

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 672 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 21 ΓΕΝΑΡΗ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

«Κινεζοποίηση»
χωρίς έλεος

ΣΕΛΙΔΑ 8

Εκλογείς ή
εργάτες;

ΣΕΛΙΔΑ 6

PSI

Πολλοί γάιδарοι
μαλώνουν σε
ξένο αχυρώνα

ΣΕΛΙΔΑ 16

Μετατρέπουν
τους
παραγωγούς
σε κόστος!

ΣΕΛΙΔΑ 7

Ελληνική Χαλυβουργία
Κλιμάκωση
ή τέλμα;

ΣΕΛΙΔΑ 9

Η συγκυβέρνηση
σε νέες
περιπέτειες

ΣΕΛΙΔΑ 3

Ρουμανία
Η θύελλα
της οργής

ΣΕΛΙΔΑ 5

Γαλλία
Μετά την
απώλεια
ενός «Α»

ΣΕΛΙΔΑ 4

Με την «κινεζοποίηση»
να βαθαίνει,
το ερώτημα είναι:
**Ψηφοφόροι
ή εργάτες;**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

21/1/1924: Θάνατος Λένιν
21/1/1988: Απόπειρα κατά αξιωματικού ΔΙΑ Τζορτζ Κάρρος (17N)
22/1/1830: Πρωτόκολλο Λονδίνου, ανεξαρτησία Ελλάδας
22/1/1891: Γέννηση Αντόνιο Γκράμισι
22/1/1905: Ο στρατός διαλύει ειρηνική διαδήλωση 30.000 εργατών στην Αγία Πετρούπολη («Κόκκινη Κυριακή»)
22/1/1906: Η Εκατερίνα Ισαβέλλα τραυματίζεται σοβαρά τον υποναύαρχο Τσοούκιν, υπεύθυνο καταστολής ανταρσίας στο καταδρομικό «Οσμάκοφ»
22/1/1933: Με εντολή Βενιζέλου η χωροφυλακή χτυπά 3.000 απολυμένους εργάτες στη Νάουσα (τέσσερις νεκροί, είκοσι τραυματίες)
22/1/1949: Οι κομμουνιστές υπό τον Μάο καταλαμβάνουν το Πεκίνο
22/1/1972: Οκτώ καταδικασμένοι μελών ΠΑΚ
22/1/1973: Εντεκα καταδικασμένοι για απόδραση Παναγιώτη
22/1/1979: Σύλληψη εννιά ακροδεξιών βομβιστών (ΟΕΑ)
23/1/1870: Το ιππικό σκοτώνει 173 ινδιάνους (Montana), τα περισσότερα γυναικόπαιδα
23/1/1905: Αιματηρές συγκρούσεις στα Τρίκαλα λόγω εκλογών (δύο νεκροί)
23/1/1929: Η σοβιετική αστυνομία συλλαμβάνει 150 οπαδούς του Τρότσκι για συνωμοσία
23/1/1932: Σύλληψη δημάρχου Μεσολογγίου (Ευαγγελιάτος) για εμπρησμό δημαρχείου και κατάχρηση 800.000 δραχμών
23/1/1935: Πετροπόλεμος ανάμεσα σε Καλύμνιους και ιταλικά στρατεύματα κατοχής
23/1/1989: Εκτέλεση αντιεισαγγελέα Αρείου Πάγου Α. Βερνάρδου (1η Μάη)
24/1/1924: Η Αγία Πετρούπολη μετονομάζεται σε Λένινγκραντ
24/1/1961: Εβδομάδα οδοφραγμάτων στο Αλγέρι
24/1/1965: Το Στάλινγκραντ μετονομάζεται σε Βόλγκογκραντ
24/1/1977: Επιστολή-βόμβα (ΕΣΟΠ) στην εφημερίδα «Αυγή»
24/1/1983: Φυλακίζονται 32 μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών
24/1/1991: Βόμβα στα γραφεία γάλλου στρατιωτικού ακολουθού και σε υποκαταστήματα ξένων τραπεζών (17N)
24/1/1994: Εκτέλεση πρώην διοικητή Εθνικής Τράπεζας Μιχάλη Βρανόπουλου (17N)
24/1/1995: Τελευταία ενέργεια ΕΛΑ (βόμβα ΑΣΟΕΕ)
25/1/1945: Συλλαλητήριο 100.000 Θεσσαλονικέων κατά αγγλικής επέμβασης, τρομοκρατίας και δολοφονιών στην Αθήνα
25/1/1985: Θάνατος Ηλία Ηλιού
25/1/2008: Επίθεση στο ΑΤ Πεύκης και δύο περιπολικά, δύο συμβατικά αυτοκίνητα και μία μοτοσυκλέτα
26/1: Ημέρα τελωνείων, Αυστραλία: Εθνική γιορτή, Ινδία: Ημέρα δημοκρατίας
26/1/1936: Το ΚΚΕ για πρώτη φορά στη βουλή με το «Παλλαϊκό Μέτωπο»
26/1/1975: Επιδρομή νεοαζι («Νέα Τάξη») στο Πολυτεχνείο, μαχαίρωνεται ο φοιτητής Γεωργιάδης
26/1/1981: Βόμβες στα γραφεία ΔΕΗ Αγίων Αναργύρων και Ζωγράφου («Οκτώβρης '80»)
26/1/1990: Αθώωση Μελίστα για δολοφονία Καλτεζά (Εφετείο)
27/1: Ημέρα μνήμης εβραϊκού ολοκαυτώματος, Βιετνάμ: Ημέρα ειρήνης (1973)
27/1/1906: Ομάδα μάχης μπολσεβίκων επιτίθεται σε στέκι φιλομοναρχικών, δύο νεκροί, είκοσι τραυματίες
27/1/1972: Βόμβα στη γαλλική πρεσβεία
27/1/1991: Ρουκέτα κατά εταιρείας BP (17N)
27/1/1997: Ληστεία ΕΛ.ΤΑ Βύρωνα (17N)
27/1/2008: Θάνατος Πάνου Τζαβέλα.

● Εμείς τους το είχαμε γράψει των Πασόκων, αλλά δεν μας άκουσαν ●●● Διασκέδαση μόνο κατ' οίκον και έξοδος μόνο τις απόκριες, που μπορείς να κυκλοφορήσεις μεταμφιεσμένος ●●● Θέλει πραγματικά δράσος και αποκοτιά να πας να κάνεις συνεισφορά σε μπιστρό του Παγκρατίου ●●● Στο Παγκράτι, μωρέ ηλίθιοι; ●●● Να τα χάλια σας τώρα ●●● Γισούρτια, αυγά, αγγουροντομάτες, νερά, σφαλιάρες και όπου φύγει φύγει ●●● Δεν μας άκουσαν... ●●● Δοντάκια έβγαλε ο ΓΑΠ: «Πολλοί με παρεξηγούν. Θεωρούν την ευγένειά μου ως αδυναμία» ●●● Στη συνέχεια υποστήριξε τη σαγράδα φαμίλια: «Έχω ακούσει και εγώ, όπως και πολλοί άλλοι, και η οικογένειά μου, συνεχώς συκοφαντίες» ●●● Και στο καπάκι το 'παιξε Ανδρέας: «Εμένα θέλετε να χτυπήσετε; Εδώ είμαι. Χτυπήστε εμένα!» ●●● Προς ποιους οι απειλές; ●●● Μα προς τους Πασοκοβαρόνους, φυσικά, τους μόνους που είναι σε θέση να απειλήσει ●●● Τους βαρόνους των μίντια ξέρετε πως δεν μπορεί να τους ακου-

μπήσει ●●● Και τι έκαναν οι Πασόκοι; ●●● Το βούλυσαν μέχρι νεοτέρας ●●● Αρρυθμίες διαπιστώνουμε στην κυβέρνηση Παπαδήμου ●●● «Αύριο έρχεται η τρούικα», ανακοίνωσε τη Δευτέρα ο Καψής, «την Παρασκευή έρχεται η τρούικα», ανακοίνωσε ο Βενιζέλος ●●● Πώς φαίνεται ότι έχουμε ήδη μπει σε παρατεταμένη προεκλογική περίοδο; ●●● Από τον χαρτοπόλεμο Βενιζέλου-Μιχαλάκη την περασμένη Δευτέρα ●●● Αν μετρήσαμε καλά, η κάθε πλευρά έβγαλε τρεις ανακοινώσεις ●●● Ο Μιχαλάκης καταγγέλλοντας ότι η κυβέρνηση ετοιμάζεται να

κόψει το ρεύμα απ' όσους δεν πλήρωσαν το χαράτι και ο Βενιζέλος διαφεύδοντας ότι κάτι τέτοιο είναι στις προθέσεις της κυβέρνησης ●●● Και συ έρ' με λαέ, κάτσε και παρακολούθησε τους ●●● Ο βρετανικός λέων βρυχάται ●●● Πάταγο έκανε δημοσίευμα των Sunday Times, που αποκάλυπτε ότι όλες οι χώρες του ευρώ χρησιμοποίησαν λογιστικά τεχνάσματα ●●● Μηδέ της Γερμανίας εξαιρουμένης, που «μαγειρέψαμε» τα βιβλία της για να εμφανίσει μειωμένο το χρέος ●●● Για νέο μας το έγγραψαν; ●●● Οχι, αλλά τώρα κορυφώνεται ο καυγάς ανάμεσα στη Βρε-

τανία και τον γερμανογαλλικό άξονα ●●● Αρον-άρων έθαψαν το ζήτημα των αυξημένων επιχορηγήσεων που πήραν τα αστικά κόμματα το 2011 ●●● Γισούρτια και μουκάλια στον Πάνο Μπεγλίτη; ●●● Τς, τς, τς, δεν είναι πράγματα αυτά, αγαπητοί εργάτες της ΕΑΒ ●●● Σεβαστείτε το έργο ενός... συναδέλφου σας, ενός σκληρά εργαζόμενου «κηπουρού» ●●● Ο Χεριχέρης, που απειλούσε ότι θ' αποσύρει τους υπουργούς του από την κυβέρνηση, αν ο Παπαδήμος δεν συγκαλέσει συμβούλιο πολιτικών αρχηγών, πού εξαφανίστηκε, ρε παιδιά; ●●● Πάνω στη γαργάρα κατάπια κανά κιλό ταβανόπροκες και δεν μπορεί να τις χωνέψει ●●● Ο Καψής, πάντως, είναι άφογος στο δούλεμα ●●● Υπάρχει, λέει, η πρόταση Καρατζαφέρη, αλλά ο Παπαδήμος προς το παρόν θα επικοινωνήσει... τηλεφωνικά με τους αρχηγούς της συγκυβέρνησης ●●● Μαζί με τον αρχηγό Χεριχέρη εξαφανίστηκε και ο υφυπουργός Μπουμπούκος και χάσαμε το γέλιο ●●● Ένας Χρυσοχόιδης μας έμεινε μόνο ●

◆ Έχουν πραγματικά μεγάλη πλάκα οι καθημερινές ανακοινώσεις του κόμματος της Μπακογιάννη υπέρ των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα. Κι ακόμα μεγαλύτερη πλάκα έχει να διαβάσεις τις δηλώσεις του Σκυλακάκη, του τέως υπαρχηγού του Μάνου στο κόμμα των «αγρίως φιλελεύθερων». Ο,τι και να κάνουν, όμως, η κόρη του Μητσοτάκη, ο Σκυλακάκης και οι υπόλοιποι, δεν ξεκολλάνε με τίποτα από το 2,5% στα γκάλοπ, όταν ακόμα και οι ανύπαρκτοι Οικολόγοι παίρνουν 4%. Στο τέλος θα τους ξεπεράσει και ο Βεργής.

◆ Γλώττα λανθάνουσα... Είπε ο Σκανδαλίδης, μιλώντας το πρωί της περασμένης Δευτέρας στον Flash: «Να μη βιάζεται η ελληνική κοινωνία να ξεμπερδεύει από το ΠΑΣΟΚ, διότι δεν ξεμπερδεύετε εύκολα με το ΠΑΣΟΚ, έχει αντοχή, μεγάλη αντοχή». Ίσως να ήθελε να πει «να μη βιάζεται η Νέα Δημοκρατία» και να του ξέφυγε και είπε «να μη βιάζεται η ελληνική κοινωνία». Σημασία έχει ότι του ξέφυγε μια αλήθεια: ότι το ΠΑΣΟΚ έχει καθήσει στο

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας και δεν είναι εύκολο ν' απομακρύνεις ένα κακό τσιμπούρι.

◆ Μια μεγάλη αλήθεια είπε ο Γιωργάκης μιλώντας στο Πασοκοσυμβούλιο: «Οποιοι και να κυβερνήσει, θα είναι υποχρεωμένοι να κινηθεί μέσα στο πλαίσιο που εμείς χαράξαμε και εξασφαλίσαμε για τη χώρα, ιδιαίτερα στα δημοσιονομικά. Οποιοι υπόσχεται οτιδήποτε άλλο, απλά κοροϊδεύει τον κόσμο». Μπορεί σήμερα να έχει γίνει σάκος του μποξ για όλους, αυτό όμως δεν σημαίνει πως ό,τι λέει είναι παπάρα. Και το συγκεκριμένο όχι μόνο δεν είναι παπάρα, αλλά είναι η πάσα αλήθεια.

◆ Και μια μισή αλήθεια από τον Χρυσοχόιδη, στη δική του ομιλία στο Πασοκοσυμβούλιο: «Και τέλος, δυο λόγια για τις επενδύσεις. Πέρασαμε πριν από λίγες μέρες με το Βαγγέλη Βενιζέλο στην Επιτροπή Στρατηγικών Επενδύσεων πολλές επενδύσεις, αλλά ξέρετε κάτι; Ούτε γι' αυτό είμαι ευτυχής, ούτε ο Βαγγέλης είναι ευτυχής. Είναι αντιπαραγωγικές, δε δημιουργούν θέσεις εργασίας, γιατί στα 5 δις. που πέρασαμε, ζήτημα να έχουμε 500-600 θέσεις εργασίας στα φωτοβολταϊκά». Φωνάζουμε εμείς τόσο καιρό τώρα και παραθέτουμε στοιχεία για τα λεφτά που δίνονται στους καπιταλιστές

των ΑΠΕ, χωρίς να δημιουργούνται θέσεις εργασίας. Τι έκανε, όμως, η κυβέρνηση; Εβγαζε πανηγυρικές ανακοινώσεις για κάθε τέτοια επένδυση.

◆ Τι κοινό έχουν ο Γιωργάκης με τον Σαρκοζί;

Είπαν και οι δυο μια φράση που πολύ θα ήθελαν να μη την είχαν πει ποτέ, γιατί τους κυνηγάει σαν αγριεμένο φάντασμα. Ο Γιωργάκης θα ήθελε να μην είχε πει ποτέ το «λεφτά υπάρχουν». Κι ο Σαρκοζί το «με τους Σοσιαλιστές θα είχαμε χάσει τα τρία Α». Κι όμως το είπε την περασμένη άνοιξη, καταγράφηκε και τώρα που η Γαλλία έχασε το τρίτο Α από την αξιολόγηση της Standard & Poor's, του το κουνάει ο γαλλικός Τύπος και τον αποκαλεί «αφεντικό του Club Mediterrané». Ο Γιωργάκης πρόλαβε να νικήσει πριν διαψευστεί, ενώ τον Σαρκό τον κόβουμε χλομό.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Τι κάναμε αυτά τα δύομιση χρόνια; Με μια φράση: Πικράναμε τον λαό για να σωθεί το έθνος (...) Και πρέπει να αρθεί υπεράνω της δικής του προσωπικής κατάστασης ο κάθε Έλληνας και η κάθε Ελληνίδα, προκειμένου να αντιληφθεί ότι το γενικό συμφέρον, το εθνικό συμφέρον, η προστασία κατακτήσεων γενεών και γενεών και κυρίως η προστασία του μέλλοντος της νέας γενιάς, επιβάλλει να θυσιάσουμε αρκετά πράγματα για να διαφυλάξουμε όχι απλά και μόνο την οικονομική ή δημοσιονομική, αλλά την πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της χώρας.
Ευάγγελος Βενιζέλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Αυτή τη στιγμή, μιλάμε για την περικοπή του 13ου - 14ου μισθού. Ξεχνάμε ότι αυτό τέθηκε το Μάιο του 2010 και σε μια σκληρή διαπραγμάτευση καταφέραμε να το πάρουν πίσω. Ας μην το ξεχνάμε αυτό (...) Ξέρετε πόσο εύκολο είναι κάποιος που είναι έξω από το χορό, να λείπει χίλια τραγούδια; Ας κάτσει κάποιος από όλους αυτούς μπροστά στην τρούικα, ας κάνει μια διαπραγμάτευση επί του προκειμένου, ας έχει μπροστά του

να του σκάει ένα ομολόγο σε 15 μέρες και να υπάρχει ο κίνδυνος να πτωχεύσει η χώρα και να δούμε τι είδους διαπραγματεύσεις θα κάνει και τι θα πετύχει.

Γ. Παπακωνσταντίνου

Προφανώς η σοσιαλδημοκρατία είναι σε απόλυτο κενό και θα πρέπει να δώσει μια διαφορετική εναλλακτική πρόταση.

Κώστας Σκανδαλίδης

Μόνο η αξία των δίσκων των κινητήρων των τεσσάρων Airbus A340, όπως αποτιμήθηκαν ως

ανταλλακτικά ηλικίας άνω των δέκα ετών, υπολογίστηκε ότι υπερβαίνει τα 25 εκατ. ευρώ. Αν μάλιστα οι κινητήρες ήταν επαρκώς συντηρημένοι - και τουλάχιστον οι μισοί είναι, σύμφωνα με ανθρώπους που γνωρίζουν την ιστορία τους - η αξία τους σαφώς θα ξεπερνούσε τα 31 εκατ. ευρώ. Οσο δηλαδή πωλήθηκαν ολόκληρα τα αεροσκάφη, που είχαν αγοραστεί το 1999 στη δεκαπενταπλάσια τιμή.

Τα Νέα

Όπως ξέρετε, από αύριο ξεκινά μια κρίσιμη περίοδος για την

ελληνική οικονομία. Έρχεται η τρούικα και ξεκινούν οι διαβουλεύσεις (...) Οι διαβουλεύσεις θα είναι δύσκολες. Από την πλευρά μας, ξέρουμε ότι θα υπάρξουν πιέσεις για πιο γρήγορες διαρθρωτικές αλλαγές.

Παντελής Καψής

Κι εσείς αντί να πιαστείτε από αυτό και να τους πιάσετε από το γιακά και να τους πείτε: «αλλάξτε στρατηγική», εμφανίστε δημοσίως τουλάχιστον σαν να μην έχετε καμία εναλλακτική πολιτική και να τα αποδέχεστε όλα. Τσίπρας προς Παπαδήμο

Το ΠΑΣΟΚ χρειάζεται μια σύγχρονη σοσιαλδημοκρατική και κεντροαριστερή αφήγηση για να ανανεωθεί το ίδιο, να ανανεώσει τη σχέση του με τους πολίτες και να δώσει προοπτική στη χώρα.

Ηλίας Μόσιαλος

Σε κάθε περίπτωση εκτιμώ πως θα χρειαστεί επιπρόσθετη χρηματοδότηση και ίσως και άλλες αναδιορθώσεις κρατικών χρεών, καθώς και μεγαλύτερη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στις διασώσεις.

Ζερομίν Ζετλεμέγιερ (επικεφαλής οικονομολόγος ΕΤΑΑ)

Η συγκυβέρνηση σε νέες περιπέτειες

Το ταξίδι του Παπανδρέου στην Κόστα-Ρίκα επέβαλε τη διεξαγωγή μιας βιαστικής σύσκεψης των πολιτικών αρχηγών το βράδυ της Πέμπτης. Και μόνο το ότι ο Παπαδήμος είχε συναντηθεί με τους Παπανδρέου και Καρατζαφέρη την Τετάρτη και με τον Σαμαρά το πρωί της Πέμπτης, δείχνει ότι το συμβούλιο έγινε καθαρά για λόγους προπαγάνδας. Τι διαφορετικό θα συζητούσε ο Παπαδήμος και με τους τρεις μαζί σε σχέση μ' αυτά που συζητήσε με τον καθένα χωριστά;

Έπρεπε να περάσει ένα μήνυμα στο λαό. Το μήνυμα ότι τα πράγματα είναι κρίσιμα, ότι οι διαπραγματεύσεις για το PSI έχουν φτάσει στο πιο κρίσιμο σημείο τους, ενώ ξεκινούν και οι εξίσου κρίσιμες διαπραγματεύσεις με την τριόικα για τη νέα δανειακή σύμβαση. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι τη Δευτέρα ο Καψής δήλωσε πως δεν είναι προγραμματισμένο συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών της συγκυβέρνησης υπό τον Παπαδήμο κι ότι δεν είναι απαραίτητο ούτε κατ' ιδίαν συναντήσεις του Παπαδήμου με τους τρεις αρχηγούς να γίνουν, καθώς οι επαφές μπορεί να γίνουν και τηλεφωνικά. Και ξαφνικά, την Τετάρτη ξεκινούν κατ' ιδίαν συναντήσεις και την Πέμπτη γίνεται και ένα βιαστικό τετραμερές συμβούλιο, μόνο και μόνο επειδή θα έφευγε ο Παπανδρέου και δεν θα προλά-

βαιναν να κάνουν το συμβούλιο τις επόμενες μέρες.

Το κλίμα το είχε φτιάξει ο Βενιζέλος από την Τετάρτη, όταν σε μια έκρηξη οργής (το παθαίνει κάπου-κάπου) κατηγόρησε τη ΝΔ ότι το παίζει αντιπολίτευση. Πρώτα, δήλωσε με νόημα ότι το μεσημέρι της ίδιας μέρας έγινε «υπό την προεδρία του Πρωθυπουργού, με τη συμμετοχή Υπουργών όλων των κομμάτων που μετέχουν στην κυβέρνηση, ειδική σύσκεψη για το νομοθετικό έργο, για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο και για όλα τα νομοσχέδια που θα ακολουθήσουν. Και η ομόφωνη κυβερνητική απόφαση και η προσωπική δέσμευση του Πρωθυπουργού είναι πως θεωρεί ζήτημα εμπιστοσύνης την υπερψήφιση των άρθρων του νομοσχεδίου». Εμφανίστηκε, δηλαδή, να θέτει ζήτημα εμπιστοσύνης προς τους βουλευτές και των τριών κομμάτων της συγκυβέρνησης, λες και υπήρχε περίπτωση να το διασφαλίσει αυτό ο ίδιος και όχι οι αρχηγοί των κομμάτων τους. Αφού υπενθύμισε ότι «το νομοσχέδιο αυτό έχει συζητηθεί αναλυτικά και έχει εγκριθεί ομόφωνα από το Υπουργικό Συμβούλιο», κατέληξε απευθυνόμενος προς βουλευτή της ΝΔ: «Η μετέχετε ή δεν μετέχετε. Θα αναλάβετε την ευθύνη της πολιτικής σας συμμετοχής στην διαχείριση του εθνικού προβλήματος. Αυτό το παιχνίδι του μέσα-έξω, της

αντιπολιτευόμενης συμπολίτευσης και της συμπολιτευόμενης αντιπολίτευσης δεν θα συνεχιστεί».

Αργότερα, συνειδητοποιώντας προφανώς ότι πάλι τα νεύρα του τον πρόδωσαν, έκανε νέα παρέμβαση και το 'ριξε στην κλάψα, απευθυνόμενος πάλι στους Νεοδημοκράτες: «Εγώ δεν είμαι Υπουργός του ΠΑΣΟΚ. Εγώ είμαι Υπουργός της Κυβέρνησης του κ. Παπαδήμου και είμαι και Υπουργός σας. Οσο είμαι Υπουργός του ΠΑΣΟΚ, είμαι και Υπουργός της Νέας Δημοκρατίας, σφείλω να σας πω. Και μέρες τώρα αγωνίζομαι να λύσω προβλήματα, τα οποία αφορούν Υπουργεία που διευθύνουν συναδέλφοι εκλεκτοί, προερχόμενοι από το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας».

Ίσως να είναι αυτός που πίεσε τον Παπαδήμο να καλέσει τους αρχηγούς των κομμάτων της συγκυβέρνησης και να τους ζητήσει στήριξη της κυβέρνησης, προκειμένου να μη δεχεται όλο το πολιτικό κόστος ο ίδιος. Τον καίει, βλέπετε, και η εσωτερική κατάσταση στο ΠΑΣΟΚ, όπου ο μεν Λοβέρδος έχει λουφάξει, ο δε Χρυσοχοΐδης το παίζει μέχρι και... αντιμνημονιακός, ενώ ο Παπανδρέου δεν δείχνει διατεθειμένος να εγκαταλείψει το ΠΑΣΟΚ και να του παραδώσει το δαχτυλίδι.

Ο Παπαδήμος έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει, ο Βενιζέλος τράβηξε το μεσημέρι της

Πέμπτης έναν ακόμη πατριωτικό δεκάρικο στη Βουλή ζητώντας να σηκώσουν όλοι μαζί το βάρος της σωτηρίας της πατρίδας («ειλικρινά σας παρακαλώ να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων» ήταν η δακρύβρεχτη καταληκτική κορόνα του). Το βράδυ, παρά τη φιλολογία που είχε προηγηθεί, ο Παπαδήμος δεν έκανε διάγγελμα και τα κανάλια χαμήλωσαν αμέσως τους τόνους. Ο μόνος από τους τρεις που πλησίασε τους δημοσιογράφους («σφοδράει» για κάμερες, ως γνωστόν) ήταν ο Καρατζαφέρης, που είπε ότι συζητήσαν πολύ και «ήταν ένα ωραίο κλίμα», ενώ Παπανδρέου και Σαμαράς έφυγαν με τ' αυτοκίνητά τους χωρίς να κάνουν δηλώσεις. Μέχρι την ώρα που έκλεισε η ύλη της «Κ» δεν είχε εκδοθεί κυβερνητική ανακοίνωση, αλλά το πιθανότερο είναι αυτή να λέει πως οι αρχηγοί των κομμάτων της συγκυβέρνησης στηρίζουν τον Παπαδήμο και την κυβέρνησή του στις κρίσιμες διαπραγματεύσεις και μπλα, μπλα, μπλα.

Η βασική πολιτική αντίθεσή τους παραμένει: ο Σαμαράς θέλει εκλογές μπας και καταφέρει να πάρει αυτοδυναμία, ενώ οι άλλοι δύο όχι, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Το μεζόν, όμως, είναι ότι όλοι μαζί θα υπογράψουν τη νέα δανειακή σύμβαση και το νέο Μνημόνιο, που θα είναι πιο εφιαλτικό απ' αυτό που ήδη εφαρμόζεται.

GAP for ever!

Ο Παπανδρέου δεν είναι Καραμανλής. Ο Καραμανλής ήταν ένα καλομαθημένο αστόπαιδο που γουστάρει τις μπαρότσαρκες, το ποδόσφαιρο, τη γλυκιά ζωή. Με μια βουλευτική έδρα εξασφαλισμένη, ελέω ονόματος, μπορούσε να περάσει όλη την υπόλοιπη ζωή του. Οι βαρόνοι της ΝΔ, προκειμένου να απαλλαγούν από τον Μητσοτάκη και διάφορους άχρηστους τύπου Εβερτ, τον επέβαλαν αρχηγό της ΝΔ. Η οικογένειά του τον έστρωξε στην αρχηγία και στη συνέχεια έγινε πρωθυπουργός, χωρίς να κοπιήσει ιδιαίτερα. Του καλάρεσε, βέβαια, αλλά όταν είδε τα σκούρα την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια και γύρισε στην παλιά γλυκιά ζωή. Ξεκοκκαλίζει ψαχνά σε χασαποταβέρνες, πίνει τα ποτάκια του σε μπαρ του Κολωνακίου και το μισό χρόνο κάνει ταξίδια αναψυχής στο εξωτερικό. Ούτε γάτα ούτε ζημιά γι' αυτόν. Δείχνει εμφανώς ευχαριστημένος, γι' αυτό και ουδέποτε δοκίμασε να αναμιχθεί με την αστική πολιτική ως πρώην πρωθυπουργός που ο λόγος του έχει μια βαρύτητα.

Αντίθετα, ο ΓΑΠ πλάστηκε για να πάρει κάποια στιγμή την πρωθυπουργία. Αυτός ήταν ο στόχος ολόκληρης της ζωής του. Δούλεψε παρασκηνιακά γι' αυτό, δόμησε και αποδόμησε ομάδες, αποδείχτηκε ικανότατος τακτικός και με μεγάλες αντοχές. Γι' αυτό και δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι πρέπει να εγκαταλείψει τα πάντα και να γίνει ένας πρώην χωρίς ρόλο. Αυτός ούτε χασαποταβέρνες γουστάρει ούτε ταξίδια αναψυχής. Ζει και αναπνέει για άλλου είδους ταξίδια. Ταξίδια με πολιτική αποστολή. Γι' αυτό και τόσα χρόνια τώρα, από την εποχή ακόμη που άρπαξε την καρέκλα του ΥΠΕΞ από τον Πάγκαλο (ο τελευταίος πλήρωσε την παράδοση του Οτζαλάν στους διώκτες του), χτίζει επιμελώς τη διεθνή εικόνα του, αναζητώντας ένα μελλοντικό διεθνή ρόλο. Το ξέρει, βέβαια, ότι δεν μπορεί να ελπίζει σε αποφασιστικό πόστο, όμως και με το πόστο του προέδρου της Σοσιαλιστικής Διεθνούς θα ήταν ευχαριστημένος. Γι' αυτό και κράτησε την προεδρία και όταν εκλέχτηκε πρωθυπουργός, πράγμα που κανένας πριν απ' αυτόν δεν είχε κάνει.

Θα έπρεπε, λοιπόν, να είναι σαφές για κάθε Πασόκο, ότι ο ΓΑΠ δεν πρόκειται να εγκαταλείψει το ΠΑΣΟΚ παρά μόνο αν επανεκλεγεί στην προεδρία της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, χωρίς και πάλι να είναι σίγουρο ότι θα εγκαταλείψει και την προεδρία. Επειδή οι εκλογές στη ΣΔ θα γίνουν τον Ιούνη, ο ΓΑΠ δεν πρόκειται να εγκαταλείψει το ΠΑΣΟΚ πριν από τότε. Και για μια φορά ακόμη αναδείχτηκε άσος στους τακτικισμούς. Όχι μόνο την έβγαλε καθαρή στις ζόρικες γι' αυτόν μέρες, τέλη Δεκεμβρίου-αρχές Γενάρη, αλλά τους ανάγκασε όλους να στοιχηθούν πίσω από την πρότασή του για εκλογές νέου προέδρου κατά το Μάρτη, όταν θα έχει τελειώσει το PSI και η νέα δανειακή σύμβαση. Εκλογές που δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα γίνουν τότε, όπως σημείωσε ο έμπειρος περί τις πασοκικές ίντριγκες Κ. Σκανδαλίδης.

Εκλογές που, και αν γίνουν το Μάρτη, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα γίνουν χωρίς τον ΓΑΠ, όπως αφήνουν να εννοηθεί οι «κιηπουροί» του, οι οποίοι πάντοτε στρώνουν το έδαφος πριν απ' αυτόν (Πετσάλνικος, Καρχιμάκης, ο επανακάμψας Μπεγγλίτης, Παπουτσής και ορισμένες δευτεράντζες). Προ δεκαπενθημέρου, για ν' αποφύγει την πίεση, είτε σε κλειστές συσκέψεις ότι δεν προτίθεται να ξαναθέσει υποψηφιότητα, δημόσια όμως δεν έχει καταγραφεί τέτοια δήλωσή του. Και στο Εθνικό Συμβούλιο, γύρισε πάλι στο συμβολικό «θα πράξω το καθήκον μου» και τους έριξε όλους τέξα. Στο παιχνίδι της υπομονής είναι ο πιο ανθεκτικός απ' όλους και το 'χει αποδείξει. Μάταια έσπευσε ο Βενιζέλος, ενεργώντας προβοκατόρικα, να του δώσει συγχαρητήρια για την απόφασή του να παραιτηθεί από πρωθυπουργός, αλλά και από πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ. Ο ΓΑΠ όχι μόνο δεν ταίμησε, αλλά έβαλε τον Πετσάλνικο, το πρωί της επόμενης μέρας, να δηλώσει σε ραδιοφωνική του συνέντευξη ότι δεν αποκλείεται ο ΓΑΠ να είναι και πάλι υποψήφιος.

Όλα, λοιπόν, θα εξαρτηθούν από τις επιλογές του Παπανδρέου, ο οποίος αυτή τη στιγμή είναι καλύτερα εδραιωμένος απ' όσο ήταν πριν από ένα μήνα. Αλλωστε, ο μόνος που τολμά να του τη βγει δημόσια είναι ο Χρυσοχοΐδης, ο οποίος δεν έχει καμιά τύχη. Ο Βενιζέλος κήκε στο χυλό του 2007 και φουσάει το γιαούρτι του 2012. Ο Λοβέρδος συγκρατείται, γιατί φοβάται μην έχει την τύχη του Χρυσοχοΐδη. Θα δουν, λοιπόν, πολλά ακόμη τα ματάκια μας πριν πάρουν την τελική τους μορφή οι εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ.

Ελεύθερος και δικαιωμένος ο Ελχάφεντ Χαντούσι, ένας από τους 300 απεργούς πείνας

Από τις 14 του περασμένου Νοέμβρη υπέρασε τα πάνδεινα. Συνελήφθη χάρη σε μια κακόβουλη καταγγελία. Ενώ ο εισαγγελέας τον άφησε ελεύθερο, η Αστυνομική Διεύθυνση Χανίων, εκδικητικά και αυθαίρετα, τον έκλεισε σ' ένα κελί και τον πίεζε να υπογράψει ότι δέχεται ν' απελαθεί. Όταν παρενέβη η αλληλεγγύη και η άμυνα του Χαντούσι πήρε οργανωμένο χαρακτήρα και ενώ ο μετανάστης είχε ξεκινήσει απεργία πείνας, προσπάθησαν να τον συκοφαντήσουν διοχετεύοντας σε διάφορα λαθρόβια και φασίζοντα σάιτ και μπλογκ την «ειδίση», ότι δήθεν είναι βιαστής.

Όταν και αυτό δεν πέρασε, τον έκαναν πακέτο και τον έστειλαν στο Ηράκλειο κι από εκεί στην Αθήνα. Η σκυτάλη στη συνέχεια πέρασε στη Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής, που αυθαίρετα, εσθιελικά, παράνομα, έβγαλε νέα απόφαση απέλασής του. Τον μετέφεραν ακόμη και στην πρεσβεία του Μαρόκου στην Αθήνα, για να οργανώσουν την απέλασή του. Όταν και αυτό δεν πέρασε και ενώ είχε γίνει παρέμβαση και από το Συνήγορο του Πολίτη (μετά από αναφορά καταγγελία του Πέτρου Γιώτη), την παραμονή των Χριστουγέννων τον φόρτω-

σαν σε μια κλούβα και τον έστειλαν στα αστυνομικά κρατητήρια της Αμφισσας, για να μην έχει ούτε επισκεπτήριο.

Ο Ελχάφεντ Χαντούσι δεν λύγισε. Δεν συναίνεσε στην απέλασή του. Δεν αποδέχτηκε την παράνομη φυλάκισή του. Διεκδίκησε το δικό του.

Από την περασμένη Τρίτη, ο πρώην απεργός πείνας της Υπατίας είναι ελεύθερος. Στα χέρια του κρατάει μια καινούργια απόφαση αναβολής της απέλασής του, που έχει εκδοθεί από την Αστυνομική Διεύθυνση Φωκίδας!

Η απελευθέρωση του Χαντούσι είναι μια νίκη της αλληλεγγύης. Ως προς αυτό δεν χωρά αμφιβολία. Όμως, παραμένουν ανοιχτά μια σειρά ζητήματα. Ο Χαντούσι κρατήθηκε σε διάφορα αστυνομικά κελιά επί δύο μήνες εντελώς παράνομα. Και τώρα, πήρε νέα απόφαση αναβολής της απέλασής από την Α.Δ. Φωκίδας, η οποία ξεκινά από τις 17/1/2012. Δεν πήρε, δηλαδή, πίσω την παλιά απόφαση που παράνομα και εκδικητικά του είχαν αφαιρέσει. Γιατί αυτό; Γιατί προσπαθούν να καλύψουν το δίμηνο της παράνομης κράτησής του. Ήδη έχουμε εντοπίσει πολλά «κενά» και δεν πρόκειται ν' αφήσουμε έτσι το ζή-

τημα.

Προς το παρόν κρατάμε τη χαρά της αποφυλάκισης του Χαντούσι, που τη γιόρτασε μαζί με τους συμπατριώτες και συναγωνιστές του και τους αλληλέγγυους που στάθηκαν στο πλευρό του. Θυμίζουμε, επίσης, ότι ακόμα παραμένει αυθαίρετα κρατούμενος (πριν από μερικές μέρες μεταφέρθηκε ξανά από τις Σέρρες στον Προμαχώνα) ο Ελμπασίρ Φικρί, επίσης πρώην απεργός πείνας της Υπατίας. Ο αγώνας για την απελευθέρωσή του συνεχίζεται.

Για όποιον ενδιαφέρεται να ενημερωθεί περισσότερο, παραθέτουμε τους συνδέσμους προς δημοσιεύματα στην ιστοσελίδα της «Κόντρας», που περιγράφουν την Οδύσσεια του Ελχάφεντ Χαντούσι το τελευταίο δίμηνο.

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=14884&cat_id=48&pos=4

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=14925&cat_id=48&pos=4

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=14929&cat_id=48&pos=4

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=15011&cat_id=48&pos=4

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=15432&cat_id=48&pos=4

Μετά την απώλεια ενός «Α»

Τι του έμελε να πάθει του δύσμοιρου του Σαρκοζί, 100 μέρες πριν τις προεδρικές εκλογές; Έχασε το ένα «Α» από το βαθμό πιστοληπτικής αξιολόγησης των γαλλικών ομολόγων, πέφτοντας από το «άριστα» (AAA) στο «πολύ καλά» (AA+). Σύμφωνα με τον Λορέν Ντιμπούα, καθηγητή πολιτικών επιστημών στο Παρίσι, ο Σαρκοζί έκανε το λάθος να μετατρέψει το AAA σε πολιτικό επιχείρημα για να δικαιολογήσει την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, τις περικοπές δαπανών και την επίθεση στους «σοσιαλιστές», ο υποψήφιος των οποίων στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές (Φρανσουά Ολάντ), σε συνέντευξή του στη Le Monde δεν απέκλεισε επιπλέον μέτρα λιτότητας για να ξανακερδηθεί η «εμπιστοσύνη των αγορών». Μέτρα λιτότητας υποσχέθηκε και ο Σαρκοζί κι έτσι το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτά θα παρθούν και οι γάλλοι εργαζόμενοι θα πληρώσουν το μάρμαρο.

Η υποβάθμιση των γαλλικών ομολόγων δεν αποτελεί φυσικά καμία έκπληξη. Όπως αναφέραμε σε παλαιότερο άρθρο («Κρίση χρέους ή κρίση συστήματος; - Η περίπτωση της Γαλλίας», «Κόντρα», αρ. φύλλου 666, 26/11/11 και http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=14888), το δημόσιο χρέος της χώρας αυξήθηκε την περασμένη δεκαετία περίπου έξι φορές περισσότερο από την αύξηση του «εθνικού εισοδήματος» ή τουλάχιστον αυτού που οι καπιταλιστές βαφτίζουν «εθνικό εισόδημα», του ΑΕΠ. Ταυτόχρονα, οι καταναλωτικές δαπάνες των νοικοκυριών σχεδόν μηδενίστηκαν το 2008 και το 2009, ενώ η αύξηση κατά 1.34% το 2010 είναι από τα μικρότερα ποσοστά αύξησης που έχουν σημειωθεί από το 1950 που η στατιστική υπηρεσία δίνει στοιχεία. Η εξαγωγή κεφαλαίου, υπό την έννοια των άμεσων επενδύσεων, επιδεινώθηκε, σε αντίθεση με τις «επενδύσεις χαρτοφυλακίου» του γαλλικού χρηματιστικού κεφαλαίου (μετοχές, χρεόγραφα κτλ) που αυξήθηκαν κατακόρυφα την τελευταία δεκαετία, φτάνοντας στο σημείο να έχουν διπλάσια αξία από τις άμεσες επενδύσεις. Τι σημαίνει αυτό; Ότι οι γαλλικές εταιρίες δεν μπορούν να πουλήσουν στο εσωτερικό όπως πριν, ούτε και αποκτούν το μέγιστο κέρδος στο εξωτερικό με τις άμεσες επενδύσεις, αλλά με τα κάθε λογής χρεόγραφα, τζογάροντας δηλαδή κι αυτές με τη σειρά τους στα χρέη άλλων χωρών ή στις μετοχές επιχειρήσεων του εξωτερικού.

Με το δημόσιο χρέος να φουντώνει, τα νοικοκυριά να μην καταναλώνουν όπως παλιά και συνεπώς να μη μπορούν τόσο άνετα να πληρώσουν τους φόρους όπως παλιά (γιατί απ' αυτούς τους φόρους θα πληρωθούν τα όποια δάνεια του γαλλικού κράτους), με τη μεγάλη έκθεση των γαλλικών τραπεζών στο ιταλικό χρέος (περίπου το μισό κατέχουν οι γαλλικές τράπεζες), ήταν επόμενο να πέσει η πιστοληπτική αξιολόγηση της χώρας. Σε μια περίοδο που η Παγκόσμια Τράπεζα προειδοποιεί για επιβράδυνση της παγκόσμιας ανάπτυξης και για κινδύνους πολύ σοβαρότερων σοκ απ' αυτά της κρίσης του 2008 για τις αναπτυσσόμενες χώρες (στις οποίες επενδύουν οι ιμπεριαλιστικές χώρες, είτε μεταφέροντας εκεί τις επιχειρήσεις τους είτε ξεζουμίζοντάς τις με τοκογλυφικό δανεισμό), καθώς και για συρρίκνωση των οικονομιών στη ζώνη του ευρώ, η υποβάθμιση της γαλλικής πιστοληπτικής αξιοπιστίας, που θα οδηγήσει σε αύξηση των επιτοκίων δανεισμού, θα κάνει το γαλλικό κεφάλαιο πιο αμείλικτο όχι μόνο στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό, απέναντι σε εξαρτημένες χώρες σαν την Ελλάδα. Τα σπασμένα της καπιταλιστικής κρίσης των «κουτόφραγγων» δε θα τα πληρώσουν μόνο οι εργάτες τους, αλλά και οι υπόλοιποι λαοί στις εξαρτημένες απ' αυτούς χώρες. Αυτό είναι το συμπέρασμα.

■ Νέα απόρρητη έκθεση

Σε αδιέξοδο ο πόλεμος στο Αφγανιστάν

Οι αισιόδοξες εκτιμήσεις που έχουν διατυπωθεί επανειλημμένα από αξιωματούχους του Πενταγώνου και την αμερικανική στρατιωτική ηγεσία στο Αφγανιστάν, ότι ο πόλεμος πηγαίνει πολύ καλά και ότι σημειώνεται σημαντική πρόοδος στο έδαφος, έρχονται για άλλη μια φορά σε αντίθεση με την πραγματικότητα, όπως αποτυπώνεται αυτή τη φορά σε νέα απόρρητη έκθεση των αμερικανικών υπηρεσιών Πληροφοριών, μερικές εκτιμήσεις της οποίας διέρρευσε στον Τύπο.

Πρόκειται για μια έκθεση 100 σελίδων, με τίτλο «National Intelligence Estimate on Afghanistan», στην οποία παρουσιάζονται οι κοινές εκτιμήσεις της CIA και 15 ακόμη υπηρεσιών Πληροφοριών για την εξέλιξη του πολέμου στο Αφγανιστάν και η οποία ολοκληρώθηκε και παραδόθηκε στο Λευκό Οίκο τον περασμένο μήνα.

Σύμφωνα με τους «Los Angeles Times» (11/1/12), η έκθεση αναφέρει ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν βρίσκεται σε αδιέξοδο και προειδοποιεί ότι τα κέρδη στην ασφάλεια από την αύξηση των αμερικανικών στρατευμάτων υποσκάπτονται από τη γενικευμένη διαφθορά, την ανίκανη διακυβέρνηση και τις επιθέσεις των Ταλιμπάν που επιχειρούν από το γειτονικό Πακιστάν. Προειδοποιεί επίσης ότι πιθανόν να μην μπορέσει να επιβιώσει η αφγανική κυβέρνηση στην Καμπούλ καθώς θα αποσυρνονται σταδιακά τα αμερικανικά στρατεύματα από τη χώρα.

Επισημαίνει ότι, παρόλο που τα αμερικανονατοϊκά στρατεύματα κατάφεραν την περασμένη χρονιά να διώξουν τους Ταλιμπάν από μερικές περιοχές, τα κέρδη δεν ήταν αρκετά για να ενισχύσουν την αδύναμη κεντρική κυβέρνηση στην Καμπούλ, δεν έχουν εμπνεύσει εμπιστοσύνη στους Αφγανούς σε μεγάλο μέρος της χώρας και δεν έχουν μειώσει τη θέληση των Ταλιμπάν να συνεχίσουν τον πόλεμο, οι οποίοι αντίθετα εξακολουθούν να πιστεύουν ότι θα κερδίσουν τελικά τον πόλεμο και θα κυβερνήσουν όλη τη χώρα. Αναφέρει ακόμη ότι, παρόλο που οι Ταλιμπάν έχουν υποστεί σοβαρές απώλειες, ιδιαίτερα στο νότιο Αφγανιστάν, έχουν κερδίσει έδαφος στο ανατολικό, κοντά στο Πακιστάν και ότι είναι αμφίβολο αν θα μπορέσουν να διατηρηθούν τα στρατιωτικά κέρδη στο νότο όταν αρχίσει να αποχωρεί μεγάλος αριθμός αμερι-

κάνικων στρατευμάτων, γιατί ο αφγανικός στρατός και ιδιαίτερα η αστυνομία αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα στον πόλεμο με τους Ταλιμπάν καθώς μειώνεται η αμερικανική υποστήριξη. Όλες αυτές οι δυσκολίες, προειδοποιεί η έκθεση, θα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο το σχέδιο του Λευκού Οίκου για την αποχώρηση των περισσότερων αμερικανικών στρατευμάτων μέχρι το 2014.

Στις διόλου αισιόδοξες εκτιμήσεις της έκθεσης πρέπει να προστεθεί το τεράστιο κόστος του πολέμου. Σύμφωνα με τους «Los Angeles Times», μέσα στο 2011 σκοτώθηκαν περισσότεροι από 400 αμερικανοί στρατιώτες (η δεύτερη πιο πολύνεκρη χρονιά από την έναρξη του πολέμου) και δαπανήθηκαν περισσότερα από 100 δισ. δολάρια, ενώ συνολικά στα δέκα χρόνια του πολέμου έχουν σκοτωθεί 1.873 αμερικανοί στρατιώτες.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι ο στρατιωτικός διοικητής στο Αφγανιστάν έχουν σταματήσει να δίνουν πληροφορίες για τον αριθμό των αμερικανονατοϊκών στρατιωτών που σκοτώνονται από αφγανούς στρατιώτες και αστυνομικούς, προκειμένου να ενισχυθεί η αξιοπιστία των αφγανικών δυνάμεων, στις οποίες οι Αμερικανοί θα αναθέσουν την ευθύνη για την «ασφάλεια» της χώρας, όπως αποκάλυψε η «USA TODAY». Η πολιτική αυτή άρχισε να εφαρμόζεται μετά την εκτέλεση τριών νατοϊκών στρατιωτών τον περασμένο μήνα από εκπαιδευόμενους αφγανούς στρατιώτες και αφότου το 2011 εξελίχθηκε στην πιο πολύνεκρη χρονιά, με περισ-

σότερους από 13 νατοϊκούς εκπαιδευτές νεκρούς, από τα όπλα αφγανών στρατιωτών. Συνολικά, από το 2005, έχουν σκοτωθεί περισσότεροι από 50 και έχουν τραυματιστεί 48 νατοϊκοί στρατιώτες από αφγανούς στρατιώτες και τουλάχιστον έναν με την έναρξη του 2012.

Η πραγματικότητα αυτή εξηγεί την πρεμούρα του Λευκού Οίκου να προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις με τους Ταλιμπάν για να καταλήξουν σε μια συμφωνία που θα επιτρέψει μια αξιοπρεπή αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν και θα βάλει στο πολιτικό παιχνίδι τους Ταλιμπάν. Φήμες για επαφές Αμερικανών και Ταλιμπάν έχουν κυκλοφορήσει κι άλλες φορές στο παρελθόν. Όμως είναι η πρώτη φορά που φαίνεται ότι έχουν υπόσταση, καθώς όχι μόνο δεν διαψεύδονται από τους Ταλιμπάν, όπως συνέβαινε μέχρι τώρα, αλλά σε σχετική ανακοίνωσή τους δηλώνουν ότι θα αυξήσουν τις «πολιτικές προσπάθειες» για να εξασφαλίσουν την ειρήνη στο Αφγανιστάν, προσθέτοντας όμως ότι δεν θα εγκαταλείψουν τον ένοπλο αγώνα και ότι η συμμετοχή τους σε διαπραγματεύσεις δεν συνιστά νομιμοποίηση του συντάγματος και της κυβέρνησης-ανδρείκελο του Χαμίτ Καρζάι.

Οι επαφές των δύο πλευρών, όπως φαίνεται, βρίσκονται σε προκαταρκτικό στάδιο και το μόνο που είναι γνωστό είναι ότι έχει συμφωνηθεί η δημιουργία ενός γραφείου των Ταλιμπάν στο Κατάρ και ότι γίνεται διαπραγμάτευση για τη μεταφορά από το Κουαντάμνο στο Κατάρ ορισμένων

υψηλόβαθμων Ταλιμπάν κρατούμενων. Είναι επίσης γνωστό ότι οι Αμερικανοί θέτουν ως όρους στους Ταλιμπάν να αποκηρύξουν τη βία, να διακόψουν τους όποιους δεσμούς τους με την Αλ-Κάιντα και να αποδεχτούν τους νόμους και το σύνταγμα του Αφγανιστάν. Από τη πλευρά τους οι Ταλιμπάν έθεταν μέχρι τώρα ως προϋπόθεση για την έναρξη διαπραγματεύσεων με τους Αμερικανούς την αποχώρηση όλων των κατοχικών στρατευμάτων από τη χώρα. Το κατά πόσο και ποιοι από τους όρους αυτούς θα γίνουν αποδεχτοί είναι ζήτημα συσχέτισης δυνάμεων και είναι πολύ νωρίς για κάθε σχετική συζήτηση. Αλλωστε, ακόμη κι αν προχωρήσουν οι διαπραγματεύσεις, κάτι που δεν είναι καθόλου σίγουρο, θα είναι μια πολύ δύσκολη και σκληρή διαδικασία, γιατί σ' αυτή, εκτός από τους δύο πρωταγωνιστές, διεκδικούν ρόλους και άλλοι ντόπιοι και ξένοι παράγοντες. Η κυβέρνηση Καρζάι και η κλίκα που τη στηρίζει, που θέλει να έχει λόγο στις διαπραγματεύσεις για να διασφαλίσει τα συμφέροντά της και να μην πεταχτεί σα στυμμένη λεμονόκουπα. Οι διάφοροι ισχυροί φύλαρχοι και πολέμαρχοι της Βόρειας Συμμαχίας, που αισθάνονται παραγκωνισμένοι από τους Αμερικανούς και επιδιώκουν να διασφαλίσουν ένα καλό μερίδιο της εξουσίας στο ξαναμοίρασμα που πρόκειται να γίνει. Το Πακιστάν που θεωρείται σημαντικότερος παράγοντας στις εξελίξεις. Το Ιράν, η Ινδία, η Κίνα και Ρωσία που έχουν σημαντικά οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα στην περιοχή.

■ Νιγηρία

Εληξε η γενική απεργία

Εληξαν την περασμένη Δευτέρα 16 Γενάρη οι κινητοποιήσεις του λαού της Νιγηρίας ενάντια στην απόφαση του προέδρου της χώρας να διακόψει την επιδότηση της αγοράς καυσίμων. Οι επταήμερες διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία και τον στρατό άφησαν πίσω τους 10 νεκρούς και περίπου 600 τραυματίες, ενώ η σφοδρότητά τους τάραξε την κυβέρνηση, αναγκάζοντας τον πρόεδρο της χώρας να μιλάει για προβοκάτορες που έχουν παρεισφύσει στις ειρηνικές κινητοποιήσεις του νιγηριανού λαού.

Κατά τη διάρκεια του περασμένου Σαββατοκύριακου 14 και 15 Γενάρη, η ντόπια συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τρομαγμένη από τις λαϊκές αντιδράσεις, κήρυξε την αποκλιμάκωση του αγώνα, καλώντας τον κόσμο να μείνει στα σπί-

τια του προκειμένου να ξεκουραστεί, διακηρύττοντας ότι θα υπάρξει νέος κύκλος απεργιών από τη Δευτέρα. Παράλληλα, μέσω πυρετών διαβουλεύσεων με την κυβέρνηση, κα-

■ Ρουμανία

Η θύελλα της οργής

«**Η** Ρουμανία έχει σημειώσει καλή πρόοδο υπό το πρόγραμμα που υποστηρίζεται από το Ταμείο. Η εφαρμογή της πολιτικής έχει παραμείνει σταθερή και έχουν επιτευχθεί όλοι οι στόχοι του προγράμματος. Η οικονομική ανάπτυξη έχει ξαναρχίσει, ενώ ο πληθωρισμός έχει μειωθεί. Ωστόσο, οι κίνδυνοι αυξήθηκαν σημαντικά εξαιτίας της οικονομικής αναστάτωσης στη ζώνη του ευρώ. Η συνέχιση της δέσμευσης στην οικονομική μεταρρυθμιστική ατζέντα είναι κρίσιμη για τη βοήθεια αντοχής στη σημερινή αβεβαιότητα».

Τα παραπάνω βαρύνδουπα λόγια επώθηκαν από τον πρώτο αναπληρωτή Διευθύνοντα Σύμβουλο του ΔΝΤ, Ντέιβιντ Λίπτον, σε δελτίο Τύπου που εξέδωσε το ΔΝΤ στις 19 Δεκέμβρη του 2011. Ένα μήνα μετά, η Ρουμανία έμελε να συγκλονιστεί από τις μεγαλύτερες ταραχές στην μετα-«σοσιαλιστική» ιστορία της. Βλέπετε, ο λαός δεν είχε την ίδια άποψη με τον κ. Λίπτον, έχοντας επί δυόμισι χρόνια υποστεί τα πάνδεινα υπό τον ασφυκτικό κλοιό της τρόικας.

Στα πλοκάμια της τρόικας

Η Ρουμανία έπεσε στα πλοκάμια της τρόικας από το Μάη του 2009. Στο πλαίσιο της δανειακής σύμβασης των 20 δισ. ευρώ η κυβέρνηση επέβαλε μείωση κατά 25% των μισθών στο δημόσιο τομέα (από τον Ιούλη του 2010) και κατά 15% των συντάξεων, όπως επίσης ραγδαία αύξηση της φορολογίας (ο ΦΠΑ αυξήθηκε από 19% σε 24% τον Ιούνιο του 2010). Ολ' αυτά επιβλήθηκαν χωρίς σοβαρές αντιδράσεις από τα κάτω, εκτός από την περίπτωση των μπάτσων, μετά τις διαδηλώσεις των οποίων το Σεπτέμβρη του 2010 παραιτήθηκε ο υπουργός Εσωτερικών της χώρας.

Προκειμένου να αποφύγει περαιτέρω αντιδράσεις, η κυβέρνηση αποφάσισε τον Οκτώβρη του 2010 αύξηση στους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων κατά 15% (περιορίζοντας έτσι το ποσοστό μείωσης από 25% σε 10%), αλλά αυτή η αύξηση τελικά εξανεμίστηκε λόγω της μη απόδοσης του 13ου μισθού το 2010! Η κυβέρνηση, δηλαδή, κοράιδεψε τους δημόσιους υπαλλήλους, δίνοντας λεφτά με το ένα χέρι και παίρνοντάς τα με το άλλο, με αποτέλεσμα

τη τελική μείωση στο μισθό τους να είναι -18.4% το Γενάρη του 2011^[1].

Μισθοί πεινας

Τα μέτρα λιτότητας της δεξιάς κυβέρνησης Μπασέσκου, κατ' εντολήν της τρόικας, εφαρμόστηκαν σε μια κοινωνία που οι μισθοί ήταν ήδη πολύ χαμηλοί. Σύμφωνα με τη Eurostat^[2], η Ρουμανία κατατάσσεται στις χώρες με το χαμηλότερο «εργασιακό κόστος» στην Ευρώπη (δηλαδή τη χαμηλότερη τιμή της εργατικής δύναμης που αγοράζουν οι καπιταλιστές από τους εργάτες τους) μαζί με την Τουρκία, τη Βουλγαρία και τη Μακεδονία, που κατατάσσονται στις χώρες με «εργασιακό κόστος» μικρότερο από 7 ευρώ την ώρα, ενώ την Ελλάδα την κατατάσσουν στις χώρες με 12-17 ευρώ την ώρα. Σύμφωνα δε με τη στατιστική υπηρεσία της Ρουμανίας^[3], ο μέσος μηνιαίος μισθός το Νοέμβρη του 2011 ήταν 2.054 λέι μικτά (ισοδυναμούσαν με 472 ευρώ περίπου) και 1.491 λέι καθαρά (δηλαδή 342 ευρώ περίπου).

Ο κατώτερος μισθός είναι σε επίπεδα... Κίνας. Οπως μας πληροφορεί η Ομοσπονδία των ευρωπαϊκών εργοδοτών^[4], ο κατώτατος μισθός (για 170 ώρες εργασίας το μήνα) που ισχύει από 1/1/2012 είναι 700 λέι, δηλαδή 162 ευρώ! Νομίζουμε ότι τα σχολιά μας περιττεύουν. Αν σε μια χώρα σαν τη Ρουμανία με τους χαμηλούς μισθούς οι τρoικανοί επιβάλλουν προγράμματα λιτότητας, καταλαβαίνετε ότι η όρεξή τους δεν έχει τελειωμό. Το βαρελι δηλαδή δεν έχει πάτο. Αυτό που έχουν υπόψη τους όσοι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι κάποια στιγμή η κατάσταση στην Ελλάδα θα σταθεροποιηθεί από μόνη της και η κατρακύλα κάποια στιγμή θα σταματήσει χωρίς να της βάλει φρένο ο λαός. Οπως δείχνει το παράδειγμα της Ρουμανίας, οι τρoικανοί θα σταματήσουν μόνο όταν εξα-

θλιώσουν εντελώς μισθούς και συντάξεις, ιδιωτικοποιήσουν τα πάντα και εξαρθρωθούν και το τελευταίο απομεινάρι του «κράτους πρόνοιας», όπως επιχειρήσαν να κάνουν στη Ρουμανία με την πλήρη ιδιωτικοποίηση του συστήματος Υγείας, που άναψε το φυτίλι του δυναμίτη.

Η εκτέλεση της δημόσιας Υγείας

Μετά από μερικούς μήνες «διαλόγου», η κυβέρνηση κατέβασε προς ψήφιση ένα νομοσχέδιο για την Υγεία που απασάθρωνε τα πάντα. Δεν έφτανε που το 2010 η Ρουμανία κατατασσόταν στην τελευταία θέση της λίστας των 33 χωρών της ΕΕ όσον αφορά στις παροχές Υγείας, δεν φτάνει που το ρουμάνικο κράτος ξοδεύει τα λιγότερα λεφτά για ιατρική περίθαλψη ως ποσοστό του ΑΕΠ μέσα στην ΕΕ (4.5% του ΑΕΠ, δηλαδή το μισό από το μέσο όρο της ΕΕ)^[5], με τους γιατρούς να ζουν με μισθούς πείνας (μόλις 300 ευρώ είναι ο μέσος μισθός ενός νεοπροσλαμβανόμενου γιατρού^[6]), η κυβέρνηση ήθελε να απαλλαγεί και από αυτό το ψήγμα του κατ' ευφημισμών «κοινωνικού κράτους». Γι' αυτό και αποφάσισε να δώσει την Υγεία βορά στα κοράκια των εμπόρων, ιδιωτικοποιώντας τα πάντα και μετατρέποντας τα νοσοκομεία σε εταιρίες.

Μια μέρα μετά την κατάθεση του νομοσχεδίου, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να το πάρει πίσω, γιατί ξεσηκώθηκαν και... οι πέτρες. Με το νομοσχέδιο διαφώνησε μέχρι και ο υφυπουργός Υγείας, Ραέντ Αραφάτ (είναι παλαιστινιακή καταγωγής και θεωρείται «φιλολαϊκός»), γι' αυτό και εξαναγκάστηκε σε παραίτηση. Ήταν η δεύτερη παραίτηση στο υπουργείο Υγείας, μετά την παραίτηση του υπουργού τον περσινό Αύγουστο λόγω έλλειψης κονδυλίων. Έτσι, την προηγού-

μενη Παρασκευή, ο Μπασέσκου πήρε πίσω το νομοσχέδιο για την Υγεία και λίγες μέρες μετά (την περασμένη Τρίτη) αποκατέστησε στη θέση του τον παραιτηθέντα υφυπουργό Υγείας.

Η λαϊκή αντίδραση

Η λαϊκή οργή επεκτάθηκε ταχύτατα. Την Πέμπτη (με την παραίτηση του υφυπουργού) ξεκίνησαν οι πρώτες διαδηλώσεις που κορυφώθηκαν το Σαββατοκύριακο, παρά το γεγονός ότι ο Μπασέσκου είχε αποσύρει το νομοσχέδιο. Όμως ο ασκός του Αιόλου είχε ανοίξει και ο βίαιος χαρακτήρας των διαδηλώσεων, ιδίως στην πρωτεύουσα Βουκουρέστι (αλλά και σε 40 άλλες πόλεις της χώρας), οδήγησε σε 70 τραυματίες (μεταξύ των οποίων και μπάτσοι) από τις οδομαχίες με πέτρες, μολότοφ και δακρυγόνα. Από τη λαϊκή οργή δεν γλίτωσαν οι τράπεζες, στάσεις λεωφορείων και καταστήματα που λεηλατήθηκαν, σύμφωνα με το δήμαρχο του Βουκουρεστίου.

Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και τη Δευτέρα, αν και δεν σημειώθηκαν βίαιες συγκρούσεις. Η λαϊκή οργή ανέστειλε την κατάργηση της δημόσιας Υγείας, αλλά θα χρειαστεί πολύς δρόμος ακόμα για να βάλει φρένο στην αντιδραστική λαίλαπα. Και κυρίως θα χρειαστεί η καταρρευση των αυταπατών ότι με τις εκλογές και την πτώση της δεξιάς κυβέρνησης θα δει ο λαός άσπρη μέρα...

Παραπομπές:

1. Μηνιαία έκθεση κεντρικής τράπεζας Ρουμανίας - Γενάρης 2011 (<http://www.bnro.ro/Regular-publications-2504.aspx>).
2. Ετήσια έκθεση της Eurostat (Eurostat regional yearbook) για το 2011 (http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/product_details/publication?p_product_code=KS-HA-11-001).
3. Εθνική Στατιστική Υπηρεσία Ρουμανίας, Δελτίο τύπου No. 12, 11/1/2012 (<http://www.insse.ro/cms/files/statistici/comunicate/castiguri/a11/cs11e11.pdf>).
4. Ομοσπονδία Ευρωπαίων Εργοδοτών (FedEE) - Ανασκόπηση κατώτατων μισθών (Review of minimum wage rates), βλ. <http://www.fedee.com/pay-job-evaluation/minimum-wage-rates/>.
5. Balkan Insight, 10/1/2012 (<http://www.balkaninsight.com/en/article/changes-in-romanian-healthcare-system-stir-debate>).

■ Ανατολική Ιερουσαλήμ

Η οικολογία στην υπηρεσία της καταστολής

Μια νέα μέθοδο εκτοπισμού των Παλαιστίνιων της Ανατολικής Ιερουσαλήμ ανακάλυψε το ισραηλινό κράτος. Η νέα αυτή μέθοδος είναι η χωροθέτηση εθνικών πάρκων σε παλαιστινιακή γη περίξ των παλαιστινιακών οικισμών, προκειμένου ν' αποτραπεί η επέκτασή τους με νόμιμο τρόπο ώστε να καλυφθούν οι στεγαστικές ανάγκες των κατοίκων τους. Το νέο χωροταξικό πλαίσιο για πράσινες ζώνες, σε συνδυασμό με τους ολοένα επεκτεινόμενους ισραηλινούς εποικισμούς, σκοπεύει να καταστήσει την Ανατολική Ιερουσαλήμ ακατάλληλη για πρωτεύουσα ενός μελλοντικού Παλαιστινιακού Κράτους, αφού θα είναι πλήρως απομονωμένη από τη Δυτική Οχθη.

Αυτή τη στιγμή, 275 χιλιάδες Παλαιστίνιοι κατοικούν στην Ανατολική Ιερουσαλήμ σε υπερκορεσμένους οικισμούς. Ενώ οι Παλαιστίνιοι αποτελούν το 36% του πληθυσμού της πόλης, διαμένουν σε μια έκταση που αντιστοιχεί μόλις στο 13% της συνολικής έκτασής της. Προκειμένου να επεκταθούν αυτοί οι οικισμοί και να αναπνεύσει ο αστικός ιστός σ' αυτές τις περιοχές, πρέπει οι δικαιούχοι να ακολουθήσουν μια εξαιρετικά χρονοβόρα γραφειοκρατική διαδικασία που τις περισσότερες φορές δεν οδηγεί πουθενά. Ενώ λοιπόν υπάρχει γη που ανήκει στον παλαιστινιακό πληθυσμό της πόλης, αυτή μένει αναξιοποίητη και οι Παλαιστίνιοι ζουν ο ένας πάνω στον άλλο σε περιοχές με τεράστιες πληθυσμιακές πυκνότητες.

Με το χαρακτηρισμό αυτών των εκτάσεων ως εθνικών πάρκων, το νομικό πλαίσιο αλλάζει και το Ισραήλ δε χρειάζεται ν' αποζημιώσει τους ιδιοκτήτες προκειμένου να απαλλοτριώσει αυτή τη γη. Σύμφωνα με δηλώσεις ισραηλινού δημοτικού συμβούλου της πόλης στο διαδικτυακό πρακτορείο ειδήσεων The National, ο πραγματικός στόχος αυτής της κλοπής είναι η εξασφάλιση γης για μελλοντική κατασκευή ισραηλινών εποικισμών, καθώς και το παραπέρα σφίξιμο του κλοιού των σιωνιστών γύρω από τον παλαιστινιακό πληθυσμό της πόλης με στόχο την εκδίωξη του από την περιοχή.

Εκατοντάδες παιδιά θύματα βασανιστηρίων και φυλακίσεων

Από το 2005 έως το 2010, τουλάχιστον 835 παιδιά ηλικίας από 12 έως 17 χρόνων έχουν συλληφθεί και φυλακιστεί από τους σιωνιστές με την κατηγορία ότι πέταγαν πέτρες σε ισραηλινούς στρατιώτες κατά τη διάρκεια επιδρομών του στρατού σε περιοχές όπως η συνοικία Σιλουάν στην Ανατολική Ιερουσαλήμ. Οι συλληφθέντες υπέστησαν πολύωρες ανακρίσεις, βασανιστήρια και εξευτελισμούς κατά τη διάρκεια της κράτησής τους, πριν οδηγηθούν σε δίκη όπου μόλις ένας από αυτούς αθωώθηκε.

Το Ισραήλ, σπέρνοντας τον τρόμο ανάμεσα στα παιδιά προσπαθεί να τα εμποδίσει απ' το να γίνουν μελλοντικοί μαχητές της αντίστασης. Η μακρόχρονη ιστορία αντίστασης του παλαιστινιακού λαού καθώς και η μαζικότητα και το ετοιμοπόλεμο των αντιστασιακών οργανώσεων αποδεικνύουν καθημερινά ότι αυτές οι προσπάθειες είναι και θα είναι άκαρπες όσο υπάρχουν οι αιτίες που γεννούν αυτή την τάση μέσα στην παλαιστινιακή νεολαία.

Λογοκρισία στο Διαδίκτυο

Όσο κι αν δεν πιστεύουμε στη διόγκωση του ρόλου του Διαδικτύου ως μέσου για την απόκτηση της γνώσης και της «ελεύθερης και ανεξάρτητης» πληροφορίας, άποψη που υποστηρίζουν πολλοί (μιας και το διαδίκτυο δεν εξασφαλίζει ούτε την ανεξαρτησία της γνώσης που προσφέρει αλλά ούτε και την αποφυγή της παραπληροφόρησης), δεν μπορούμε να μην καταγγείλουμε την προσπάθεια ασφυκτικού ελέγχου που επιχειρούν να εφαρμόσουν οι Αμερικάνοι, με τα νομοσχέδια SOPA (Stop Online Piracy Act: Νομοθετική πράξη για τη Διακοπή της Δικτυακής Πειρατείας) και PIPA (Protect Intellectual Property Act - Νομοθετική πράξη για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας), που σχεδιάζεται να ψηφιστούν από το Κογκρέσο.

Το νομοσχέδιο SOPA, που εισήχθη στις 26 Οκτώβρη, προβλέπει τη δημιουργία μιας μαύρης λίστας ιστοσελίδων, η πρόσβαση στις οποίες θα εμποδίζεται σε οποιοδήποτε παραμένει στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τις διατάξεις του νομοσχεδίου, οποιοσδήποτε κάτοχος πνευματικών δικαιωμάτων θα μπορεί με μια απλή εισαγγελική παραγγελία να υποχρεώνει όλους τους τηλεπικοινωνιακούς παρόχους της χώρας να διακόπτουν εντελώς την πρόσβαση σε ιστοσελίδες που υποστηρίζεται ότι εμπλέκο-

Εκλογείς ή εργάτες;

Είναι πραγματικά πρόκληση αυτό που συμβαίνει στο χώρο της καθεστωτικής αριστεράς με την εκλογολογία.

Ο Περισσός μετέτρεψε την παναττική απεργία της 17ης Γενάρη, η οποία υποτίθεται ότι έγινε για αλληλεγγύη στους απεργούς της Χαλυβουργίας, σε κομματική προεκλογική φιάστα, με βασικά συνθήματα «Κάτω η κυβέρνηση - Εκλογές τώρα».

Ο Τσίπρας «χτυπιέται» όπου βρεθεί κι όπου σταθεί ζητώντας εκλογές, επισείοντας τον κίνδυνο μιας κοινωνικής έκρηξης. Ζητά εκλογές για να εκτονωθεί η λαϊκή οργή!

Και οι μεν και οι δε βάζουν τον κόσμο σ' ένα καινούργιο «τριπάκι». Δεν απέδωσαν τίποτα οι 24ωρες και 48ωρες απεργίες, δεν απέδωσαν τίποτα οι μούντζες και τα «ουστ!» στις πλατείες, δεν απέδωσαν τίποτα τα «δεν πληρώνω τα χαράτσια», τι έμεινε; Οι εκλογές.

Διαφωνούν, βέβαια, στην προπαγάνδα, καθώς ο Τσίπρας ονειρεύεται «αριστερή κυβέρνηση» αρπάζοντας από τον Σαμαρά το μπόνους των 50 εδρών, ενώ η Παπαρήγα διευκρινίζει με μετριοφροσύνη ότι τα πράγματα δεν είναι μεν ώριμα για αλλαγή και λαϊκή εξουσία, είναι όμως ώριμα για μια αδύναμη κυβέρνηση που δεν θα μπορεί να κάνει ό,τι θέλει!

Και οι μεν και οι δε λένε εν γνώσει τους ψέματα. Γιατί και ο Τσίπρας ξέρει πολύ καλά ότι δεν υπάρχει περίπτωση να εκθρονίσει τη ΝΔ από την πρώτη θέση και η Παπαρήγα ξέρει ότι καθόλου αδύναμη δεν θα είναι η οποία κυβέρνηση, ακόμη κι αν είναι συμμαχική. Πιο αδύναμη πολιτικά κυβέρνηση από τη σημερινή συγκυβέρνηση Παπαδήμου αποκλείεται να υπάρξει, αυτό όμως δεν την εμποδίζει σε τίποτα να προετοιμάζει το αλυσόδεμα του ελληνικού λαού για δεκαετίες.

Η τακτική αυτή είναι απολύτως λογική για τα δυο κόμματα. Πιστά στον αστικό κοινοβουλευτισμό, κρίνουν ότι τώρα είναι η ευκαιρία ν' ανεβάσουν τα ποσοστά τους.

Για τους εργάτες, όμως, εργαζόμενους και άνεργους πόσο λογικό είναι να μετατραπούν σε ψηφοφόρους, εναποθέτοντας για μια ακόμη φορά τις ελπίδες τους στην κάλπη, που πάντοτε τους συμπεριφέρεται σαν τη χειρότερη ρουφιάννα;

Δεν θα είναι καθόλου παράλογο να συμβεί και πάλι αυτό. Γιατί το κενό εργατικής πολιτικής είναι τεράστιο και πολύχρονο. Κενό όχι μόνο στο «καθαρό» πολιτικό επίπεδο, αλλά ακόμη και στο επίπεδο των συνδικαλιστικών αγώνων. Κι επειδή στην πολιτική δεν υπάρχει κενό, οι εργαζόμενοι τρέχουν να πιαστούν από κάθε απατεώνα, ποτίζοντας με τη συμμετοχή τους το δέντρο της εξουσίας η οποία τους στραγγαλίζει.

Η σημερινή περίοδος καταδεικνύει με τον πιο τραγικό τρόπο πόσο απαραίτητο είναι να κλείσει αυτό το πολιτικό κενό, πόσο απαραίτητο είναι να συνειδητοποιηθεί καταρχήν η ανάγκη συγκρότησης ανεξάρτητης εργατικής πολιτικής έκφρασης στη θέση του σημερινού «χύμα».

Με τον σιωνιστή Άμος Οζ συναντήθηκε στο Τελ Αβίβ η Διαμαντοπούλου. Περισσότερα μπορείτε να διαβάσετε στη σελίδα 13.

■ Δημοκρατισμός!

Μάλλον πρέπει να ευχαριστήσουμε την Άννα Διαμαντοπούλου, διότι μας έδωσε ένα ωραίο περιγραφικό ορισμό της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Είπε στον Real FM, στις 13.1.12: «Στη Βουλή υπάρχει πλειοψηφόν κόμμα αυτή τη στιγμή. Η αποτύπωση στη Δημοκρατία γίνεται από τη Βουλή, όχι από τις δημοσκοπήσεις. Είναι σαφές ότι υπάρχει συμφωνία τριών κομμάτων να βάλουν όλες τις δυνάμεις τους για να πετύχουμε».

Η αποτύπωση στη Δημοκρατία γίνεται από τη Βουλή! Και τι γίνεται όταν η Βουλή βρίσκεται σε προφανή δυσαρμονία με τη λαϊκή θέληση; Όχι όπως αποτυπώνεται στα γκάλοπ, αλλά όπως αποτυπώνεται σε απεργίες, διαδηλώσεις, άλλες κινητοποιήσεις, όπως αποτυπώνεται ακόμα και από τα αστικά ΜΜΕ; Η κα Διαμαντοπούλου απαντά μ' ένα μεγαλοπρεπέστατο «στ' α...ια μας». Ας πρόσεχαν τι ψήφιζαν. Τώρα που ψήφισαν όπως ψήφισαν, έχουμε δικαίωμα για τέσσερα χρόνια να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Αυτή είναι η ουσία της αστικής δημοκρατίας και μας το λέει σαφέστατα και χωρίς περικοκλάδες. Μας το λέει με τη γλώσσα που το έλεγαν οι παλαιάς κοπής συντηρητικοί αστοί πολιτικοί. Γι' αυτό και δεν αισθάνεται την ανάγκη, υποκριτικά έστω, ν' αναφερθεί στη λαϊκή βούληση. Γι' αυτήν υπάρχουν μόνο η Βουλή και τα γκάλοπ. Ο λαός περισεύει.

■ Ο στρατηγός

Ξαναχτύπησε ο... στρατηγός Τσίπρας, υποδεικνύοντας τακτική στο ελληνικό αστικό σύστημα με το δικό του μοναδικό και ανεπανόληπο ύφος: «Κοστίζει κομμάτι ακριβότερα η αποβολή μας από το ευρώ απ' ό,τι η παραμονή μας. Αυτό δεν θα ισχύει για πάντα. Τώρα πρέπει να το εκμεταλλευτούμε». Μ' άλλα λόγια, όλα είναι ένα παιχνίδι μέσα στην ΕΕ. Τώρα μπορούμε να τους εκβιάσουμε και να τους πάρουμε τα σώβρακα, ενώ αργότερα θα έχουμε χάσει αυτό το... υπερόπλο! Ευτυχώς που είναι νέος στην ηλικία, γιατί αλλιώς θα πέθαινε με τον καημό της παραγωγισμένης μεγαλοφούκας, που πρότεινε τη συνταγή σωτηρίας, αλλά οι άλλοι δεν τον άκουγαν, γιατί ήταν είτε δειλοί είτε ιδεοληπτικοί!

■ Μεγάλος καημός

Τι καημός κι αυτός του Μπένι. Με το που ανέβηκε στο βήμα του εθνικού συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ, δειώθηκε υποχρεώσή του να

θυμίσει στον Γιωργάκη ότι έχει δηλώσει πως θα παραιτηθεί και από την προεδρία του ΠΑΣΟΚ: «Αγαπητέ Πρόεδρε, φίλε Γιώργο Παπανδρέου, θέλω πριν απ' οτιδήποτε άλλο να σε συγχαρώ για τις γενναίες και θαρραλέες αποφάσεις σου, γιατί και η αποχώρηση από την Προεδρευση και η αποχώρηση από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, είναι δυο κινήσεις καθόλου συνηθισμένες, δυο κινήσεις υπεύθυνες, που σηματοδοτούν έναν διαφορετικό πολιτικό πολιτισμό».

Όμως ο Γιωργάκης, σε κανένα σημείο της σχοινοτενούς ομιλίας του δεν μίλησε για αποχώρησή του από την προεδρία του ΠΑΣΟΚ. Η λέξη «παραίτηση» δεν βγήκε από το στόμα του. Ούτε είπε ότι δεν θα είναι υποψήφιος το Μάρτη ή, τέλος πάντων, όποτε γίνουν εκλογές για πρόεδρο του κόμματος. Το μόνο που είπε, δυο-τρεις φορές μάλιστα, είναι ότι «θα πράξει το καθήκον του», που σημαίνει ότι το ενδεχόμενο να ξαναείναι υποψήφιος για την προεδρία μένει ανοιχτό. Επειδή, λοιπόν, ο Μπένι προσπάθησε να βάλει στο στόμα του Γιωργάκη κάτι που δεν είπε, βγήκε την άλλη μέρα, πουνρό-πουνρό, ο πιστός μπάπλερ (ανώτερος στην ιεραρχία από τους κηπουρούς, λόγω μακράς θητείας παρά τω Γιωργάκη) Φ. Πετσάλνικος και ξεκαθάρισε στο

βήμα FM, ότι ο Γιωργάκης μπορεί να είναι και πάλι υποψήφιος πρόεδρος. Κι όποιος εννόησε εννόησε...

■ Κλόουν

Σε... Μπάστερ Κίτον της αστικής πολιτικής σκηνής εξελίσσεται ο Χρυσοχοϊδης. Λέει τα πιο ξεκαρδιστικά πράγματα χωρίς ο ίδιος να σκάει χαμόγελο. Σοβαρός, αυστηρός, κουνώντας το δάχτυλο και τεντώνοντας το σώμα (προσπαθεί να μιμηθεί τον επίσης κοντό Σαρκοζί) για να δώσει έμφαση στα λεγόμενά του,

■ Και οι εξεγέρσεις «δήθεν»;

Σε σχόλιο του «Ριζοσπάστη» απ' αφορμή την επίσκεψη του υπουργού Πολέμου του Ισραήλ Εχούντ Μπαράκ διαβάσαμε και τα εξής: «Η αναφορά στη "νέα πολιτική για τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο" παραπέμπει ευθέως στο ΝΑΤΟϊκό σχέδιο περί "νέας Μέσης Ανατολής", που έχει ήδη αρχίσει να ξετυλίγεται με τη λεγόμενη "αραβική άνοιξη" στη βόρεια Αφρική και τις διαφαινόμενες εξελίξεις σε Συρία και Ιράν».

Νατοϊκό σχέδιο, λοιπόν, ήταν οι λαϊκές εξεγέρσεις στη Βόρεια Αφρική, δηλαδή στην Τυνησία και την Αίγυπτο (αφήνουμε έξω τη Λιβύη, γιατί εκεί συγκρούστηκαν δυο φατρίες, η καθεμιά από τις οποίες εκμεταλλεύτηκε τμήμα του λαού). Αλλά, όμως, έγραφε η φυλλάδα του Περισσού, όταν οι εξεγέρσεις βρίσκονταν σε εξέλιξη και έτρεχε ποτάμι το αίμα των διαδηλωτών. Τώρα, βαπτίζει αυτές τις εξεγέρσεις τμήμα του ΝΑΤΟϊκού σχεδίου περί «νέας Μέσης Ανατολής».

Και μην αρχίσουν τα παραμύθια για την ανάμιξη του ΝΑΤΟ. Πάντοτε οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις θα προσπαθούν να παρέμβουν, ελέγχοντας τις νέες κλίκες που παίρνουν τη θέση των παλιών, όταν οι λαϊκές μάζες δεν έχουν δική τους αυτόνομη πολιτική. Αυτή η αδυναμία των λαϊκών εξεγέρσεων, όμως, ούτε την αυθεντικότητά τους εξαφανίζει ούτε τη σημασία τους μειώνει. Πολύ περισσότερο, δεν τις μετατρέπει σε τακτική των ιμπεριαλιστών, όπως ξεδιάντροπα γράφουν οι βρομιάρηδες του Περισσού, που σιχαίνονται κάθε εξέγερση και αφρίζουν στα κρυφά όταν αναγκάζονται να τις υποστηρίξουν υποκριτικά.

σκορπάει άφθονο το γέλιο. Κάποιοι, βέβαια, αγανακτούν και με το δίκιο τους. Τελευταία ξεκαρδιστική εμφάνισή του στο Βήμα FM, την περασμένη Δευτέρα.

Πρώτα διαπίστωσε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν εναρμονίζεται με τις ανάγκες της κοινωνίας. «Συνεπώς, το ΠΑΣΟΚ δεν είναι εδώ και, κυρίως, δεν ήταν εκεί χτες σε εκείνη την αίθουσα», είπε αναφερόμενος στη συνεδρίαση του εθνικού συμβουλίου. Μετά την ξαναέπεσε στον Παπανδρέου: «Ακουσα και φράσεις ότι "πετύχαμε στα μεγάλα, χάσαμε στα μικρά". Έχουμε 26.000 άστεγους στην Αττική, έχουμε 4,5 εκατ. φτωχούς, 1 εκατ. ανέργους... Χρειάζεται πραγματικά να δούμε βαθιά τι ακριβώς έφταιξε και στη συνέχεια να βελτιώσουμε, να διορθώσουμε τις πολιτικές μας και να κάνουμε μια μεγάλη στροφή προς τον άνθρωπο. Γιατί αυτό έχει αξία σήμερα: Να δούμε με ποιο τρόπο ξανά το ΠΑΣΟΚ θα ξαναβρεί την ψυχή του, μέσα από την επικοινωνία του με τους ανθρώπους».

Κι όταν ήρθε η κουβέντα στις δικές του ευθύνες, έδωσε ρέστα: «Τι θα κάνει ένας Υπουργός; Δεν θα στηρίζει την Κυβέρνησή του δηλαδή; Κάθε φορά που διαφωνεί σε κάτι θα παραιτείται; Τι λογικές είναι αυτές; Τότε, κάθε μέρα θα είχαμε παραιτήσεις Υπουργών. Γιατί πρέπει να παραιτούνται οι Υπουργοί αν διαφωνούν σε κάτι, εφόσον λένε την άποψή τους; Και εγώ έχω πει την άποψή μου και προφορικά και γραπτά».

Να θυμίσουμε με πόσο φανατισμό υπερασπιζόταν ο Χρυσόχοιδης όλες τις αποφάσεις της κυβέρνησης Παπανδρέου; Μάλλον δεν χρειάζεται, όλοι και όλες θυμόμαστε.

■ Αντεπαναστάτης με τη βούλα!

Ρωτήθηκε ο Τσίπρας (Αθήνα, 9,84, 14.1.2012) αν φοβάται «κοινωνική αναταραχή με απρόβλεπτες συνέπειες» και απάντησε: «Ηδη υπάρχει κοινωνική αναταραχή. Ο κόσμος βρίσκεται σε κατάσταση θυμού, οργής και απελπισίας. Και η απελπισία είναι πολύ κακός σύμβουλος. Μη βλέπετε ότι δεν υπάρχει μια μαζική αντίδραση σε όλα αυτά. Αν το δει κανείς κατά τόπους, σε επίπεδο τοπικής κοινωνίας, σε εργασιακούς χώρους αυτά τα ξεσπάσματα είναι ορατά. Και βεβαίως φοβόμαστε και έχουμε δηλώσει δημόσια αυτήν την ανησυχία. Πρέπει να υπάρξουν εξελίξεις δημοκρατικών διαδικασιών, δηλαδή εκλογές γιατί δεν υπάρχει άλλος, τρόπος. Ο άλλος τρόπος είναι να πείσουμε τους πολίτες ότι το 2012 η λύση είναι να ψηφίσουμε να καταλαμβάνουμε τα χειμερινά ανάκτορα. Αν δεν υπάρξουν γρήγορα εκλογές φοβόμαστε ότι τα πράγματα θα είναι εκτός ελέγχου. Διότι όταν κάποιος χάνει τη δουλειά του και έχει να θρέψει και παιδιά και είναι και το σπίτι του στον πλειστηριασμό, δεν λειτουργεί με βάση τη λογική».

Αντεπαναστάτης και με τη βούλα ο κύριος Αλέξης. Το δηλώνει και καμαρώνει γι' αυτό. Φοβάται ότι ο λαός μπορεί να οδηγηθεί σε εξέγερση και επειδή ο ίδιος δεν γουστάρει «κεφόδους στα χειμερινά ανάκτορα», προτείνει να γίνουν επειγόντως εκλογές για να υπάρξει εκτόνωση της οργής. Όσο για την ίδια την εξέγερση, τη θεωρεί πράξη παράλογη. Μπορεί να εκπλήσσει ο αντεπαναστατικός κυνισμός του και η παλαιοδεξιά νοστορπία, όμως από την άλλη προσφέρει υπηρεσίες σε όσους δεν φοράνε μωμικά γυαλιά και δεν βλέπουν στον ΣΥΡΙΖΑ ριζοσπαστισμούς, επαναστατικότητα και τα συναφή.

■ Την άλλη φορά σε κουβούκλιο

Φανταστικό τρόπο μηχανεύτηκε ο Αβραμόπουλος για ν' αποφύγει διαμαρτυρίες, γιαούρτια και ζαρζαβατικά στην παρέλαση της 25ης Μάρτη (κεντρικά γίνεται στην Αθήνα και είναι στρατιωτική). Εβαλε τους επιτελείς του και επεξεργάστηκαν σχέδιο, σύμφωνα με το οποίο ο χώρος απέναντι από την εξέδρα των επίσημων θα καταληφθεί από 800 караβανάδες και μπάτσους με τις οικογένειές τους, που θα λειτουργήσουν σαν ασπίδα για τον Παπούλια, τον Αβραμόπουλο και την υπόλοιπη εξουσιαστική συγχέα. Φυσικά, θα παρακολουθήσουν όρθιοι την παρέλαση και θα παριστάνουν τους εκτασασμένους πολίτες. Ο χώρος θα είναι αυστηρά φυλασσομένος από την Αστυνομία, η οποία δεν θα επιτρέψει την πρόσβαση σε κανέναν άλλο εκτός από εκείνους που θα έχουν ονομαστικές προσκλήσεις. Ετσι, κανένας ανεπιθύμητος δεν θα μπορέσει να βρεθεί απέναντι και να φωνάξει συνθήματα ή να εκσφενδονίσει τίποτα.

Το σχετικό έγγραφο της Ανώτατης Στρατιωτικής Διοίκησης Υποστήριξης Στρατού, όπως διαβάσαμε, έχει ήδη αποσταλεί προς όλες τις ενδιαφερόμενες υπηρεσίες. Σύμφωνα μ' αυτό, οι προσκλήσεις θα είναι ατομικές και θα δίνονται αφού προηγουμένως καταγραφούν τα ονοματεπώνυμα όλων των προσκεκλημένων, καθώς και η σχέση τους με τα συγγενικά πρόσωπα που θα έχουν μαζί τους. Οι μπάτσοι στην είσοδο του φυλασσομένου χώρου «θα ελέγχουν την είσοδο, με αντιπαραβολή πρόσκλησης - Δελτίου Ταυτότητας - και ονομαστική κατάσταση ΑΣΔΥΣ», μη τυχόν και παρεισφύσει κανένας απρόσκλητος.

Μήπως την άλλη φορά να φτιάξουν ένα τεράστιο κουβούκλιο και να παρακολουθούν μέσ' απ' αυτό τις παρελάσεις; Γιατί σε ανοιχτό χώρο πολλά μπορούν να γίνουν.

Σαν δυο αστοί οικονομολόγοι που διαφωνούν σε κάποιες λεπτομέρειες κουβέντιαζαν ο Τσίπρας με τον Παπαδήμο στη Βουλή, την Παρασκευή 13 Γενάρη. Και ο μεν Παπαδήμος ουδέποτε παρέστησε κάτι το διαφορετικό απ' αυτό που είναι, δηλαδή ένας αστός οικονομολόγος και τραπεζίτης, ο Τσίπρας όμως υποτίθεται ότι είναι αριστερός, μαρξιστής, ότι θέλει να εκπροσωπήσει τους εργαζόμενους. Πώς γίνεται, λοιπόν, να συμφωνεί με τον Παπαδήμο στις θεμελιώδεις οικονομικές παραδοχές και να διαφωνεί στον τρόπο εφαρμογής τους; Ρητορικό είναι το ερώτημα, όπως καταλαβαίνετε, δεδομένου ότι ο Τσίπρας και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά μια πολιτική συνιστώσα στη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο δεν αμφισβητούν.

Αντικείμενο της συζήτησης του πρωθυπουργού με τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ ήταν το «κόστος εργασίας». Ωμά και κυνικά, ο Παπαδήμος υποστήριξε ότι «κεντρικό οικονομικό πρόβλημα της χώρας είναι η χαμηλή θέση που κατέχουμε στη διεθνή ανταγωνιστικότητα των προϊόντων

φωνία με τον Παπαδήμο, ο Τσίπρας εξέφρασε τη διαφωνία του: «Είχαμε αύξηση του μοναδιαίου κόστους, αλλά η χώρα μας παραμένει πίσω από όλες τις άλλες χώρες της Ευρωζώνης σε σχέση με το μοναδιαίο κόστος εργασίας, ενώ στο περιθώριο κέρδους είμαστε πρώτοι από όλες της χώρες της Ευρωζώνης». Εξέφρασε, επίσης, διαφωνία και στον τρόπο υπολογισμού του «κόστους εργασίας»: «Επίσης, επιτρέψτε μου να σας πω ότι η Τράπεζα της Ελλάδος δεν χρησιμοποιεί τον καθιερωμένο δείκτη κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος. Υπολογίζεται το κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος ως ποσοστό -κλάσμα του ΑΕΠ ως προς το μισθωτό και όχι ως προς τον απασχολούμενο, γεγονός που τείνει στο να υποεκτιμάται συστηματικά η παραγωγικότητα της εργασίας, ενώ το μοναδιαίο κόστος εργασίας, που είναι αντιστρόφως ανάλογο της παραγωγικότητας, εμφανίζεται υψηλότερο από όσο πράγματι είναι».

Ο Παπαδήμος, που παίζει αυτά τα θέματα στα δάχτυλα και δεν χρειάζεται να παπαγαλίζει με ακαταλαβίστικο τρόπο

επανάσταση στην οικονομική επιστήμη, σπάζοντας το μονοπώλιο των αστών οικονομολόγων και τροφοδοτώντας την εργατική τάξη με επιστημονικά εργαλεία θεώρησης της θέσης της μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

Η αστική πολιτική οικονομία εμφανίζει τα πράγματα σαν το κέρδος να προκύπτει από το κεφάλαιο. Σαν να είναι, δηλαδή, η νόμιμη απολαβή του καπιταλιστή, που με το κεφάλαιο που επένδυσε, την εξουπνάδα και την επιχειρηματική τακτική του δικαιούται να πάρει αυτό το μερίδιο. Ενόητο είναι, συνεπώς, η εργασία να βαρφτίζεται στοιχείο κόστους, όπως ακριβώς το κεφάλαιο που επενδύεται και αναλώνεται στη διάρκεια της παραγωγής.

Όμως, το κεφάλαιο που επενδύεται σε κτίρια, μηχανήματα, πρώτες ύλες μεταφέρει μόνο ένα τμήμα της αξίας του στο

Μετατρέπουν τους παραγωγούς σε κόστος!

και υπηρεσιών», διότι «η σωρευτική απώλεια ανταγωνιστικότητας της Ελλάδος έναντι των εταίρων μας στην Ευρωζώνη βάσει του σχετικού κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος έφτασε το 23%». Κατά τον Παπαδήμο, «η απώλεια ανταγωνιστικότητας αντανακλά το γεγονός ότι το κόστος εργασίας, μέρος του οποίου είναι οι μισθοί, σημείωσε στην Ελλάδα διπλάσια αύξηση κατά τα εννέα χρόνια κατά την κρίση σε σχέση με τις λοιπές χώρες της Ευρωζώνης», και «αυτές οι εξελίξεις δεν μπορούν και δεν πρέπει να αγνοηθούν ούτε από τους εργαζόμενους ούτε από τις επιχειρήσεις». Στη συνέχεια, ο Παπαδήμος προδιέγραψε μια πολιτική παραπέρα συρρίκνωσης όλων των μισθών, προκειμένου να καλυφθεί το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας.

Περιμένοντας την απάντηση Παπαδήμου, οι συνεργάτες του Τσίπρα του είχαν έτοιμη τη δική του τοποθέτηση (λέμε «του είχαν έτοιμη»), διότι ο Τσίπρας δεν σκαμπάζει τίποτα από Οικονομικά και απλώς παπαγαλίζει αυτά που του γράφουν). «Γνωρίζετε» -είπε απευθυνόμενος στον Παπαδήμο- «ότι η ανταγωνιστικότητα τιμής καθορίζεται από τρεις παράγοντες, από το μοναδιαίο κόστος εργασίας, αλλά και από τα περιθώρια κέρδους, καθώς και την ονομαστική σταθμισμένη συναλλαγματική ισοτιμία. Δηλαδή η αντιπληθωριστική πολιτική της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας είναι αυτή που έχει φταίξει περισσότερο από ό,τι οι εργαζόμενοι που έχουν υψηλές αποδοχές!»

Κατά τον Τσίπρα, λοιπόν, πρώτο υπάρχει «κόστος εργασίας», δεύτερο αποτελεί καθοριστικό παράγοντα της ανταγωνιστικότητας, τρίτο οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα έχουν υψηλές αποδοχές, αλλά, τέταρτο, αυτές έχουν φταίξει λιγότερο από την αντιπληθωριστική πολιτική της ΕΚΤ.

Μετά απ' αυτή την επί της αρχής συμ-

απόψεις που του έγραψαν άλλοι, τον τάπωσε: «Διάφοροι δείκτες του κόστους εργασίας υπολογίζονται με διαφορετικούς τρόπους και επομένως μπορεί να οδηγήσουν σε κάποιο διαφορετικό αποτέλεσμα. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο χρησιμοποίησα και αναφέρθηκα στις εισαγωγικές παρατηρήσεις μου στην απάντηση που σας έδωσα στα ερωτήματά σας, δείκτες που έχουν δημοσιευθεί από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, που είναι εναρμονισμένοι ώστε να υπολογίζονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο την ανταγωνιστικότητα του κόστους σε όλες τις χώρες της Ευρωζώνης».

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα αυτής της συζήτησης; Ότι δυο πολιτικοί συμφωνούν ότι πρέπει να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα, συμφωνούν ότι το «κόστος εργασίας» αποτελεί βασικό παράγοντα για τη διαμόρφωση της «ανταγωνιστικότητας», αλλά διαφωνούν στην ερμηνεία του ελληνικού υποδείγματος. Ποιος κερδίζει στο πεδίο της προπαγάνδας; Ο Παπαδήμος, φυσικά. Όχι μόνο, ούτε τόσο γιατί είναι πιο συγκροτημένος από τον Τσίπρα και κατέχει καλύτερα το θέμα, όσο γιατί στην ερμηνεία του ελληνικού υποδείγματος είναι πιο κοντά στην αλήθεια. Παίρνει αυτόν τον κάλπικο δείκτη, το «μοναδιαίο κόστος εργασίας», βάζει κάτω τα στοιχεία της ΕΚΤ και δημιουργεί ένα πειστικότατο μίγμα προπαγάνδας (τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ αναλαμβάνουν στη συνέχεια να το κάνουν «λιανό»). Ο Τσίπρας τον έχει βοηθήσει, συμφωνώντας δηλαδή ότι αυτός ο κάλπικος δείκτης είναι ένα έγκυρο μέτρο μέτρησης της «ανταγωνιστικότητας».

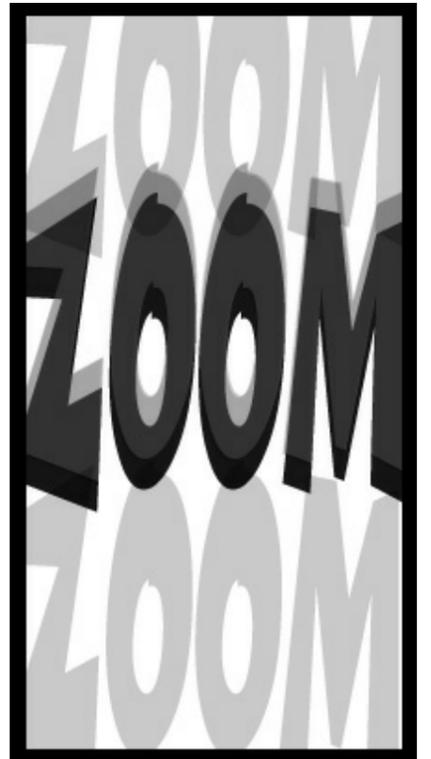
Γιατί είναι κάλπικος ο δείκτης «κόστος εργασίας»; Το ερώτημα μάς πηγαίνει κατευθείαν στο «κρυμμένο μυστικό» του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Αυτό που απεκάλυψε ο Μαρξ, φέρνοντας μια

παραγόμενο προϊόν (αναλώνεται). Μόνο η εργατική δύναμη έχει την ιδιότητα να παράγει μια αξία μεγαλύτερη από την αξία της. Αυτή την αξία, που ο Μαρξ ονόμασε υπεραξία, την κλέβουν οι καπιταλιστές και απ' αυτή την υπεραξία δημιουργείται το κέρδος (στη σφαίρα της κυκλοφορίας, όπου η υπεραξία «πραγματοποιείται»).

Η αστική πολιτική οικονομία έχει κάθε λόγο να μιλά για «κόστος εργασίας». Γιατί έτσι όχι μόνο κρύβει την κλοπή της υπεραξίας από τους κεφαλαιοκράτες, αλλά ταυτόχρονα βρίσκει την ευκαιρία να επιτίθεται ενάντια στους εργατικούς μισθούς ρίχνοντάς τους κάτω από την αξία της εργατικής δύναμης (δηλαδή, ρίχνοντας τους μισθούς κάτω από τα έξοδα συντήρησης της εργατικής οικογένειας). Ο εργάτης, ενώ είναι ο μοναδικός παραγωγός νέας αξίας, δηλαδή ο μοναδικός παραγωγός του κοινωνικού πλούτου, εμφανίζεται σαν να είναι ένα στοιχείο του κόστους, που με την αδηφαγία του ρίχνει έξω την επιχείρηση και ευρύτερα την οικονομία. Ζητάει και παίρνει ολόένα και μεγαλύτερο μισθό, μισθό που δεν τον δικαιούται, με αποτέλεσμα να ρίχνει την ανταγωνιστικότητά, να χάνονται αγορές, να κλείνουν επιχειρήσεις.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα της θεωρίας του «κόστους εργασίας». Μιας θεωρίας που την έχουν αποδεχτεί εδώ και δεκαετίες οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές, που τους ακούμε να μιλούν συνεχώς για «κόστος εργασίας» και να τσακώνονται στα τηλεπαράθυρα με αστούς πολιτικούς, με

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

■ Κουβέντες αποπροσανατολισμού

Ποιος ζητάει το κόψιμο του 13ου και 14ου μισθού; Η τρόικα ή η συγκυβέρνηση Παπαδήμου; Οι μόνοι που ασχολούνται μ' αυτό το ψευδοδilemma είναι διάφοροι δημοσιογράφοι, που βρήκαν θέμα να σκορπίζουν αποπροσανατολισμό, και ο... Τσίπρας. «Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή η απαίτηση για μείωση μισθών στον ιδιωτικό τομέα δεν είναι απαίτηση της τρόικας. Είναι απαίτηση του ΣΕΒ και των παρατρεχάμενων του ΣΕΒ, των ελλήνων κεφαλαιοκρατών, οι οποίοι ως άλλοι μαυραγορίτες της περιόδου της Κατοχής επιδιώκουν να κερδοσκοπήσουν επί πτωμάτων και να πατήσουν πάνω σε πτώματα και κοινωνικά ερείπια. Αυτή είναι η πραγματικότητα». Αυτά δήλωσε στις 14.1.12 στον «Αθήνα 9,84»!

Το παιχνίδι αυτό έχει παιχτεί και άλλη φορά. Την εποχή που ψηφίζονταν το Μνημόνιο. Ακόμη και τώρα ο Παπακωνσταντίνου καμαρώνει ότι «έσωσε» τον 13ο και 14ο μισθό. Κι ως είχαν βγει τότε οι τροϊκανοί και είχαν δηλώσει ότι δεν ζήτησαν αυτοί κόψιμο των δύο μισθών. Βλέπετε, ζύπνησαν και οι «κουτόφραγκοι» και δε δέχονται να τους τα φορτώνουν όλα και να βγαίνουν καθαροί οι ντόπιοι πολιτικάντες, όταν μαζι αποφασίζουν τα πάντα. Το ίδιο έκαναν και τώρα. Την περασμένη Κυριακή, βγήκε στο Mega ο εκπρόσωπος της Κομισιόν στην Ελλάδα Π. Καρβούνης, υλοποιώντας προφανώς σχετική εντολή από τ' αφεντικά του και δήλωσε ότι «η τρόικα δεν έχει θέσει θέμα μείωσης του κατώτατου μισθού στον ιδιωτικό τομέα ή κατάργησης του 13ου και 14ου μισθού».

Ο Καμής που ρωτήθηκε στο press room την επομένη προσπάθησε αρχικά ν' αποφυγή το θέμα με το κλασικό «δεν σχολιάζω τις δηλώσεις του κ. Καρβούνη», όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να τον επιβεβαιώσει, λέγοντας στη συνέχεια ότι «αυτό που έχει πει ο Πρωθυπουργός και ισχύει, είναι ότι από την πλευρά της τρόικα υπάρχει το αίτημα να αντιμετωπιστεί το ζήτημα της ανταγωνιστικότητας. Και στο τραπέζι του διαλόγου των κοινωνικών εταίρων έχουν πέσει μια σειρά από ζητήματα, στα οποία περιλαμβάνεται: Ο κατώτατος μισθός, ή ο 13ος και 14ος, ή οι ωριμάνσεις. Αυτό είναι που ισχύει».

Ολη αυτή η φιλολογία, όμως, που μιλά για «καλούς» και «κακούς», για «ήπιους» και «σκληρούς», δεν έχει καμιά σημασία και μόνο αποπροσανατολίζει. Ποιος έχει συμφέρον από την «κινεζοποίηση» του προλεταριάτου, όρο της οποίας αποτελεί και το ριζιμο των μισθών στα τάρταρα; Το κεφάλαιο, είτε είναι ντόπιο είτε είναι αλλοδαπής προέλευσης. Μάλιστα, μιλώντας σε βραχυπρόθεσμο ορίζοντα, το ελληνικό κεφάλαιο είναι αυτό που θα επωφεληθεί άμεσα από το παραπέρα χτύπημα των μισθών. Έχουν κάθε λόγο, λοιπόν, οι καπιταλιστές και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι, η συγκυβέρνηση Παπαδήμου, να προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία για να ριξουν κι άλλο τους μισθούς. Τα ρίχνουν όλα στο τραπέζι κι ό, τι αρπάξουν κάθε φορά. Άλλωστε, η «κινεζοποίηση» είναι μια διαδικασία που εξελίσσεται, όχι μια στιγμιαία πράξη. Θυμηθείτε μόνο ότι δεν έχουν περάσει δυο χρόνια από τότε που μας είπαν ότι πρέπει να αισθανόμαστε ανακουφισμένοι γιατί «έσωσαν» τον 13ο και 14ο μισθό και τώρα το θέμα επανέρχεται στο τραπέζι. Κι αν σήμερα τον «ξανασώσουν», θα αρπάξουν κάτι άλλο, για να επανέλθουν αργότερα με νέες απαιτήσεις.

■ Νέα χαριστική ρύθμιση για τους εισφοροκλήφτες

Έχουμε αναφερθεί και άλλη φορά στους λεονταρισμούς του Λοβέρδου, όταν ήταν υπουργός Εργασίας, και στη συνέχεια του διοικητή του ΙΚΑ Σπυρόπουλου, ότι η χαριστική ρύθμιση για τους εισφοροκλήφτες, που δεν τους αποκαλούν έτσι αλλά οφειλέτες, που έφτιαξαν με την ψήφιση του αντιστασιαστικού νόμου του 2010, ήταν η τελευταία και πως μετά θα άρχιζαν τους πλειστηριασμούς σε βάρος των εισφοροκλήφτων. Ακόμη και ημερίδα είχαν οργανώσει στη Θεσσαλονίκη για να διαφημίσουν τη ρύθμισή τους, ενώ οργάνωσαν ακόμη και διαφημιστική εκστρατεία.

Στην πράξη έγινε αυτό που είχαμε προβλέψει ότι θα γίνει. Όσοι ήθελαν να πάρουν ασφαλιστική ενημερότητα για να εισπράξουν από το δημόσιο μπήκαν στη ρύθμιση, πλήρως αν, μια δόση και μετά σταμάτησαν να πληρώνουν. Και τώρα, αφού μεσολάβησαν διάφορες αναβολές στις ημερομηνίες πληρωμής με απόφαση της διοίκησης του ΙΚΑ, έρχονται και καταθέτουν νέα χαριστική ρύθμιση, στο πλαίσιο του πολυνομοσχεδίου. Μάλιστα, κατά την πάγια τακτική της συσπίας, που ακολουθεί, ο Κουτρομάνης ανακοίνωσε τη ρύθμιση στις 11 Γενάρη, με την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου στη Βουλή, χωρίς να προηγηθεί κάποια συζήτηση.

Μάλιστα, μια σειρά βουλευτές της συγκυβέρνησης επιχειρηματολόγησαν υπέρ της ρύθμισης, λέγοντας πως πρέπει οπωσδήποτε να ψηφιστεί, γιατί αλλιώς πολλές επιχειρήσεις θα κλείσουν. Λες και τώρα θα τρέξουν να πληρώσουν!

«Κινεζοποίηση» χωρίς έλεος

Το αμερικάνικο δίκτυο CNBC διάλεξε το Παπαδήμο για να δώσει την πρώτη συνέντευξή του από τότε που διορίστηκε πρωθυπουργός της συγκυβέρνησης. Πονηρή τακτική, δεδομένου ότι έτσι δεν εμφανίστηκε να ταυτίζεται με οποιοδήποτε από τα εγχώρια συγκροτήματα, ενώ παράλληλα εξασφάλισε και μεγάλη δημοσιότητα στο εσωτερικό.

Η συνέντευξη περιλάμβανε ειδήσεις (με τη στενή έννοια του όρου). Καταρχάς, ο Παπαδήμος, ανατρέποντας τα παραμύθια που και η κυβέρνηση Παπανδρέου και η τρόικα έλεγαν μέχρι πρότινος, ότι από το δεύτερο εξάμηνο του 2012 θα υπάρξει έξοδος από την ύφεση, είπε ότι τα επόμενα δύο χρόνια θα είναι επίσης υφεσιακά και εξαιρετικά δύσκολα. Όσο για τη διαδικασία δημοσιονομικής προσαρμογής και μείωσης του χρέους σε βιώσιμα επίπεδα, είπε ότι «θα απαιτήσει πολύ περισσότερο χρόνο». Και βέβαια, δεν παρέλειψε να προαναγγείλει νέες καταργήσεις αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων, λέγοντας: «Όσο πιο δύσκολα και απαιτητικά μέτρα που θα πρέπει να ληφθούν θεωρώ πως θα ολοκληρωθούν εντός περιόδου δύο ετών».

Κεντρικό θέμα του ήταν η «ανταγωνιστικότητα», για τη βελτίωση της οποίας είπε ότι «εξαρτάται εν μέρει από τον περιορισμό των μισθών και από **εσωτερική υποτίμηση** με μείωση των τιμών και των μισθών».

Το θέμα αυτό δεν το είχε θέσει, βέβαια, ο Παπαδήμος στις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησής του. Όλοι τον θυμόμαστε να προσπαθεί τότε να δημιουργήσει ένα κλίμα αισιοδοξίας, ενώ ο Βενιζέλος δεν είχε διστάσει να πει ότι το «κούρεμα» του χρέους θα δημιουργήσει δυνατότητες για περιορισμένη έστω κοινωνική πολιτική ακόμη και μέσα στο 2012. Το άνοιξε με την έναρξη της νέας χρονιάς, όταν κάλεσε στο Μαξίμου τους «κοινωνικούς εταίρους» και τους ζήτησε να ξεκινήσουν εντατικό και χρονικά πιεστικό (μέχρι τα τέλη Γενάρη) «κοινωνικό διάλογο», προκειμένου να καταλήξουν σε μέτρα βελτίωσης της «ανταγωνιστικότητας» μέσω της μείωσης του «εργασιακού κόστους» (για την έννοια του «εργασιακού κόστους» γράφουμε αναλυτικά στη σελίδα 7).

Ο Παπαδήμος άνοιξε φάρα παρτίδα τα χαρτιά του, μιλώντας στη Βουλή την Παρασκευή 13 Γενάρη, σε έδαφος που του έστρωσε ο Τσίπρας με επίκαιρη ερώτησή του. Λέμε ότι του έστρωσε το έδαφος, γιατί ο Τσίπρας δεν πρότεινε τίποτα επαναστατικά μέτρα, αλλά ζήτησε από τον «έγκριτο οικονομολόγο» Παπαδήμο να γίνει λίγο πιο... Ζωηρός έναντι της τρόικας, να γίνει... Μόντι: «*Κι εσείς αντί να πιαστείτε από αυτό και να τους πιάσετε από το γακά και να τους πείτε: "αλλάξτε στρατηγική", εμφανίστε δημοσίως τουλάχιστον σαν να μην έχετε καμία εναλλακτική πολιτική και να αποδέχεστε όλα (...)* Ακόμα κι ο συνάδελφος, ο κ. Μόντι έθεσε κάποια όρια, κάποιες κόκκινες γραμμές. Εβλεπε κάποια όρια στην κυρία Μέρκελ. Εσείς τι ακριβώς διαπραγματεύεστε;».

Με τον παχυδερισμό και την ψυχραιμία του αστού τεχνοκράτη ο Παπαδήμος παρουσίασε όλο το σχέδιό του για τους μισθούς, αποδίδοντας στο... μεγάλο ύψος τους την ίδια την καπιταλιστική κρίση! «*Κεντρικό οικονομικό πρό-*

βλημα της χώρας», είτε, «είναι η χαμηλή θέση που κατέχουμε στη διεθνή ανταγωνιστικότητα των προϊόντων και υπηρεσιών». Και ποιος φταίει γι' αυτό; Φταίει το γεγονός ότι «κατά την περίοδο 2001-2009, δηλαδή κατά τα εννέα χρόνια πριν εκδηλωθεί η κρίση, η σωρευτική απώλεια ανταγωνιστικότητας της Ελλάδος έναντι των εταίρων μας στην Ευρωζώνη βάσει του σχετικού κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος έφτασε το 23%». Αμέσως μετά το είπε πιο ωμά: «*Η απώλεια ανταγωνιστικότητας αντανακλά το γεγονός ότι το κόστος εργασίας, μέρος του οποίου είναι οι μισθοί, σημείωσε στην Ελλάδα διπλάσια αύξηση κατά τα εννέα χρόνια κατά την κρίση σε σχέση με τις λοιπές χώρες της Ευρωζώνης.*»

Κατά τον Παπαδήμο, «*οι εξαγωγικές επιδόσεις είναι βασικός μοχλός ανάπτυξης σε μια μικρή και ανοιχτή οικονομία*», όπως η ελληνική. «*Μεσομακροπρόθεσμα η ελληνική οικονομία δεν πρόκειται να αναπτυχθεί με υψηλούς και βιώσιμους ρυθμούς μόνο χρησιμοποιώντας πολιτικές οι οποίες επηρεάζουν την εσωτερική ζήτηση. Είμαστε μία μικρή οικονομία και όπως έχει αποδειχθεί κι από την εμπειρία πολλών άλλων οικονομιών, μικρών και μεγάλων, βιώσιμη και σταθερή ανάπτυξη μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη βελτίωση των "καθαρών" εξαγωγικών επιδόσεων*». Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως η εσωτερική αγορά δεν ενδιαφέρει, όπως δεν ενδιαφέρει και στην Κίνα ή άλλες χώρες με εξευτελιστικά μεροκάματα και συνθήκες εργασίας. Σημαίνει έχει να δημιουργηθεί μια παραγωγική βάση τύπου Κίνας (όχι ως προς το μέγεθος, αλλά ως προς τις εργασιακές σχέσεις και τους μισθούς), η οποία θα στηρίζεται σε ξένες επενδύσεις εξαγωγικού προσανατολισμού. Για να έρθουν να επενδύσουν οι καπιταλιστές, θα πρέπει οι συνθήκες στη λεγόμενη αγορά εργασίας (και όχι μόνο) να είναι ανταγωνιστικές προς τις χώρες του εργασιακού μεσαίωνα. Και βέβαια, όταν επικρατεί εργασιακός μεσαίωνας δεν μπορείς να προσβλέπεις στην εσωτερική αγορά, η οποία θα αδυνατεί να καταναλώσει ό,τι παράγεται. Μπορείς να προσβλέπεις μόνο στις εξαγωγές. Δηλαδή, η ελληνική εργατική τάξη θα πρέπει να μετατραπεί σε μια στρατιά δούλων, που θα παράγει για ν' αποκομίζουν υπερκέρδη τα μονοπώλια της Ευρώπης και μαζί τους, ως ενδιάμεσος, η ελληνική κεφαλαιοκρατία.

Θυμίζουμε πως από τότε που ψηφί-

στηκε το Μνημόνιο είχαμε επισημάνει αυτή τη στρατηγική του ξένου και ντόπιου κεφάλαιου. Είμαστε, άλλωστε, αυτοί που καθιερώσαμε τον όρο «κινεζοποίηση», ο οποίος σήμερα χρησιμοποιείται ευρύτατα. Γράφαμε, λοιπόν, τότε ότι το ευρωπαϊκό κεφάλαιο θέλει σ' ένα βαθμό να αποδεσμευτεί από την Κίνα και να δημιουργήσει ανάλογες συνθήκες εκμετάλλευσης στην περιφέρεια της ΕΕ, γι' αυτό και η Ελλάδα μετατρέπεται σ' ένα μεγάλο πειραματόζωο. Ο Παπαδήμος είναι ο πρώτος που διακηρύσσει κινικά αυτό το στόχο, ενώ οι Πασόκοι προσπαθούσαν να τον σκεπάσουν με τη γνωστή υποσχυσολογία τους.

Γι' αυτό και ο Παπαδήμος συνδέει άμεσα τη βελτίωση της «ανταγωνιστικότητας», έτσι όπως τη μετρούν οι αστοί, με το λεγόμενο «κόστος εργασίας». Μάλιστα, δεν διστάζει να μιλήσει σαν δουλοκτήτης: «*Δεν μπορούμε επομένως να μην εξετάσουμε το ρόλο και τη συμβολή του μισθολογικού κόστους στην ανταγωνιστικότητα, όταν υπάρχουν στρεβλώσεις και οι συνέπειές τους και όταν αυτές οι στρεβλώσεις και οι συνέπειες είναι σήμερα εμφανείς στις δύσκολες συνθήκες που βιώνει η χώρα με την ύφεση και την αύξηση της ανεργίας. Είναι προτιμότερο να υπάρξουν ανοιχτές επιχειρήσεις με λίγο χαμηλότερες αποδοχές με τη συμφωνία και των δύο πλευρών, αντί κλειστές επιχειρήσεις και περισσότεροι άνεργοι (...)* Εχουμε επομένως ένα σοβαρό πρόβλημα απασχόλησης. Αυτό συνδέεται εν μέρει με την ύφεση, με την πτώση της εγχώριας ζήτησης, στην οποία συμβάλλει και η περιοριστική δημοσιονομική πολιτική. Αυτό είναι γεγονός. Αλλά **συνδέεται επίσης καθοριστικά με την αδυναμία της χώρας να παράγει προϊόντα και υπηρεσίες τα οποία να είναι ανταγωνιστικά στις αγορές**».

Αφού βύθισαν τη χώρα στην καπιταλιστική ύφεση, τώρα βάζουν το πιστόλι στον κρόταφο των εργαζόμενων και τους λένε: αν θέλετε να δουλέψουν περισσότεροι, θα πρέπει να δεχτείτε την «κινεζοποίηση», με την παγίωση της οποίας και μόνο θα έρθουν ξένοι καπιταλιστές να κάνουν επενδύσεις. Αλλιώς, η ανεργία θα αυξάνεται συνεχώς. Είναι η πρώτη φορά που διακηρύσσεται με τόσο σαφή τρόπο η στρατηγική της «κινεζοποίησης». Εξίσου σαφής πρέπει να είναι και η απάντηση των εργατών: όχι πια σύγχρονοι σκλάβοι, αλλά «αφεντικά» σε μια κοινωνία που θα ξεπηδήσει μέσα από τα συντρίμια της σημερινής.

«Γνωρίζουμε ότι τώρα ο αγώνας μας έχει μπει σε πιο δύσκολη και σύνθετη φάση, γίνεται πιο δύσκολος. Όλοι όσοι πίστευαν ότι θα κουραστούμε, ότι θα μας λυγίσουνε, θα μας διασπάσουνε, θα κρατήσουνε τον αγώνα μας μακριά από τα άλλα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, ότι θα μας στρέψουν ενάντια στο οργανωμένο ταξικό κίνημα, στο ΠΑΜΕ που ανήκουμε και μας στηρίζει, τώρα που δεν τα πέτυχαν αυτά, θα αρχίσουνε να παρεμβαίνουνε πιο ανοιχτά. Θα περάσουνε στην επίθεση με συκοφαντίες, ψέματα, τρομοκρατία, με προβοκάτσιες, προκειμένου να χτυπήσουν τον αγώνα μας. Ηδη έχουν ξεκινήσει με διάφορους τρόπους και μορφές. Με δημοσιεύματα στον Τύπο, μέσα από διάφορες εκδηλώσεις με πρόσχημα την αλληλεγγύη, μέσα από διάφορες ανώνυμες ανακοινώσεις στο διαδίκτυο...» (από την ομιλία του προέδρου του σωματείου της Ελληνικής Χαλυβουργίας, Γ. Σιφωνιού, στην απεργιακή συγκέντρωση του ΠΑΜΕ στην Ομόνοια την περασμένη Τρίτη, 17/1).

Ξέρετε από πού προέρχεται πλέον ο κίνδυνος για τους απεργούς χαλυβουργούς; Από αυτούς που... εμφανίζονται αλληλέγγυοι και προσπαθούν να στρέψουν τους απεργούς ενάντια στο «οργανωμένο ταξικό κίνημα», στο ΠΑΜΕ! Είναι απορίας άξιο, πώς μπορεί ν' ανησυχεί ο πρόεδρος του σωματείου των χαλυβουργών γι' αυτό το πράγμα, όταν το ΠΑΜΕ «πρωτοστατεί στην καθημερινή οργάνωση της αλληλεγγύης». Πώς θα μπορούσε για παράδειγμα ο Συνασπισμός (τον οποίο φωτογραφίζει στην ομιλία του) να διασπάσει τους απεργούς; Αφού ο αγώνας πάει καλά και «τώρα διευρύνεται και κλιμακώνεται», ποιο το πρόβλημα;

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι και ο αντιπρόεδρος του ΕΚΑ και μέλος του Τμήματος Εργατικής Πολιτικής του ΣΥΝ, Στάθης Τραχαντζής, λίγες μέρες πριν την απεργία, σε άρθρο του στην Αυγή (14/1/12), είχε εξαπολύσει την ίδια ακριβώς κατηγορία ενάντια στο ΠΑΜΕ, ισχυριζόμενος ότι η απεργία της 17ης Γενάρη θα είναι «απεργία - μήνυμα στην κομματική συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Περιεσού, που τολμά ακόμα και σήμερα να διασπά στους αγώνες, τους εργαζόμενους που απολύονται, φτωχοποιούνται και εξαθλιώνονται».

Η αλήθεια είναι ότι η παναττική απεργία της 17ης Γενάρη δεν ήταν ούτε απεργία κλιμάκωσης ούτε απεργία-μήνυμα για κανέναν. Οποιοσ διαφωνήσει μ' αυτό, θα πρέπει να εξηγήσει πρώτ' απ' όλα ποια η ποιοτική διαφορά αυτής της απεργίας από τόσες 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις που έχει αποφασίσει τα τε-

Κλιμάκωση ή τέλμα;

λευταία δύο χρόνια η ΓΣΕΕ, στις οποίες συμμετείχε και το ΠΑΜΕ με ξεχωριστή συγκέντρωση. Στη συνέχεια, θα πρέπει να πείσει με επιχειρήματα πόσο μεγάλο πρόβλημα δημιουργεί στο κράτος και τους καπιταλιστές μία ακόμη 24ωρη απεργία που συνοδεύεται από τις καθιερωμένες πλέον ξεχωριστές πορείες των συνδικάτων του ΠΑΜΕ από τη μία πλευρά και της ΓΣΕΕ ή του ΕΚΑ από την άλλη.

Για να γίνουμε συγκεκριμένοι, στα δύομιση χρόνια του Μνημονίου, η ΓΣΕΕ έχει κηρύξει τόσες 24ωρες απεργίες όσες δεν είχε κηρύξει την προηγούμενη πενταετία, κάποιες από τις οποίες είχαν μαζικότατη συμμετοχή. Αυτές οι απεργίες δεν κατόρθωσαν ν' ανατρέψουν τη μνημονιακή πολιτική και δε συνέβαλαν στο παραμικρό στην πολυπόθητη «κλιμάκωση» των αγώνων. Γιατί να το πετύχει αυτό άλλη μία 24ωρη; Μήπως επειδή η 24ωρη αυτή είχε προταθεί αρχικά από το σωματείο των χαλυβουργών, την 46η μέ-

ρα της απεργίας τους; Ή μήπως επειδή το ΠΑΜΕ μάζεψε τον διπλάσιο κόσμο από το ΕΚΑ στην απεργιακή συγκέντρωσή του, που δεν διέφερε σε τίποτα απ' όλες τις ειρηνικές απεργιακές συγκεντρώσεις που έγιναν τα τελευταία χρόνια; Πύρινο λόγοι, αντικυβερνητικά (ή ακόμα και αντικαπιταλιστικά) συνθήματα, ανθράκινα «κορόνια» με καθρόνια στους ώμους των πιο «μάχιμων» (οι οποίοι δεν τα χρησιμοποιούν πουθενά γιατί δεν διατρέχουν κίνδυνο από κανέ-

ναν), βαριεστημένοι μπάτσοι να παρακολουθούν από μακριά τους διαδηλωτές να κινούνται στους ίδιους δρόμους, στις ίδιες πλατείες, για να διαλυθούν ησυχώς και να ανανεώσουν το ραντεβού τους για την επόμενη 24ωρη απεργία, η οποία ενόψει εκλογών θα πρέπει να κηρυχθεί πιο σύντομα. Αυτό ήταν το σκηνικό της «κλιμάκωσης».

Συγγνώμη, αλλά ποια σχέση έχει αυτό το σκηνικό «κλιμάκωσης» με ανάλογα σκηνικά που είδαμε πρόσφατα σε άλ-

λες χώρες που πλήττονται από βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα; Για παράδειγμα, ποια σχέση έχει με τις βίαιες διαδηλώσεις του περασμένου Σαββατοκύριακου στη γειτονική Ρουμανία, που ανάγκασαν την κυβέρνηση να πάρει πίσω το νομοσχέδιο που ιδιωτικοποιεί τη δημόσια Υγεία (βλέπε στη σελίδα 5), ποια σχέση έχει με τις βίαιες διαδηλώσεις των εργατών της πετρελαιοβιομηχανίας του Καζαχστάν τον περασμένο Δεκέμβρη, που είχαν σαν αποτέλεσμα πάνω από 40 πυρπολημένα κτίρια, 16 νεκρούς και πάνω από 100 τραυματίες, αλλά ανάγκασαν την κυβέρνηση να δώσει εντολή για την επαναπρόσληψη των 2.000 εργατών που είχαν απολυθεί μετά τις απεργίες του περσινού Ιούλη; Ποια σχέση έχει αυτό το σκηνικό «κλιμάκωσης», των μονότονα επαναλαμβανόμενων 24ωρων απεργιών, που βλέπουμε στη χώρα μας, με τις βίαιες διαδηλώσεις του λαού στη Νιγηρία, που ανάγκασε την κυβέρνηση να προχωρήσει σε

μειώσεις κατά 30% στις τιμές των καυσίμων για ν' αντισταθμίσει τη ριζική τους αύξηση που προήλθε από την κατάργηση της κρατικής επιδότησης στις τιμές;

Για τους φωστήρες, όμως, του ΠΑΜΕ, του ΕΚΑ και των λοιπών συνδικάτων ο όρος σύγκρουση ισοδυναμεί πάντα με προβοκάτσια, μιας και κατά τα λεγόμενα της Αλέκας «στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι».

Μετά από 80 και πλέον μέρες απεργίας, οι χαλυβουργοί βρίσκονται αντιμέτωποι με μία κρίσιμη κατάσταση. Ο Μάνεσης εμφανίζεται αμετακίνητος έχοντας καταφέρει να πετύχει ο εκβιασμός του στους εργατές του Βόλου: ή κάνετε αυτά που θέλω εγώ ή απολυέστε και το εργοστάσιο κλείνει. Πώς σπάει αυτή η τρομοκρατία; Με την ενίσχυση των «ταξικών δυνάμεων» του ΠΑΜΕ και με το σύνθημα «εκλογές τώρα», που μόστραρε στην ανακοίνωση των «ταξικών ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων», μία μέρα πριν την παναττική απεργία (από την οποία, όπως περιέργως, απουσιάζει κάθε αναφορά στον αγώνα των Χαλυβουργών);

Το ξαναλέμε, η απεργία αυτή αποφασίστηκε με πρόταση του σωματείου της Ελληνικής Χαλυβουργίας, δηλαδή του Περιεσού. Υποτίθεται ότι θα ήταν η παραπέρα κλιμάκωση, μετά την πρώτη υποτιθέμενη κλιμάκωση που ήταν η απεργία στο Θριάσιο. Κι όμως, ήταν οι δυνάμεις του Περιεσού που πρώτες και καλύτερες εξαφάνισαν από τις ανακοινώσεις τους το χαρακτήρα αλληλεγγύης στους χαλυβουργούς. Αυτό που θα έπρεπε να είναι το πρώτο αίτημα, δεν υποβιβάστηκε απλώς, αλλά κυριολεκτικά εξαφανίστηκε. Αναφέραμε παραπάνω την ανακοίνωση των ΕΚ και Ομοσπονδιών που ελέγχει το ΠΑΜΕ. Τα ίδια και στην ανακοίνωση του ίδιου του ΠΑΜΕ, η οποία κατέληγε ως εξής: «Κανένας διάλογος - Καμία υποχώρηση - Την κρίση να πληρώσει η πλουτοκρατία - Κάτω η κυβέρνηση των χαρατσιών, της φοροληστείας - Εκλογές τώρα - Εχουμε τη δύναμη, μπορούμε να τους βάλουμε εμπόδια - ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 17 ΓΕΝΑΡΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ 11 π.μ.»!! Προσέξτε τη διατύπωση: «μπορούμε να τους βάλουμε εμπόδια». Να νικήσουμε αποκλειέται! Τα ίδια και στην ανακοίνωση του Περιεσού (Ριζοσπάστης, 17.1.12). Ούτε λέξη για την απεργία των χαλυβουργών, που πλησίαζε να συμπληρώσει τρίμηνο. Κάλεσμα για «αλληλεγγύη, οργάνωση παντού, συσπείρωση στο ΠΑΜΕ» και γενική αντικαπιταλιστική φυλακία. Η απεργία των χαλυβουργών χρησιμοποιείται σαν εργαλείο υποστήριξης και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

Παρασκευο-Σάββατα με πολιτισμό και πολιτική

ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ ΗΘΙΚΗ ΒΛΑΒΗ

13/1 Skhizein (2008) του Ζερμπί Κλονέν
Εγώ ο Πιέρ Ριβιέρ, που έσφαξα τη μητέρα μου,
την αδερφή μου και τον αδερφό μου (1976) του Ρενέ Αλιό

20/1 Let There Be Light (1946) του Τζον Χιούστον
Πολλά μπορούμε να κάνουμε (2005) του Σπάρου Φυλλάκη

27/1 Family Life (1971) του Κεν Λούις

Βινταραβόκις και ουσιαστικά
Παρασκευο-Σάββατα με πολιτισμό και πολιτική
Μουσική και 1 Σ. Έγγραφο, Θεσσαλονίκη
Εισιτήριο: 1 ευρώ / kcontra.sociaal@gmail.com

KONTRA

ΣΗΜΕΡΑ

ΟΜ. ΕΝΑΡΧΗΣ 21:00
ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΗΣ 65 & ΑΔΑΜΑΝΤ
ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ: ΕΛΕΥΘΕΡΟ

KONTRA

Σάββατο, 28 Γενάρη, 8μμ

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ
ΤΩΝ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Κοιτάζουμε μπροστά...

Σάββατο, 4 Φλεβάρη, 8μμ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΓΙΑ ΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ
ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΚΩΣΤΗ ΝΙΚΟΦΟΡΑΚΗ

Κοινωνική αλληλεγγύη

Ενας χρόνος από το θάνατο του σ. Γιώργου Μαλάμη

Πέρασε ένας χρόνος χωρίς τον Γιώργο Μαλάμη. Τον σεμνό και αθόρυβο αγωνιστή, που έφυγε τόσο πρόωρα, μόλις στα 47 του χρόνια.

Γράφαμε πέρυσι, αποχαιρετώντας τον χωρίς αυτός να μπορεί να μας διαβάσει: «Κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός κι αφήνει το δικό του χνάρι στο πέρασμά του από τη γη. Κι ο Γιώργος άφησε, επίσης το δικό του χνάρι. Μόνο που αυτό έμεινε ημιτελές, μετέωρο. Μεστό μεν, αλλά χωρίς να φτάσει στο τέλος εκείνο που ορίζει η κανονική διάρκεια του βιολογικού μας κύκλου (...) Ενας ευ-

γενικός άνθρωπος με μια τρυφερή καρδιά, που όμως μπορούσε να μεταμορφωθεί σε λιοντάρι, αν έβλεπε απέναντί του την αδικία. Αυτός ήταν ο Γιώργος. Φτωχόπαιδο, από μικρός στη βιοπάλη, αλλά και από μικρός στο επαναστατικό κίνημα (...) Δεν το 'ριξε στην καριέρα και την κονόμα (ενώ μπορούσε να το κάνει), πάλεψε με τη ζωή, συνέχισε να δίνει το παρών στους αγώνες. Νικήθηκε, αλλά έφυγε όρθιος, τίμιος και τιμημένος από συντρόφους, φίλους, συναδέλφους και -προπαντός- από τους ασθενείς του».

Τι περισσότερο να γράψουμε φέτος; Ξέρουμε ότι δεν θα του άρεσαν οι ύμνοι, γιατί υπήρξε πάντοτε ιδιαίτερα σεμνός. Πολύ πέραν του δέοντος. Σημειώνουμε και πάλι ότι ο Γιώργος είναι πάντοτε ανάμεσά μας ως σύντροφος, όχι με καμιά μεταφυσική έννοια, αλλά με την έννοια του συντρόφου που πάντοτε είχε κάτι να πει. Είμαστε σίγουροι ότι το ίδιο ισχύει και για τους συναδέλφους του, γιατρούς και νοσηλευτές, που έχουν τις δικές του μνήμες, τις δικές τους εμπειρίες από τη συνεργασία τους, που αρκετοί μας τις έχουν εκφράσει.

Πλωτά φέρετρα πολυτελείας

Εί νεκροί και 16 αγνοούμενοι είναι ο απολογισμός του ναυαγίου του κρουαζιερόπλοιου COSTA CONCORDIA, που προσέκρουσε σε ύφαλο κοντά στην ακτή του νησιού Τζιλιο, ανοιχτά της Τοσκάνης και μισοβυθίστηκε μέσα σε λίγη ώρα. Πλέον, πέρα από τους νεκρούς και τους αγνοούμενους, οι ελπίδες για τους οποίους εξανεμίστηκαν, το τεράστιο κρουαζιερόπλοιο αποπερλάει και μια τοξική βόμβα με τους 2.380 τόνους καυσίμων που κουβαλούσε στις δεξαμενές του.

Η εφοπλιστική εταιρεία βρήκε, όπως γίνεται πάντοτε σ'

αυτές τις περιπτώσεις, τον αποδιοπομπαίο τράγο. Είναι ο καπετάνιος του πλοίου, για τον οποίο λένε ότι έκανε λάθος εκτίμηση, πήγε το πλοίο πολύ κοντά στη στεριά (πάγια τακτική, για να τραβάνε οι τουρίστες φωτογραφίες) και στη συνέχεια δεν τήρησε τις διαδικασίες που προβλέπει η εταιρεία για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Όμως, εκείνο που αποδείχτηκε είναι πως αυτά τα τεράστια πλοία δεν είναι παρά πλωτά φέρετρα πολυτελείας. Φανταστείτε τι θα είχε γίνει, πόσος κόσμος θα είχε χαθεί, αν στην περιοχή δεν επικρατούσε μπουνάτσα, αλλά

άνεμοι έστω και πέντε μποφόρ.

Ο χαρακτηρισμός του πλωτού φέρετρου πολυτελείας προκύπτει από τη σύνθεση των πληρωμάτων. Πληρώματα ευκαιρίας, χωρίς καμιά ναυτοσύνη, ναυτολογημένα με μοναδικό κριτήριο τους εξευτελιστικούς μισθούς. Στα στοιχεία του συγκεκριμένου πλοίου, στη θέση αριθμός πληρώματος και εθνικότητας, αναφέρεται: «1.068 διεθνείς». Οι μαρτυρίες των επιβατών μιλούν για την επικράτηση απόλυτου πανικού. Άνθρωποι έτρεχαν αλλόφρονες από δω κι από κει, έμπαιναν σε βάρκες που δεν κατέβαιναν, γιατί το πλοίο είχε ήδη πάρει μεγάλη κλίση, έπαιζαν μπουνιές για να εξασφαλίσουν μια θέση κ.λπ. Το πλήρωμα έδειχνε να τα έχει περισσότερο χαμένα και να μην ξέρι τι να κάνει, πώς να βάλει τάξη στο πλήθος των περισσότερων από 3.000 επιβατών, πώς να τους επιβιβάσει στις βάρκες κ.λπ. Λογικό για εργαζόμενους που δεν έχουν σχέση με τη θάλασσα και το ναυτικό επάγγελμα, που δεν έχουν εκπαιδευτεί στην πράξη, αλλά πέρασαν κάποια σεμινάρια της

πλάκας και πήγαν να πιάσουν δουλειά με μοναδικό κριτήριο ότι αποδέχονται το καθεστώς γαλέρας των εφοπλιστών. Συχνά με αμφίβολης νομιμότητας ναυτικά πιστοποιητικά, που τους τα εφοδιάζουν έναντι αντιτίμου τα δουλεμπορικά γραφεία που τους ναυτολογοούν στις χώρες τους. Ούτε να συνεννοηθούν μεταξύ τους δεν μπορούν αυτοί οι ναυτεργάτες, αφού τους έχουν μαζέψει από δεκάδες χώρες, τους περισσότερους με διαδικασίες δουλεμπόριου. Ευτυχώς για όλους τους, επιβάτες και πλήρωμα, που είχε μπουνάτσα, γιατί αλλιώς...

Ολ' αυτά, όμως, δεν έχουν καμιά σημασία για το εφοπλιστικό κεφάλαιο. Θα ρίξουν όλες τις ευθύνες στον πλοίαρχο, θα του βάλουν καλούς δικηγόρους για να τον υπερασπιστούν στα δικαστήρια και θα συνεχίσουν να κυκλοφορούν τα πλωτά φέρετά τους, γιατί η κρουαζιέρα είναι μια μπίζνα που αφήνει τεράστια κέρδη. Οσο πιο κακοπληρωμένο και ανεκπαίδευτο είναι το πλήρωμα τόσο μεγαλύτερα είναι τα κέρδη που αφήνει στους εφοπλιστές.

■ Τι φοβήθηκαν:

Εκτός πολυνομοσχέδιου άφησε τελικά ο Βενιζέλος τη ρύθμιση για το ξεπούλημα των τεσσάρων Airbus (για το σκάνδαλο αυτό γράψαμε αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο). Προφανώς αυτό έγινε επειδή φοβήθηκαν πως θ' ακούγονταν και μέσα στη Βουλή πολλά, όχι μόνο από Περισσό και ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και από πικραμένους βουλευτές των κομμάτων της συγκυβέρνησης. Από το υπουργείο Οικονομικών, πάντως, έγινε η διαρροή ότι η απόσυρση της διάταξης δεν επηρεάζει το ξεπούλημα των αεροπλάνων, που θα προχωρήσει κανονικά! Φαίνεται πως πρώτα θα τα ξεπουλήσουν και κάποια στιγμή, λίγο πριν κλείσει η Βουλή για εκλογές, θα χάσουν και τη ρύθμιση σε κάποιο νομοσχέδιο-κουρελού.

Κλιμάκωση ή τέλμα;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9
προώθησης της γενικής πολιτικής γραμμής του Περισσού. Δεκάρα δεν δίνουν για τη νίκη της.

Είναι πραγματικά κομικό να καταγγέλλει ο πρόεδρος του σωματείου των χαλυβουργών τους Συνασπισμένους ότι θέλουν να βγάλουν μαζί με τους απεργούς φωτογραφία για τις επερχόμενες εκλογές και να καμώνεται πως δε βλέπει ότι το ίδιο ακριβώς κάνει το κόμμα που υποτίθεται ότι τον στηρίζει. Οπως είναι εξοργιστικό να μέμφεται τους αλληλέγγυους που οργανώνουν πάρτι οικονομικής ενίσχυσης. Και τι κακό έχουν τα πάρτι όταν μαζεύουν χρήματα για τους απεργούς και μάλιστα πολύ

περισσότερα από τα εξευτελιστικά ποσά που εμφανίζονται να στέλνουν οι ελεγχόμενες από τον Περισσό οργανώσεις από διάφορες πόλεις; Αν δεν έβλεπε μέσα από τα παραμορφωτικά γυαλιά του Περισσού, ο πρόεδρος του σωματείου θα έπρεπε να κωλοσορίσει κάθε τέτοια εκδήλωση που μαζεύει χρήματα για τους απεργούς και τις οικογένειές τους. Άλλού βρίσκεται, όμως, η ουσία. Αφού τα... επαίσχυντα πάρτι οργανώνονται από... μιάσματα αναρχικών, αντιεξουσιαστών και λοιπών... προβοκατόρων, θα πρέπει να πεταχτούν στο πυρ το εξώτερον!

Πριν από δύο δεκαετίες, κάποιοι άλλοι εργάτες, οι εργάτες της ΕΑΣ, μετατράπηκαν από

το ΠΑΣΟΚ σε στήριγμα της πολιτικής του. Τώρα, αυτό επιχειρείται με τους Χαλυβουργούς. Με τη μόνη διαφορά ότι χάρη στη μαχητικότητα των απεργών της ΕΑΣ, που ξεπέρασε τα όρια ανοχής του συστήματος, εκείνη η απεργία νίκησε, αποτρέποντας την ιδιωτικοποίηση των συγκοινωνιών, έστω και μετά από καιρό. Τώρα, ο Περισσός προσπαθεί να ξεπλύνει τη ντροπή από την τόσο προκλητική περιφρούρηση του αστικού κοινοβουλίου τον περσινο Οκτώβρη από τους «προβοκάτορες» που το απειλήσαν με πετροπόλεμο, σπεκουλάροντας με μία απεργία την οποία σταδιακά αποκλιμακώνει για να την εντάξει στον εκλογικό του σκοπό.

Η λογική που επιχειρεί να περάσει ο Περισσός στους Χαλυβουργούς είναι η λογική της ήττας, η λογική του «είμαστε όλοι απολυμένοι» (το ανέφερε και ο πρόεδρος του σωματείου σε μια αποστροφή του λόγου του), η λογική ότι «αν δεν κινηθούν τα άλλα εργοστάσια, η υπόθεση είναι χαμένη και οι απεργοί απολυμένοι». Και για να αποφύγει κάθε κριτική, σπεύδει να περιχαρακώσει τον αγώνα, να απομονώσει τους χαλυβουργούς από κάθε αλληλέγγυο που δεν υποτάσσεται στην αυθεντία του ΠΑΜΕ. Με τον τρόπο αυτό, όμως, προσφέρει κακές υπηρεσίες στον αγώνα τους, όσο κι αν διαρρηγγύνει τα ιμάτιά του για το αντίθετο.

■ Νιγηρία

Εληξε η γενική απεργία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

τέληξε σε συμφωνία, η οποία προβλέπει την επαναφορά μέρους των επιδοτήσεων. Αξίζει να σημειωθεί, ότι η συνδικαλιστική ηγεσία δήλωνε μέχρι την υπογραφή της προαναφερθείσας συμφωνίας, ότι ο μόνος τρόπος να σταματήσει η απεργία ήταν να ακυρωθεί πλήρως η απόφαση για κατάργηση των κρατικών επιδοτήσεων. Με τις κινητοποιήσεις να αποκτούν τεράστια δυναμική σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, θυμίζοντας λαϊκή εξέγερση, η τρομαγμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία διέκρινε και πήρε τόσα όσα της επέτρεπαν να ξεπουλήσει με ασφαλή τρόπο την απεργία και να στείλει τον κόσμο στα σπίτια του.

Οι ταξικές διαφορές στη Νιγηρία είναι τεράστιες. Στην πρώτη σε παραγωγή πετρελαίου χώρα της Αφρικής, η συντριπτική πλειοψηφία των 160 εκατομμυρίων κατοίκων ζει με δύο δολάρια την ημέρα, ενώ ο μέσος όρος ζωής είναι τα 47 χρόνια. Με τις θέσεις εργασίας στην πετρελαϊκή βιομηχανία να καλύπτονται ως επί το πλείστον από ξένους εργάτες και τεχνικούς που οι εταιρίες μεταφέρουν στη χώρα, το όφελος του λαού από την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου της χώρας ήταν μέχρι πρότινος η χαμηλή τιμή των καυσίμων λόγω των επιδοτήσεων, οι οποίες «κόστιζαν» στο κράτος 8 δισ. δολάρια το χρόνο. Η κατάργηση τους σηματοδοτεί το πλήρες και απροκάλυπτο ξεπούλημα του πλούτου της χώρας στα διεθνή μονοπώλια, όπως η Chevron και η Shell που δρουν εκεί, με μοναδικούς οφελούμενους τη ντόπια αστική τάξη και τους πολιτικούς-μαριονέτες που την υπηρετούν. Οσο όμως η συντριπτική πλειοψηφία των Νιγηριανών ζει σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας και εξαθλίωσης, τέτοια ξεσπάσματα συνεχώς θα πυκνώνουν.

Λογοκρισία στο Διαδίκτυο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

ντα σε παραβίαση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά και καταχωρητές ονομάτων χώρου, παρόχους φιλοξενίας και άλλων υπηρεσιών προς αυτές να διακόπτουν κάθε συνεργασία.

Ανάλογα είναι και τα μέτρα της ΡΙΡΑ. Στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα τεθεί φέτος σε ψηφοφορία η ACTA (Anti-Counterfeiting Trade Agreement - Εμπορική συμφωνία ενάντια στην πλαστογραφία), που θα επιτρέψει στους παρόχους υπηρεσιών Διαδικτύου την παρακολούθηση του περιεχομένου των sites. Με πρόσχημα τα «πνευματικά δικαιώματα» και την καταπολέμηση της πειρατείας, θα δίνεται η δυνατότητα να κλείνουν sites που δεν θα είναι αρεστά ή δεν θα έχουν την οικονομική δύναμη να αντέξουν.

Το πατατράκ με τη διαρροή απόρρητων εγγράφων του αμερικάνικου κράτους δε θέλουν να το ξαναπάθουν γι' αυτό και τρέχουν να προλάβουν. Σε μια εποχή αδιάστακτης βαρβαρότητας και φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής από το κεφάλαιο, ο έλεγχος του διαδικτύου καθίσταται πλέον απαραίτητος.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηφόρα...
Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

Είναι πια φανερό ότι το παραδοσιακό «τσάι», όπως λέγονταν οι συναθροίσεις ξιπασμένων στρουθοειδών της αστικής τάξης, αντικατέστησαν το «γιαούρτι» (στην καλύτερη περίπτωση) και οι πέτρες (στην ελαφρώς χειρότερη, γιατί οι προβλέψεις της Εμης λένε ότι μάλλον έρχονται κι άλλες και «εκεί είναι ο κλαυθμός και τριγμός των οδόντων»).

Μαξίμου λέει σήμερα Σάββατο το χριστιανικό εορτολόγιο και θα ήταν παράλειψη της στήλης αν δεν ευχόταν στο ομώνυμο μέγαρο, προτιμώντας να το κάνει μέσα από σήχους του Καββαδία: «Κόκαλο ρίξε στο σκυλί το μαύρο που αλυχτά / και στείλε τη φιγούρα μας στον πειρατή ρεγάλο»...

Γαμώτο! Τώρα πώς θα δείξω την αγανάκτησή μου;

Che Guevara (προς... πολ-
λούς): «Επιτρέψτε μου να σας
πω, με κίνδυνο να φανώ γε-
λοίος, ότι ο πραγματικός επαναστάτης οδηγείται από το σπουδαίο συναίσθημα της αγάπης. Ίσως αυτό να είναι ένα από τα μεγάλα δράματα του πολιτικού καθοδηγητή. Πρέπει να συνδυάζει την ψυχρή ευφυΐα με το παθιασμένο πνεύμα. Πρέπει να διαθέτει κανείς μεγάλη δόση ανθρωπισμού, έντονη αίσθηση δικαιοσύνης κι αλήθειας». Che Guevara (προς όλους μας): «Οι λαϊκές δυνάμεις μπορούν να κερδίσουν έναν πόλεμο ενάντια στο στρατό. Δεν πρέπει να περιμένουμε να υπάρξουν οι συνθήκες για την επανάσταση, η εστία της εξέγερσης μπορεί να τις δημιουργήσει».

Διαβάζουμε σε ρεπορτάζ: «Η Γιωάννα Σμιντ-Νίλσεν είναι 27 χρονών και όμορφη. Αρνείται να φορέσει ταγιέρ και να αποχωριστεί τα σκουλαρίκια της. Ασχολείται με την πολιτική από τα 12 της και κάποτε πέταξε διακόσια κιλιά μακαρόνια και σαράντα λίτρα τοματοπελτέ στο υπουργείο Οικονομικών προς ένδειξη διαμαρτυρίας για την κατάργηση των φοιτητικών επιχορηγήσεων. Δηλώνει σοσιαλίστρια και αντι-καπιταλιστρια και στις πρόσφατες εκλογές πήρε περισσότερες ψήφους από την πρωθυπουργό! Είναι πιθανό να αναλάβει υπουργικό αξίωμα στην νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση». Δεν βρήκαμε πουθενά τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ για το ζήτημα, αλλά όταν η ίδια δηλώνει ότι «η βουλή θα ήπρεπε να αντικατοπτρίζει την κοινωνία μας», ότι «οι πλούσιες χώρες δεν έχουν ανάγκη από επιπλέον πλούτο αλλά από ανακατανομή του ήδη υπάρχοντος» και με δεδομένα την ομορφιά, το νεαρό της ηλικίας και την ευρωπαϊκή καταγωγή της, είμαστε σίγουροι ότι σύντομα θα έχουμε θριαμβευτικά νέα...

Μέλος εγκληματικής οργάνωσης μια προσωπική επιλογή μέλους εγκληματικής οργάνωσης; Τι κυκλώματα, τι τίτλοι είναι αυτοί, τι γίνεται με ούποση μου μ' αυτή τη χιλιόχρονη κάθαρση στη μπανανία; «Κατηγορούν τον τύραννο κι όχι τον λαό που κάνει τους τύραννους ισχυρούς. Κατηγορούν τον νομοθέτη κι όχι τους ανθρώπους, η αδιαφορία των οποίων κάνει εφαρμοσίμους τους απλούς νόμους. Καταδικάζουν τον τοκογλύφο μα δεν κάνουν καμιά προσπάθεια να τον εμποδίσουν. Γιατί να μπουν στον κόπο; Χειροκροτούν τον Χριστό για την επίθεσή του ενάντια στους εμπόρους, μα αυτοί οι ίδιοι περνούσαν δίπλα από τα τραπέζια των εμπόρων χρόνια ολόκληρα χωρίς να πουν ούτε μια κουβέντα...» (Wilhelm Reich).

Στο 23% (που σημαίνει περί τις εκατό χιλιάδες ανέργους) διαμορφώνεται η επίσημη (προσοχή στη λέξη) ανεργία στη συμβασιλεύουσα! Βέβαια απομένει πολύς δρόμος ακόμα να διανυθεί μέχρι να φτάσουμε στη δέσμευση του πρώην πρωθυπουργού (που θα γίνει μεγάλος και τρανός μετά την αποχώρησή του, όπως ίσως ο Σημίτης και ο Καραμανλής, χα, χα, χα) για «έναν εργαζόμενο σε κάθε σπίτι».

Εξετάζεται –λέει ο κυβερνητικός απρόσωπος– το ενδεχόμενο επιστροφής του ανταποδοτικού τέλους της ΕΡΤ που εισπράττεται μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ. Στην Κοκκινόσκουφίτσα που δεν έχει τηλέφωρα στην καλύβα της, πότε θα επιστρέψετε την περιουσία που της χρωστάτε; Δεν περιμένω πια απάντηση, αφήστε την για την κατάλληλη ώρα της...

Αν μέσα από το facebook και τις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης (μυχ' έσω!) δεν προετοιμαζόταν (μύξα να 'χ' έσω) η επανάσταση του μέλλοντος, θα μπορούσε να πει κανείς ότι πρόκειται για κομμουνιστικό δάκτυλο! Πώς αλλιώς να εξηγηθεί ότι τα ίχνη των χάκερς εντοπίστηκαν στην Αγία Πετρούπολη, άλλοτε Λένινγκραντ; Την ίδια ώρα και λίγο δυτικότερα, το βιβλίο του Χίτλερ «ο αγών μου» (που το έγραψε στη φυλακή όπου γενικώς πέρασε μπέικα για ένα εννιάμηνο, εκτίοντας αυτή την εξοντωτική ποινή για το «πρωξικόπημα της μπιραρίας»), θα κυκλοφορεί πλέον και στα γερμανικά περίπτερα.

«Δεν υπάρχει στον κόσμο τίποτα πιο τρομακτικό σε βάρος αδών ανθρώπων από ένα σχολείο. Από κάποια άποψη είναι πιο απάνθρωπο και από μια φυλακή. Στη φυλακή για παράδειγμα, δεν σε αναγκάζουν να διαβάσεις βιβλία που έχουν γράψει οι δεσμοφύλακες ή ο κυβερνήτης...» (George Bernard Shaw).

Κοκκινόσκουφίτσα

«ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ –
"ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ" – Συ-
ναυλίες στις γειτονιές της
Αθήνας και του Πειραιά –

Δέκα συναυλίες στις άκρες της Αθήνας και του Πειραιά μαζί με τους ανθρώπους που ζουν στη γειτονιά και δίνουν ζωή στην πόλη. Νίκαια – Ρέντης. Περιστερί, Αιγάλεω ή Χαϊδάρι, Ιλιον ή Αγιοι Ανάργυροι, Καλλιθέα, Νέα Σμύρνη, Ηλιούπολη, ... Δάφνη – Υμηττός ή Αγιοι Δημήτριος, Καισαριανή, Ηράκλειο Αττικής, Νέα Ιωνία ή Νέα Φιλαδέλφεια. Είναι η επιθυμία του Γιώργου Νταλάρα, να βρεθεί κοντά στους χιλιάδες συμπολίτες μας, στις μισθοσυντήρητες οικογένειες, στους ανέργους, που η ζωή τους καθημερινά γίνεται όλο και πιο δύσκολη και η επιβίωσή τους πιο αβέβαιη, από τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης. Με ελεύθερη είσοδο και με ένα κάλεσμα στον καθένα, με τη δική του προαίρεση, σε ειδικά σημεία, να στηρίξει οικονομικά έναν κοινωνικό ή προνοιακό σκοπό, που η ίδια η τοπική κοινωνία θα αποφασίσει. Αυτή η πρωτοβουλία είναι μια συμβολική κίνηση αλληλεγγύης και συμμετοχής που μας θυμίζει ότι η μουσική πάντα μπορεί να στείλει ένα μήνυμα ελπίδας. Φίλος ανάμεσα σε φίλους, γνωστούς και μη, με βαθιά την πρόθεση και επιθυμία να βρεθεί και να συνομιλήσει μαζί τους, μέσα από τα τραγού-

Κονόμα... προεκλογική

δια και τις μουσικές του, που πάντοτε ενάνουν, ψυχαγωγούν, συντροφεύουν, παρηγορούν, δίνουν χαρά και λυτρώνουν. Το ελληνικό τραγούδι στάθηκε, πάντα, δίπλα στους Έλληνες και στις πιο δύσκολες στιγμές τους. Ετσι μπορεί να κάνει και σήμερα ξερακίζοντας την παραλυτική επίδραση του φόβου, της απομόνωσης και της κοινωνικής αποξένωσης. Τον Γιώργο Νταλάρα συνοδεύει 11μελής ορχήστρα, αποτελούμενη από τους εξαιρετικούς σολίστες. ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 1. Οι παραπάνω συναυλίες θα τελούν υπό την αιγίδα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης της κάθε περιοχής. 2. Για την κοινοποίηση, προς τους δημότες της κάθε περιοχής, θα υπάρξει σχετική ενημέρωση σε όλα τα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα. Επίσης θα εκδοθεί δίφύλλο-πρόσκληση ανά συναυλία που θα μοιραστεί στα σπίτια των δημοτών. Χρόνος έναρξης όλων των συναυλιών: 20:30. Η είσοδος για όλους είναι ελεύθερη. Περίοδος πραγματοποίησης συναυλιών: από 25 Γενάρη έως 25 Μάρτη 2012. Οι χώροι που, κατ' αρχήν, έχουν επιλεγεί είναι μικρά και μεγαλύτερα κλειστά γυμναστήρια.

Δεν θα υπάρχουν ειδικές προσκλήσεις ή κρατημένες θέσεις και η χωρητικότητα

των αιθουσών θα εξαντλείται με βάση τον χρόνο προσέλευσης του κοινού».

Το θέμα, βέβαια, είναι αρμοδιότητας Τζίμη Πανούση, αλλά λόγω άμεσων πολιτικών παραμέτρων πρέπει ν' ασχοληθούμε και εμείς. Πάνε χρόνια που ο Νταλάρας δεν πουλάει. Ούτε σε δίσκους ούτε σε συναυλία. Θα έλεγε κανείς ότι προσπαθεί να κάνει κάποιο καλλιτεχνικό καμ μπιακ με τις τζάμπια συναυλίες. Και θα έψαχνε να δει τα συμβόλαια με τους Δήμους, την αμοιβή της ορχήστρας των σολίστ, την εταιρία που ' αναλάβει ήχο και φως και τα συμβόλαια και άλλες τέτοιες πτυχές της «εθελοντικής» προσφοράς του ξεπεσμένου καλλιτέχνη. Θα τα δούμε, άραγε, αυτά;

Όμως, υπάρχει και μια άλλη διάσταση, καθαρά πολιτική. Οι συναυλίες έχουν κλονιστεί να γίνουν σε περίοδο προεκλογική και πλην μιας, που αφορά τον Πειραιά, όλες οι υπόλοιπες εκτείνονται στην αχανή εκλογική περιφέρεια της Β' Αθήνας, όπου φιλοδοξεί να επανεκλεγεί η σύζυγος Νταλάρα. Η κυρία που έγινε μέλος της κυβέρνησης για ένα φεγγάρι, που υπηρέτησε με ζέση την πολιτική της βαρβαρότητας ως βουλευτίνα και ως υφυπουργός και που τώρα, μέσω των τηλεοπτικών της εμφανίσεων και μέσω των συναυλιών του συζύγου, επιχειρεί να στήσει μια μεγάλη κολυμβήθρα του Σιλβάμ για την πάρτη της.

Μπουρούχα ο σούπερ-Μάριο

Το φθινόπωρο του 2008.

Όταν η κρίση χτύπησε τον παγκόσμιο καπιταλισμό με πράξη-σύμβολο τη χρεοκοπία της Lehman Brothers, τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ μιλούσαν με θαυμασμό για τον «μάγο» Γκόρντον Μπράουν, τον ξεχασμένο πλέον βρετανό πρωθυπουργό, ο οποίος υποτίθεται ότι είχε εισηγηθεί κάποια μέτρα, τα οποία έγιναν ενθουσιωδώς δεκτά από τους ηγέτες των ιμπεριαλιστικών κρατών, που σύσσωμοι διαβεβαίωναν ότι πολύ σύντομα η κρίση θα λάβει τέλος. Τη συνέχεια τη γνωρίζουμε όλοι. Τα «μαγικά» του Μπράουν δεν ήταν παρά το «μπούκωμα» των τραπεζών του χρηματιστικού κεφάλαιου με κρατικό χρήμα, για να μπορέσουν να φορτωθούν τα «τοξικά τραπεζικά προϊόντα», που οι ίδιοι είχαν δημιουργήσει. Το κόστος το επωμίστηκαν τα κράτη, η κρίση συνεχίστηκε και βάθυνε και ο «μάγος» Μπράουν,

αφού γνώρισε μια σύντομη περίοδο δόξας, πέρασε στην πολιτική αποστρατεία.

Τους τελευταίους μήνες, οι ίδιοι που φιλολογούσαν για τον «μάγο» Μπράουν, έχουν φτιάξει το πορτρέτο του «σούπερ-Μάριο». Όπου «σούπερ-Μάριο» ο Ιταλός Μάριο Ντράγκι, που διαδέχτηκε στην ηγεσία της ΕΚΤ τον Γάλλο Ζαν-Κλοντ Τρισέ. Περί τα μέσα Δεκεμβρη, πάντα σύμφωνα με τη φιλολογία των ευρωπαϊκών ΜΜΕ, ο «σούπερ-Μάριο» έκανε την κίνηση-ματ. Ανακοίνωσε ότι για την επόμενη τριετία η ΕΚΤ εγγυάται τη χορήγηση χαμηλότοκων δανείων στις ευρωπαϊκές τράπεζες, ώστε να μη ξεμείνουν ποτέ από ρευστότητα και να μπορέσουν έτσι να χρηματοδοτήσουν την ευρωπαϊκή οικονομία για να υπάρξει ανάκαμψη.

Εκτοτε, σιωπή κάλυψε τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ. Ο όρος «σούπερ-Μάριο» εξαφανίστηκε. Γιατί; Γιατί στην πρά-

ξη, αυτό που έκανε ο Ντράγκι ήταν να παραδώσει ένα καλό δωράκι στους τραπεζίτες, οι οποίοι το αξιοποίησαν δεόντως. Αντί να ρίξουν το φτηνό χρήμα που τους δανείζει η ΕΚΤ στην οικονομία, το «παρκάρουν» στο overnight της ΕΚΤ, κερδίζοντας μια μικρή επιτοκιακή διαφορά. Πρόκειται για μια κίνηση συντηρητική, χωρίς το ρίσκο που θα είχε ο δανεισμός των καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Αυτή η κίνηση σημαίνει ότι οι ευρωπαίοι τραπεζίτες δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στις προοπτικές ανάπτυξης της ευρωπαϊκής οικονομίας. Θεωρούν ότι αυτή ξαναμπάνει σε κρίση, γι' αυτό και αρνούνται να τη δανείσουν, εκτιμώντας ότι ένας τέτοιος δανεισμός θα γεννούσε σημαντικές επισφάλειες. Δεν είπαν και όχι, όμως, στην κίνηση Ντράγκι να τους εξασφαλίσει φτηνό χρήμα. Το σέπωσαν και μ' αυτό κάνουν «δουλειές» της μιας νύχτας,

βγάζοντας το «καπιτί» τους από τη διαφορά ανάμεσα στο επιτόκιο με το οποίο τους δανείζει η ΕΚΤ και το overnight επιτόκιο της ίδιας τράπεζας.

Ίδου μερικά στοιχεία, όπως δημοσιεύτηκαν στον ευρωπαϊκό οικονομικό τύπο. Μετά την κίνηση Ντράγκι, οι τράπεζες έσπευσαν και δανείστηκαν 489 δισ. ευρώ, γεγονός που προκάλεσε την έκσταση χαράς. Αμέσως, όμως, υπήρξε αύξηση κατά 10% στις καταθέσεις overnight, που έφτασαν τα 452 δισ. ευρώ. Το προηγούμενο ρεκόρ σε καταθέσεις 24 ωρών ήταν 384 δισ. ευρώ και είχε σημειωθεί τον Ιούνιο του 2010. Ούτε με ταξύ τους δεν κάνουν πράξεις δανεισμού οι τράπεζες, αλλά περιορίζονται σε πράξεις εντός των μηχανισμών της ΕΚΤ, που τους δίνουν σιγουριά. Ετσι, ο «σούπερ-Μάριο», που θα έβγαζε την ΕΕ σε αναπτυξιακή ρότα, αποδείχτηκε σκέτη... μπουρούχα.

Δεν έχει σταματημό η κατρακύλα της Οικοδομικής Δραστηριότητας

Τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για την Οικοδομική Δραστηριότητα στο σύνολο της χώρας δείχνουν ότι η κατρακύλα δεν έχει σταματημό. Σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2010, το Σεπτέμβριο του 2011 η συνολική Οικοδομική Δραστηριότητα σημείωσε μείωση 7,7% στον αριθμό των οικοδομικών αδειών, 26,9% στην επιφάνεια και 22% στον όγκο των κτιρίων. Η ιδιωτική Οικοδομική Δραστηριότητα σημείωσε μείωση 7,1% στον αριθ-

μό των αδειών, 23,8% στην επιφάνεια και 21,7% στον όγκο.

Σε ετήσια βάση (Οκτώβριος 2010 – Σεπτέμβριος 2011) η μείωση της συνολικής Οικοδομικής Δραστηριότητας ήταν 23,4% στον αριθμό των αδειών, 33,2% στην επιφάνεια και 30,2% στον όγκο. Η ιδιωτική Οικοδομική Δραστηριότητα μειώθηκε κατά 23,3% στον αριθμό των αδειών, κατά 33,2% στην επιφάνεια και κατά 30,2% στον όγκο.

Διακοπή στις πολιτικές δίκες

Λόγω της αποχής των δικηγόρων διακόπηκαν οι δυο μεγάλες πολιτικές δίκες που διεξάγονται στα τρομοδικεία του Κορυδαλλού. Η δίκη για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα θα συνεχιστεί την Τετάρτη 25 Γενάρη, ενώ η δίκη για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς διακόπηκε για χτες, Παρασκευή 20 Γενάρη.

■ YITZHAK LAOR

Ο μύθος του φιλελεύθερου σιωνισμού

«As μην περιφρονούμε τους διανοούμενους
Εχουν τη δύναμη να κατασκευάζουν την αλήθεια»

Στις 12 Γενάρη, στο πλαίσιο της επίσημης επίσκεψής της στο Ισραήλ, η υπουργός Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου αφιέρωσε χρόνο για να επισκεφτεί στο σπίτι του τον γνωστό ισραηλινό συγγραφέα Άμος Οζ, να φωτογραφηθεί μαζί του (παρουσία του Έλληνα πρέσβη και του προέδρου του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου Ελλάδας, Βίκτορ Ελιέζερ, ο οποίος τη συνόδευε) και να εκδώσει μια υμνητική για τον Οζ ανακοίνωση. Της αποκάλυψε –έγραψε στην ανακοίνωση– «και το προσδιόρισε ως το πλέον ευχάριστο μήνυμα, το γεγονός ότι, σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις, η πλειοψηφία των Ισραηλινών και των Παλαιστινίων της Δυτικής Οχθής τάσσονται υπέρ της λύσης των δύο κρατών για τους δύο λαούς!». Και συνεχίζει η ανακοίνωση: «Όλοι γνωρίζουμε τη λύση. Λείπει το θάρρος από αμφότερες τις πολιτικές ηγεσίες», τόνισε ο ισραηλινός διανοούμενος και συνέκρινε το πρόβλημα με τον ασθενή που γνωρίζει καλά ότι πρέπει να χειρουργηθεί, αλλά δεν υπάρχει χειρουργός για την εγχείρηση!

Το καλό η υπουργός Παιδείας μας το κράτησε για τη συνέχεια: «Στη συνέχεια, χαρακτήρισε (σ.σ. ο Οζ) τη σημερινή εποχή για το Ισραήλ, ως τη χρυσή εποχή της δημιουργικότητας, αφού ανθίζουν η λογοτεχνία, το θέατρο, η μουσική και η Τέχνη γενικότερα!». Μπορεί δίπλα να δολοφονούν τους Παλαιστίνιους, να βομβαρδίζουν γυναίκοπαιδα με βόμβες λευκού φωσφόρου, να ξεριζώνουν ελαιόδεντρα, ν' αρπάζουν τη γη, να στήνουν εποικισμούς, αλλά ο κ. Οζ απολαμβάνει τη «χρυσή εποχή της τέχνης!». Χρυσή εποχή φτιαγμένη με το αίμα και τα δάκρυα των Παλαιστίνιων.

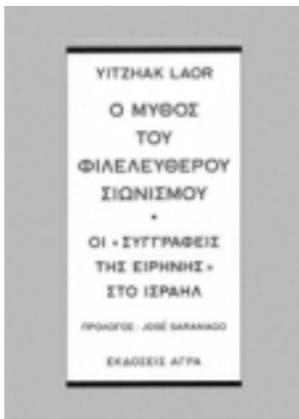
Λίγοι από μας έχουν συνειδητοποιήσει την τεράστια συνεισφορά των ισραηλινών συγγραφέων του λεγόμενου «στρατοπέδου της ειρήνης» στην εγκαθίδρυση, σταθερότητα και μακροήμερευση του ισραηλινού κράτους. Στο εξαιρετικό του βιβλίο «Ο μύθος του φιλελεύθερου σιωνισμού», ο Yitzhak Laor αναδεικνύει τις –άγνωστες στη Δύση– πτυχές αυτής της μεγάλης συμβολής των Άμος Οζ, Νταβίντ Γκρόσμαν και Α. Μπ. Γιεσοούα στην αποδοχή από την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο της ισραηλινής αποικιοκρατίας στην Ανατολή και των ναζιστικών εγκλημάτων της εναντίον των Παλαιστίνιων και άλλων αραβικών λαών της περιοχής. «Χάρη σ' αυτούς η ισραηλινή κατοχή όσων παλαι-

στινιακών εδαφών απομένουν μετατράπηκε σε σύγκρουση ανάμεσα σε δύο "εξίσου δίκαιες" υποθέσεις».

Ο Laor παραθέτει δυο αποκρυπτικότητας αποσπάσματα του Άμος Οζ με την ίδια επιχειρηματολογία: «Η σύγκρουση ανάμεσα σε Ισραηλινούς Εβραίους και Παλαιστίνιους Αραβες συνενώνει όλα τα στοιχεία μιας τραγωδίας με την κλασική έννοια. Δυο λαοί συγκρούονται, ο καθένας σίγουρος για το δίκιο του... Δεν έχουν άλλη χώρα που να μπορούν να τη θεωρούν σαν το "σπίτι" τους. Ίδου λοιπόν δυο έθνη ανέστια που διεκδικούν την ίδια πατρίδα. Είναι μια τραγωδία». Και παρακάτω: «Το Ισραήλ κι η Παλαιστίνη εδώ και σαράντα χρόνια είναι σαν τον δεσμοφύλακα και τον φυλακισμένο του, πιασμένοι κι οι δυο με χειροπέδες. Μετά τόσα χρόνια δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ τους. Ο δεσμοφύλακας δεν είναι πιο ελεύθερος από τον φυλακισμένο του».

Όλοι –εκτός από τον Οζ– γνωρίζουν την εξαθλίωση και καταπίεση που βιώνουν κάθε μέρα οι Παλαιστίνιοι καθώς και την ευημερία των Ισραηλινών. Ο Laor δεν μπορεί παρά να αναφωνήσει: «Πώς άραγε μπορείς να είσαι αληθινός συγγραφέας και να δείχνεις τόση αδιαφορία απέναντι στην ανθρώπινη οδύνη;». Μοιάζει απίστευτο το γεγονός πως χάρη σ' αυτό το σόφισμα το θύμα μπαίνει στην ίδια μοίρα με το θύτη και αγνοούνται οι φρικαλεότητες των ισραηλινών αγράγων από το 1948 μέχρι σήμερα.

Περαιτέρω, το Ισραήλ, χάρη στην ετεροχρονισμένη από τη Δύση και ιδίως την Γερμανία αναγνώριση του ολοκαυτώματος, κατέστη στην παγκόσμια συνείδηση η πατρίδα όσων γλιτώσαν από το ολοκαύτωμα. Αίφνης, η Δύση ξέχασε τα εγκλήματα του φασισμού, που δεν ήταν παρά μια επιλογή του κεφαλαίου. Ξέχασε τα 25,5 εκατομμύρια νεκρών σοβιετικών πολιτών και στρατιωτών. Η Γερμανία, που έδωσε συντάξεις σ' όλους τους Ες-Ες και ανασυγκρότησε την Krumm και την IG Farben που με το αέριο Zyklon εξόντωσε εκατομμύρια εβραίους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, «θιμήθηκε» το 1996 να μετατρέψει την μνήμη του ναζισμού σε μνήμη γενεοκτονίας στο Αουσβιτς (που μάλιστα βρίσκεται εκτός γερμανικών συνόρων). Στο εξής, το Αουσβιτς είναι το μόνο πράγμα που αξίζει να θυμάται κανείς. Ακολούθως ο ΟΗΕ αποφάσισε το 2006 (!!!) ότι η 7η Ιανουαρίου θα είναι η παγκόσμια

ημέρα του ολοκαυτώματος. Έτσι απλά ο ναζισμός ταυτίστηκε με τον αντισιωνισμό! Τι κι αν καμιά χώρα στον κόσμο δεν τόλμησε ακόμα να αναγνωρίσει επίσημα τους Ισραηλινούς σαν εκπροσώπους των εβραίων;

Μετά απ' αυτά, το κράτος του Ισραήλ, που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την επιδίωξη του εβραϊκού κεφαλαίου ν' αποκτήσει τη δική του βάση και που ταυτόχρονα έγινε πόλος έλξης ενός συνονθυλεύματος τυχοδιωκτών και κερσοκόπων απ' όλο τον κόσμο, δικαιούται μέσω των «συγγραφέων της ειρήνης» να φωνασκεί: «Είμαστε οι επιζήσαντες. Δεν έχουμε άλλο μέρος απ' αυτόν για να ζήσουμε. Γι' αυτό, ό,τι κι αν κάνουμε πρέπει να σιωπήσετε. Δεν έχετε δικαίωμα να μας επιτίθεστε, αλλιώς είστε αντισιωνιστές».

Είναι τραγικό που όλα τα οράματα των ιδρυτών του σιωνισμού έγιναν πράξη. Ο Herzl στο προγραμματικό του βιβλίο «Το Εβραϊκό Κράτος» προβλέπει: «Για την Ευρώπη θα είμαστε ένα πρόχωμα κατά της Ασίας, θα είμαστε οι υπερασπιστές του πολιτισμού κατά των αγρίων. Οι σχέσεις μας με τα έθνη της Ευρώπης θα εγγυηθούν την ύπαρξή μας ως ανεξαρτήτου Κράτους». Πιστοί σε αυτές τις σιωνιστικές παραδόσεις οι «συγγραφείς του στρατοπέδου της ειρήνης» ταύτισαν εαυτούς με τη δυτική inteligenzia και με πολύ κόπο συνδημιούργησαν τον νέο Εβραίο, εκκοσμημένο, μοντέρνο, δυτικότροπο. Αυτοί οι «προοδευτικοί» έκλεισαν τα μάτια ακόμα και μπροστά στο σύγχρονο Σύνταγμα που θεμελιώνει το νέο φονταμελιστικό, σιωνιστικό κράτος και προβλέπει μεταξύ άλλων την απαγόρευση του πολιτικού αλλά και των μικτών γάμων (δηλαδή μεταξύ μη Εβραίων), καθώς και την πώληση γης σε παλαιστίνιους πολίτες του Ισραήλ. Αυτοί οι «προοδευτικοί» έγιναν το προγεφύρωμα για να χτιστεί μια ιδιότυπη συμμαχία: εβραίοι και χριστιανοί εναντίον του Ισλάμ. Για το δυτικό φιλελεύθερο κοινό η εβραϊκή κουλτούρα στήριζεται πλέον πάνω στη δυτική, οι εβραίοι έγιναν κανονικοί Ευρωπαίοι, τώρα πια ο νέος με-

γάλος εχθρός που μας ενώνει όλους είναι οι μουσουλμάνοι.

Ο Yitzhak Laor δεν ανασκευάζει απλώς τα ψεύδη των «συγγραφέων της ειρήνης», αποδεικνύοντας ότι αυτοί είναι απροκαλύπτα όργανα της ισραηλινής προπαγάνδας. Επιχειρεί επίσης, ιδιαίτερα στην περίπτωση του Άμος Οζ, μια κριτική του τελευταίου πονημάτων του που στα ελληνικά εκδόθηκε με τον τίτλο «Ιστορία αγάπης και σκότους». Είναι εκπληκτικό, ότι όσο χλιαρή υπήρξε η υποδοχή του βιβλίου στο ίδιο το Ισραήλ τόσο ενθουσιώδης υπήρξε στη Δύση. Στην Ελλάδα, με προεξάρχουσα την «Ελευθεροτυπία», του επιφυλάχθηκε αποθεωτική υποδοχή. Ο ίδιος ο Άμος Οζ επισκέφθηκε περισσότερο από μια φορές τη χώρα μας και το προοδευτικό κοινό είχε παραλύσει τόσο που κανένας δεν διανοήθηκε να αμφισβητήσει την «προοδευτικότητα» αυτού του κυρίου. Είναι επίσης εκπληκτικό, ότι κανείς στη Δύση δεν ασχολήθηκε με το ίδιο το βιβλίο. Όλοι ασχολήθηκαν με τη «γοητευτική, πολυδιάστατη προσωπικότητα» του συγγραφέα. Όσο για μας, που κυριολεκτικά τάλαιπωρηθήκαμε για να διαβάσουμε αυτό το βιβλίο, σ' αυτό δεν είδαμε τίποτα περισσότερο από την ιστορία του σιωνισμού μέσα από την ιστορία της οικογένειας του Άμος Οζ.

Η «Ιστορία αγάπης και σκότους» είναι απλά η θρασεΐα απαίτηση ώστε η ιστορία της οικογένειάς του –που μάλιστα προέρχεται από το 40% των εβραίων δυτικής προέλευσης– να αντιπροσωπεύσει ολόκληρο τον πληθυσμό και την ιστορική πορεία αυτής της χώρας. Εδώ, η ψευτο-ηθική, ο υποκειμενισμός, ο απέραντος ναρκισσισμός, η επιτήδευση, το χαμερπές γλύψιμο του δυτικού κοινού, η κενότητα σπλιζονται με μια λογοτεχνική φιλοδοξία που αγωνιά να ξεφύγει από τη μετριότητα, αλλά τελικά δεν καταφέρνει παρά να υπηρετεί το «πεπρωμένο του αιώνιου εβραϊκού έθνους» και να παραποιεί βάνουσα την Ιστορία.

Αξίζουν ευχαριστίες στον Yitzhak Laor. Η θαρραλέα ματιά του φωτίζει παράπλευρες αλλά σημαντικότερες πτυχές της σχέσης μεταξύ Δύσης και Ισραήλ, έτσι όπως αυτή διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια από τα οικονομικά συμφέροντα και τις πολιτικές σκοπιμότητες, χάρη και στην καθοριστική συμβολή των στρατιωτικών «συγγραφέων του στρατοπέδου της ειρήνης». Ο δυτικός αναγνώστης έχει ακόμα μια ευκαιρία να στοχαστεί σε βάθος πάνω στο τι είναι δίκαιο και τι άδικο, τι είναι αλήθεια και τι ψέμα, τι είναι αξιοπρέπεια και εντιμότητα.

Ελένη Σταματίου

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Επανερχόμαστε απόψε (η ελληνική νύχτα είναι μεγάλη, έχοντας προ καιρού κλέψει τα πρωτεία από την πολική) σ' ένα μεγάλο έπος των καιρών. Και χρησιμοποιούμε τον ίδιο πρόλογο, γιατί βιαζόμαστε να πάμε σ' ένα γιαούρτι (κατά το «τσάι» του παρελθόντος. Για περισσότερα όρα κατά «Αντικυβερνητικά» μεριά): Ο «Ξενερωτόκριτος» είναι ένα έπος του καιρού των ρέπτος, που η ευγενική χορηγός της στήλης λαϊκή μούσα, αποτύπωσε και διέσωσε ως τις νύχτες μας (είπαμε: μέρες πια –και ειδικά άσπρες– δεν υφίστανται).

Τον καιρό που το κτήνος των προφητών και των γραφών (ο καπιταλισμός) έκανε όλο και πιο λυσσαλέες τις επιθέσεις του, τον καιρό που ξαναγύριζε στη μάνα του φεουδαρχία και στην μάνας του, τον καιρό που προσπαθούσε να μαζέψει κάθε παραγόμενο ψίχουλο και να βυθίσει τους λαούς νικημένους σ' ένα σκοτάδι δίχως επιστροφή, η μούσα έγραφε. Και διάβαζε...

– Τα 'μαθες Ψωροκόστανα τα θλιβερά μαντάτα;
Μπορεί ο χρόνος ν' άλλαξε μα ίδια είν' τα... data.

– Κατέχω το κι ο κύρης σου νύχτα έφυγε και πάει
κι άφησε πίσω τον Λουκά για να σε αποφάει.

– Μωρή ζουρλή, μωρή ζαβή, μωρή αλλοπαρμένη
αφού άλλοι ορίζουνε, εμένα τι μου μένει;

– Τι να σου μένει έρμε κι εσέ, για κοίτα στον καθρέφτη
που σκουληκιάζει, προσκυνάς, βορά του κάθε κλέφτη.

– Για μάζεψε τα λόγια σου, γιατί εγώ δεν βρίζω
κι αν συνεχίζεις άτιμη (σημ: ATM στο κείμενο) να, σε καταχερίζω.

– Αθίγγανε κι αφέντη μου με τι να σε στολίσω
σιγά να μην καταδεχτώ εσένα πια να βρίσω.

– Γιατί Αρετούσα; Πέθαινες για μένανε νομιζω.
Τι έγινε; Το μάτι σου άλλο δεν το γεμιζω;

– Το μάτι μου το άδειασες, άδειος κι εσύ αντάμα
και από ρήγας έγινες μία καημένη ντάμα.

– Για να σου πω! Για πρόσεξε, σ' εμένα μη τη βγαίνεις
γιατί είμαι υπόδειγμα όλης της οικουμένης.

– Χα! Ιδέστε μούτρα σύντροφοι, ο «αγανακτισμένος»
στις στάχτες μύθων κάθετα! Τι πρέζα, ο καημένος...

– Οχι! Βγήκα στο Σύνταγμα, πήγα σε λιτανείες
mail αποκαλυπτικά στέλνω μα και ταινίες.

– Και περιμένεις άμοιρε να σηκωθούν οι άλλοι
κι αφού «ζυγίσεις» ίσως πιας κι εσύ. Αχ, μαύρο χάλι.

– Έω ο Ξενερωτόκριτος έχω υποχρεώσεις
δάνεια, κάρτες, κέρατα, βροχή πέφτουν οι δόσεις.

– Το δυο χιλιάδες δώδεκα ήρθε συφοριασμένη
κι ακόμα γλείφεις ψίχουλα που σου πετούν καημένα.

Κι έτσι συνεχίζεται ο διάλογος για καμιά δεκαριά χιλιάδες στροφές ακόμα. Το ξαναείπαμε: Το αχυροποίητο (ναι, αχυροποίητο) έπος αποτελείται από χιλίες στροφές, επτά γέφυρες και δεκαέξι σταθμούς διοδίων, μετά τις αποικιοκρατικές συμβάσεις που υπέγραψε η μούσα με τους κούτρα-χορηγούς και τζάμπα (με κρατικό παραδάκι, ακριβέστερα) μάγκες. Εμείς παραθέσαμε μερικά ομοιοκατάληκτα δύστυχα δίστιχα, ενώ το υπόλοιπο έπος θα το βρούμε μπροστά μας ενόσω κάποιιοι –πάντα αγανακτισμένοι– θα σκέφτονται τι να κάνουν, οι πολιτικοί μαγαζάτορες θα κάνουν ότι σκέφτονται και οι λιγότερο ψύχραιμοι θα σκέφτονται από πού να την κάνουν...

Lou Cash

Πόλεμος ενάντια στο σύστημα και όχι τους αντίπαλους οπαδούς

Σε προηγούμενο φύλλο, σχολιάζοντας το αθλητικό νομοσχέδιο του Γερούλιανου, είχαμε τονίσει ότι ακολουθώντας το παράδειγμα των προκατόχων του δεν έχει σκοπό να διορθώσει την απαράδεκτη κατάσταση στον ελληνικό επαγγελματικό αθλητισμό, αλλά να τη χρησιμοποιήσει αφενός για να αποπροσανατολίσει ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας από τα πραγματικά του προβλήματα και να το οδηγήσει κάτω από τις επιχειρηματικές σημαίες του κάθε καπιταλιστή ιδιοκτήτη ομάδας και αφετέρου για να εξασφαλίσει τους όρους και τις προϋποθέσεις για μπίζνες και κέρδη, μέσω του αθλητισμού, από τους καπιταλιστές που θ' αποφασίσουν να «επενδύσουν» σ' αυτόν. Είχαμε σημειώσει, επίσης, την επαναφορά της κατασταλτικής λογικής στα θέματα αντιμετώπισης της αθλητικής βίας, με την επαναθεσμοθέτηση του «ιδιώνυμου», σε συνδυασμό με τη γενικότερη πολιτική κατάσταση της χώρας, που ενισχύει τις κατασταλτικές λογικές αντιμετώπισης του «εσωτερικού» εχθρού.

Επανερχόμαστε στο θέμα με αφορμή την ανακοίνωση των οργανωμένων οπαδών του Παναθηναϊκού σχετικά με το ιδιώνυμο. Η ανακοίνωση καταλήγει με τη φράση: «Η ΘΥΡΑ13 ξέρει να κρατά γερά στα χαρακώματα». Παραθέτουμε ορισμένα σημεία της: «Σαν οργανωμένοι οπαδοί βρισκόμαστε διαρκώς στο στόχαστρο όλων αυτών των παραγόντων και παραγοντίσκων που ευθύνονται για την φτώχεια και την καταπίεση του λαού και έτσι τώρα σε συνθήκες γενικευμένης καταστολής δεν θα αποτελούσαμε εξαίρεση» (...) «οι "δοτοί" κυβερνώντες του τόπου επιχειρούν να ισοπεδώσουν την οργανωμένη οπαδική φωνή και παρουσία γιατί γνωρίζουν καλά πως στις τάξεις των οπαδών υπάρχουν συνειδητοποιημένα και προχωρημένα άτομα που αντιδρούσαν και αντιδρούν πάντα στα σχέδιά τους για καθολική μετατροπή των πάντων γύρω από το χώρο του αθλητισμού σε εμπόρευμα και κατά συνέπεια κέρδος» (...) «οι διώξεις με βάση το ιδιώνυμο θα οδηγήσουν απευθείας στη φυλακή εκεί δηλαδή που έχουν ως στόχο να οδηγήσουν όποιον εκφράζει διαφορετική φωνή ή εφαρμόζει άλλη πρακτική από την κυρίαρχη στην Ελλάδα της φτώχειας, της εξαθλίωσης για το λαό και της καταστολής (ξανά και μόνο για αυτόν)».

Τα αποσπάσματα αυτά δεί-

χνουν ότι οι οπαδοί των ομάδων –τουλάχιστον ένα τμήμα τους– έχουν αρχίσει να καταλαβαίνουν ότι στο άμεσο μέλλον θα χρησιμοποιηθούν σαν πειραματόζωα για την εφαρμογή των μέσων και των τρόπων καταστολής της λαϊκής δυσαρέσκειας. Η ανακοίνωση είναι καλοδεχούμενη και

πρέπει ανάλογες ανακοινώσεις να βγουν από το σύνολο των οργανωμένων οπαδών και των άλλων ομάδων. Όμως, εκτός από τις ανακοινώσεις, τις δεσμεύσεις ότι «η ΘΥΡΑ13 σαν πρωτοπόρα δύναμη στο συν-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Πριν από μερικές μέρες, οι οπαδοί της ΑΕΚ αποχαιρέτησαν τον Λευτέρη Αντωνιάδη ή Λεφτέρ Κιουτσουκαντωνιάδη, όπως τον αποκαλούν οι Τούρκοι, ο οποίος απεβίωσε σε ηλικία 86 ετών. Ο Λεφτέρ ήταν ο ποδοσφαιριστής-σύμβολο για την Φενέρμπαχτσε και για πολλούς ο σπουδαιότερος ποδοσφαιριστής όλων των εποχών στη γειτόνα χώρα. Μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο ποδοσφαιρικός ορισμός της ελληνοτουρκικής φιλίας, αφού αν και Έλληνας έπαιξε στην Εθνική Τουρκίας και ήταν ο πρώτος παίχτης που σκόραρε με τη φανέλα της στο Παγκόσμιο Κύπελλο της Γερμανίας το 1954, αποσπώντας εγκωμιαστικά σχόλια από μεγάλους παίκτες της εποχής, όπως ο Πούσκας. Το 1964, σε ηλικία 38 χρόνων, ήρθε στην ΑΕΚ (η επιλογή έγινε γιατί ήταν προσφυγική ομάδα), όμως ένας τραυματισμός σε αγώνα κόντρα στον Ηρακλή τον ανάγκασε να κρεμάσει σύντομα τα παπούτσια του. Μέχρι το τέλος της ζωής του επέλεξε να ζήσει στην Ισταμπούλ και εκεί τον επισκέπτονταν οι τούρκοι δημοσιογράφοι και οι ποδοσφαιριστές της Φενέρ, για τους οποίους αποτελούσε ένα... προσκύνημα, τη ζωντανή ιστορία της ομάδας, ενώ η επίσκεψη ήταν μια ευκαιρία για να τους αγαπήσει το κοινό της ομάδας. Η ενέργεια των οπαδών της ΑΕΚ δεν πέρασε απαρατήρητη τόσο από τα ΜΜΕ της γειτονικής χώρας, που αναφέρθηκαν με κολακευτικά σχόλια στο σεβασμό των οπαδών της «Ένωσης» στη μνήμη του εκλιπόντος, όσο και από τους οπαδούς της Φενέρμπαχτσε, των οποίων ο σύνδεσμος «Vamos Bien», στον αγώνα με τη Μανίσασπορ, σήκωσε το πανό της φωτογραφίας.

Η «Κ» ήταν εκεί

Φωστήρας Καιοσαριανής – ΑΟ Παγκρατίου 1-2 Ποδοσφαίρο Β' Αθηνών

Οι 100 που αποφασίσαμε να διαθέσουμε το μεσημέρι του περασμένου Σαββάτου για να παρακολουθήσουμε το τοπικό ντέρμπι αποζημιωθήκαμε στο έπακρο από την προσπάθεια των παιχτών, αφού η αναμέτρηση ήταν ποιοτικά ανώτερη απ' αυτές που παρακολουθούμε από την τηλεόραση στις μεγάλες κατηγορίες. Τρία γκολ, περισσότερες από δεκαπέντε αξιόλογες φάσεις μπροστά από τις δύο εστίες, συνεχές τρέξιμο και δυνατές μονομαχίες, σε ένα βαρύ από τη συνεχή βροχή αγωνιστικό χώρο. Αν και ο Φωστήρας ήταν καλύτερος αγωνιστικά, οι παίκτες του Παγκρατίου εκμεταλλεύτηκαν την τακτική των αντεπιθέσεων και πήραν τη νίκη που πανηγυρίστηκε έξαλλα από τους 15-20 οπαδούς τους. Το ποδοσφαιρικό μεγαλείο, που πλέον μπορούμε να το ζήσουμε μόνο στις μικρές ερασιτεχνικές κατηγορίες, συμπληρώθηκε από τα σουβλάκια που ψήθηκαν κατά τη διάρκεια του ημιχρόνου και από την προτροπή των ποδοσφαιριστών του Παγκρατίου, μετά τη λήξη του αγώνα, προς τους οπαδούς της ομάδας τους να μαζέψουν κανένα φράγκο για να πληρωθεί ο προπονητής τους (οι ίδιοι έτσι και αλλιώς παίζουν απλήρωτοι).

δεσμιακό κίνημα θα ξεφτιλίσει στην πράξη τα σχέδιά τους και θα στείλει και αυτό το νομοσχέδιο στο σκουπίδοτενεκέ της ιστορίας», τα καλέσματα «να ανατρέψουμε στην πράξη τα σχέδιά τους και να βάλουμε τον πήχη ψηλά» και τα συνθήματα όπως «κανένας οπαδός στη φυλακή με όποιο κόστος ... ο πόλεμος στον πόλεμο τους θα είναι αδιάκοπος», θα πρέπει οι οργανωμένοι οπαδοί να αποδείξουν και έμπρακτα ότι έχουν καταλάβει ποιος είναι ο εχθρός, φροντίζοντας ν' απομονώσουν από τις γραμμές τους τις φασιστικές συμμορίες που δρουν σαν ιδιωτικοί στρατοί του εκάστοτε προέδρου και εξαντλούν τη δράση τους στο να σπάνε τα κεφάλια των νεολαίων από τις αντίπαλες ομάδες. Ανεξάρτητα από προθέσεις, όσο η ιδέα και το μεγαλείο της ομάδας, μπαίνει πρώτα και πάνω από κάθε ταξική αναφορά, οι δυνατότητες αντίστασης στα κατασταλτικά σχέδια της κυβέρνησης θα μειώνονται στο ελάχιστο.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Ως πιο φτωχή μεταγραφική περίοδος από καταβολής επαγγελματικού ποδοσφαίρου στη χώρα μας μπορεί να χαρακτηριστεί η φετινή, αφού η οικονομική κρίση και η έλλειψη ρευστότητας δεν επιτρέπουν για τις περισσότερες ομάδες ούτε τις καθιερωμένες διορθωτικές κινήσεις και ανταλλαγές. Οσοι είχαν εναποθέσει τις ελπίδες τους στο ότι η μη επιβεβαίωση της ερυθρόλευκης κυριαρχίας στο πρωτάθλημα και η κόντρα για την κατάκτηση του τίτλου θα λειτουργούσαν ως κίνητρο για να ενισχυθούν οι ομάδες και να δούμε λίγο καλύτερο θέαμα απογοητεύτηκαν με τον πλέον οδυνηρό τρόπο. Κανένας δεν βάζει το χέρι στην τσέπη, ούτε καν ο Μαρινάκης, ο οποίος δείχνει να ρισκάρει τον τίτλο και να μην προχωράει στις δυο-τρεις κινήσεις που έχει ανάγκη η ομάδα του, ελπίζοντας ότι ο Παναθηναϊκός δεν θα καταφέρει μέχρι το τέλος ν' ανταποκριθεί στις αγωνιστικές του υποχρεώσεις, λόγω έλλειψης «εφεδρειών» και εναλλακτικών λύσεων στο έμφυχο δυναμικό του.

■ ΚΛΙΝΤ ΙΣΤΓΟΥΝΤ

J. Edgar

Ο Τζον Εντγκαρ Χούβερ είναι ένα κεφάλαιο στην αμερικανική ιστορία. Υπήρξε ο ιδρυτής και αρχηγός του FBI για δεκαετίες. Ήταν ο άνθρωπος που εισηγήθηκε πολλούς ομοσπονδιακούς νόμους για την αύξηση των αρμοδιοτήτων και κατ' επέκταση της εξουσίας του συγκεκριμένου αστυνομικού οργανισμού και αυτός που εισηγήθηκε τη δημιουργία αρχείου με φάκελο για κάθε πολίτη που θεωρούνταν ύποπτος. Βαθιά συντηρητικός στις απόψεις του, ξεκίνησε την καριέρα του κυνηγώντας άγρια τους κομμουνιστές, τους οποίους θεωρούσε απειλή για την ασφάλεια της χώρας. Επιπλέον, κυνήγησε και τους υποστηρικτές του κινήματος των Μαύρων Πανθήρων. Ήταν αρκετά έξυπνος, ώστε να χρησιμοποιήσει τα ΜΜΕ σε επιτυχίες του FBI εναντίον μεγάλων εγκληματιών της εποχής, για να πάρει με το μέρος του την κοινή γνώμη, πράγμα που πολύ τον απασχολούσε. Εδωσε μεγάλη βαρύτητα στη διαφήμιση του FBI,

για να φτιάξει την εικόνα των «καλών» που κυνηγούν τους «κακούς». Φυσικά, ο ίδιος ήταν βουτηγμένος στη διαφθορά. Εμπλεκόμενος σε διάφορες πολιτικές υποθέσεις, απειλώντας συνεχώς τους πάντες, χρησιμοποιώντας το προσωπικό του αρχείο και τους κατάσκοπούς του, στήνοντας υποθέσεις συκοφαντίας για τους πολιτικούς του αντιπάλους κ.λπ.

Ο Ιστγουντ προσπαθεί να φτιάξει τη βιογραφία του Χούβερ, όχι όμως από μια αντικειμενική σκοπιά, αλλά από τη σκοπιά του Χούβερ. Ετσι, στην ταινία όλες οι ενέργειες του Χούβερ φαντάζουν μεν υπερβολικές ίσως καμιά φορά, αλλά σε γενικές γραμμές άκρως αναγκαίες. Δίνει αρκετό βάρος στη σκιαγράφηση του χαρακτήρα του, καθώς και στη διερεύνηση των πιο σημαντικών σχέσεων στη ζωή του, αυτών με τη μητέρα του, με τον απόλυτα έμπιστο συνεργάτη του και τη γραμματέα του. Κριτική για τις απόψεις και τις πράξεις του ή αναφορά στις συνέπειές τους δεν υπάρχει, γεγονός που δεν μας εκπλήσσει, γιατί γνωρίζουμε τις συντηρητικές πολιτικές πεποιθήσεις του σκηνοθέτη.

■ ΜΠΡΟΥΣ ΜΠΕΡΕΣΦΟΡΝΤ

Ο τελευταίος χορευτής του Μάο

Στηριγμένη στην αυτοβιογραφία του Λι Κουνζίν, που είναι best-seller στην Αυστραλία, η ταινία αφορά στην πορεία του κλασικού χορευτή από το χωριό του στην Κίνα μέχρι την παγκόσμια καταξίωση. Ο τίτλος παραπέμπει στην τελευταία παράσταση που είδε ο Μάο πριν πεθάνει, στην οποία χόρευε ο Κουνζίν. Το πιο έντονο στοιχείο στην ταινία είναι η συνεχής αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Η

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Τι Μάνεσης – Τι Τυποεκδοτική (μόνη διαφορά οι ισολογισμοί)

Γεμάτο πορτοφόλιο – άδειο πορτοφόλι(ο)

Ni hao. Wo shi Zhongguoren (Χαίρετε. Είμαι Κινέζος)

«Διότι ελάχιστοι επιχειρηματίες έδειξαν διάθεση προσλήψεων ή επενδύσεων αφότου θεσπίστηκαν οι επιχειρησιακές συμβάσεις, περικόπηκαν οι αποζημιώσεις, φτήνυναν οι απολύσεις και αυξήθηκε το όριο τους από 2% σε 5%... ο γλιόχρος βασικός μισθός, ως συνέπεια του οποίου όποιος δουλεύει με 4ωρο παίρνει μόνο 375 ευρώ μικτά, δηλαδή λιγότερα από 300 στο χέρι...» (Κ. Καλλίτσης-Οικονομική Καθημερινή, 15-1-12). Καταλάβατε γιατί είμαι Κινέζος;

«...αναδιοργάνωση... (ο περιορισμός των υπερωριών και γενικά του εργατικού κόστους)...» (από την ετήσια οικονομική έκθεση για την περίοδο από 1 Ιανουαρίου έως 31 Δεκεμβρίου 2010 της Τυποεκδοτικής, ενότητα Ζ!)

♦ Τοπίο στην ομίχλη το ΠΑΣΟΚ (Τα Νέα) ή γορίλλες στην ομίχλη;

♦ Δηλαδή νομίζατε ότι επειδή πέρασε ένας χρόνος από την απεργία πείνας των 300 μεταναστών θα ξεχνιόντουσαν τα κομπρεμί σας και τα καφεδάκια σας με τους/τις υπουργούς; Στις τρύπες σας, σκουλήκια!

♦ Περί ανταλλαγών: «Μια ώρα εργασίας του Πέτρου ανταλλάσσεται με μια ώρα εργασίας του Παύλου. Να το θεμελιακό αξίωμα του κ. Μπραϊού. Ας υποθέσουμε πως ο Πέτρος έχει μπροστά του δώδεκα ώρες δουλειά και ο Παύλος μόνο έξι: ο Πέτρος δεν θα μπορούσε τότε να ανταλλάξει με τον Παύλο παρά μονάχα έξι ώρες με έξι ώρες. Ο Πέτρος θάχει γι' αυτό το λόγο έξι ώρες περίσσειμα. Τι θα τις κάνει αυτές τις έξι ώρες δουλειάς; Ή δεν θα τις κάνει τίποτα, θάχει δουλέψει έξι ώρες στα χαμένα, ή καλύτερα θα καθίσει άπραγος τις άλλες έξι για να 'ρθει σε ισορροπία, ή ακόμα καλύτερα, κι αυτό είναι το τελευταίο που του μένει, θα δώσει στον Παύλο τούτες τις έξι ώρες που δεν ξέρει τι να τις κάνει πια. Ετσι στο τέλος του λογαριασμού, τι θάχει κερδίσει παραπάνω ο Πέτρος από τον Παύλο; Ωρες εργασίας; Οχι. Θάχει κερδίσει μοναχά ώρες ανάπαυσης. Θ' αναγκαστεί να τεμπελιάζει έξι ώρες. Και για να μπορεί κανείς μέσα στην καινούρια κοινωνία, όχι μονάχα να χαίρεται τούτο το καινούριο δικαίωμα στην τεμπελιά μα και να το βρίσκει σε δημοπρασία, θα πρέπει τούτη

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΚΑΙ	ΚΩΔ. ΕΙΣΙΤΑ ΠΕΡ. ΚΑΘ. ΑΠΟΒ. ΑΠΕΙΛ.	ΚΩΔ. ΤΥΣ. ΗΜΕΡ. ΕΠΕΡ. ΕΠΕΡ. ΕΠΕΡ.	ΑΠΟΒΟΣΕΙΣ	ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΑΝΕΡΓΩΝ	ΑΦ. ΤΑΠ. ΕΠΕΡ. ΑΠΟΒΟΣΕΙΣ	ΕΠΕΡΕΣ									
1/2009	0047	247130	100	00	22	420,97	101,40	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
2/2009	0047	247130	100	00	20	391,60	177,14	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
3/2009	0047	247130	100	00	22	420,97	101,40	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
4/2009	0047	247130	100	00	22	440,55	104,11	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
4/2009	0047	247130	100	04	0	254,30	117,05	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
5/2009	0047	247130	100	00	14	380,91	121,10	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
5/2009	0047	247130	100	05	0	116,90	77,10	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2420	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ
9/2009	0047	247130	100	00	2	29,37	12,14	0040010532	0	ΜΠ	0	2009	2401	ΕΜΕΡΤΗ	ΜΚΕ

Κινέζικες αποδοχές εργαζόμενου στην Ελλάδα π.Κ. (προ Κρίσης)

η κοινωνία να βρίσκει τη μεγαλύτερη ευτυχία της στην τεμπελιά. Και θα πρέπει η εργασία να τη βαραίνει σαν αλυσιδα που θα πρέπει να την ξεφορτωθεί όπως-όπως. Κι ακόμα, για να ξανάρθουμε στο παράδειγμά μας, πρέπει να δούμε αν αυτές οι ώρες ανάπαυσης που κέρδισε ο Πέτρος από τον Παύλο ήταν πραγματικό κέρδος! Μα όχι. Ο Παύλος, δουλεύοντας μονάχα έξι ώρες φτάνει με μια κανονική και ρυθμιζόμενη δουλειά στο αποτέλεσμα που ο Πέτρος το πετυχαίνει με περισσότερη δουλειά. Ο καθένας θελει νάναι Παύλος. Θα δημιουργηθεί συναγωνισμός για το ποιος θα πάρει τη θέση του Παύλου, συναγωνισμός τεμπελιάς. Ε, λοιπόν! Τι μας έχει δώσει η ανταλλαγή

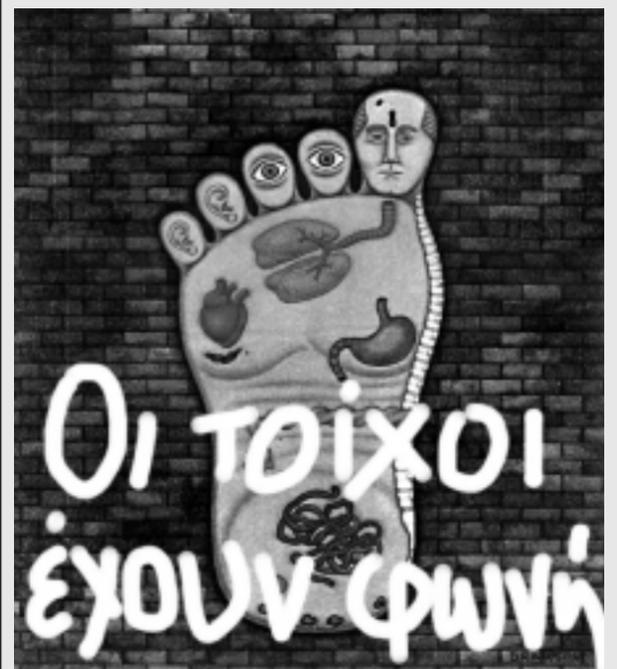
ισών ποσοτήτων εργασίας; Υπερπαραγωγή, υποτίμηση, παραπάνω εργασία που την ακολουθεί ανεργία, τέλος, οικονομικές σχέσεις σαν αυτές που βλέπουμε να επικρατούν μέσα στη σημερινή κοινωνία, έξω απ' το συναγωνισμό στην εργασία». (Μαρξ – Η αθλιότητα της φιλοσοφίας: Η ουσιαστική ή συνθετική αξία).

♦ «...εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στην πάλη της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ενάντια στη σκληρή επίθεση που έχουν εξαπολύσει το μεγάλο κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του με τη στήριξη της ΕΕ και του ΔΝΤ». (Ψήφισμα αλληλεγγύης στους αγώνες της εργατικής τάξης στην Ελλάδα – 13η διεθνής συνάντηση «κομμουνι-

στικών και εργατικών κομμάτων» - Ριζοσπάστης 31/12/11 – 1/1/12). Μεταξύ των υπογραφόντων ΑΚΕΛ (εφαρμογή των επιταγών της ΕΕ στην Κύπρο), Νοτιοαφρικάνικο «Κ»Κ, μια από τα ίδια, «Κ»Κ Κούβας, αυτό που προχωρεί σε χιλιάδες απολύσεις από το δημόσιο τομέα στην Κούβα, Συριακό «Κ»Κ (αυτό που υπερασπίζεται το καθεστώς Ασαντ), Γαλλικό «Κομμουνιστικό» Κόμμα (πολλά τα κρίματά του, συμμετοχή σε ασπικές κυβερνήσεις λ.χ.) Με τέτοιους φίλους, τι τους θέλεις τους εχθρούς...

♦ Μέτοχος κατά το 99 και βάλε τα εκατό στην Τυποεκδοτική = «ΚΚΕ». (Για να μην κοροϊδευόμαστε...).

Βασίλης

♦ ΠΑΜΕ-Γραμματεία Αττικής – Όλοι στην Παναττική Απεργία 17 Γενάρη – Απαντάμε στη γενικευμένη επίθεση εργοδοσίας και κυβέρνησης – Συγκέντρωση Ομόνοια 11 πμ (αφίσα)

Γιατί έγινε η παναττική απεργία της 17ης Γενάρη; Υποτίθεται για αλληλεγγύη στους απεργούς της Ελληνικής Χαλυβουργίας. Οι δυνάμεις του Περισσού που πίεσαν για να πραγματοποιηθεί αυτή η απεργία την παρουσίασαν σαν την απαραίτητη κλιμάκωση στον απεργιακό αγώνα των χαλυβουργών. Ιδού πως παρουσίαζε ο «Ριζοσπάστης» τη σχετική πρόταση, στο φύλλο του της 22ης Δεκεμβρίου 2011: «Σήμερα το πρωί ορίστηκε νέα συνεδρίαση του ΔΣ του Σωματείου και αμέσως μετά στις 11 π.μ. Γενική Συνέλευση των εργαζόμενων για να αποφασίσουν την κλιμάκωση του αγώνα τους. Στο πλαίσιο αυτής της κλιμάκωσης έχουν άλλωστε απευθύνει κάλεσμα στα Εργατικά Κέντρα όλης της Αττικής για προκήρυξη απεργίας στο Λεκανοπέδιο. Χτες, το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Λαυρίου ανακοίνωσε ότι, μετά και από το κάλεσμα των χαλυβουργών, προχωρά με ομόφωνη απόφαση της διοίκησής του σε 24ωρη παναττική απεργία το πρώτο 10ήμερο του Γενάρη». Και πού καταλήξαμε; Να εξαφανιστούν οι χαλυβουργοί, η αλληλεγγύη στον αγώνα τους, η κλιμάκωση και όλα τα ηχηρά παρόμοια ακόμα και από την αφίσα του ΠΑΜΕ. Κι όχι μόνο από την αφίσα, αλλά και από τις ανακοινώσεις, οι οποίες κατέληξαν να θέτουν θέμα να πέσει η κυβέρνηση, να γίνουν εκλογές και να ενισχυθεί ο Περισσός! Περισσότερα για το θέμα αυτό μπορείτε να διαβάσετε σε άλλες στήλες της «Κόντρας».

♦ Εστία Πατερικών Μελετών – Σάββατο 14 Ιανουαρίου 2012, ώρα 16.00 – Αμφιθέατρο Πολεμικού Μουσείου – Τα αίτια της κρίσεως στην Ελλάδα και προτάσεις για την υπέρβασή της (αφίσα)

Η αφίσα περιλάμβανε και το πρόγραμμα της εσπερίδας. Εναρέξη με τη χορωδία «Εν Ψαλτηρίω» και λήξη με τον Εθνικό Ύμνο. Ενδιαμέσως διάφοροι εισηγητές θα ανέπτυσαν θέματα όπως «Ο Ελληνορθόδοξος πολιτισμός: το κινδυνεύονο και το προκείμενο», «Η εν Χριστώ πνευματική ζωή ως βασική προϋπόθεση υπέρβασης της κρίσεως», «Μνημονιακή υποδούλωση της Ελλάδος, συνταγματικό πραξικόπημα και νόμιμα μέσα προστασίας του λαού», «Τα αίτια της οικονομικής κρίσεως – Προτάσεις για την υπέρβασή της». Γιατί ασχολούμαστε με το θέμα; Μα γιατί εισηγητής του τελευταίου θέματος ήταν ο κ. Δημήτριος Καζάκης, οικονομολόγος-αναλυτής, συγγραφέας, όπως αναφέρει η αφίσα! Δεν μήκαμε στον κόπο ν' ακούσουμε την άνω του μισάωρου ομιλία του «οικονομολόγου-αναλυτή, συγγραφέα», η οποία κυκλοφορεί σε μορφή βίντεο σε όλα τα θρησκόληπτα-σκοταδιστικά σάιτ και μπλογκ του διαδικτύου. Και μόνο η παρουσία του στη συγκεκριμένη εκδήλωση τα λέει όλα (ειδικά για το πώς εννοεί τον «πατριωτικό αγώνα» ενάντια στο χρέος). Άλλωστε, είναι γνωστό πως όλα τα τμήματα του θρησκευτικού σκοταδισμού επιλέγουν πολύ προσεκτικά τους συνεργάτες τους. Για να μη τους πάνε κόντρα στα τελικά συμπεράσματα, όπως αυτά στα οποία κατέληξε η εν λόγω εσπερίδα: «Στην αντιμετώπιση της κρίσεως και στις προτάσεις για υπέρβασή της θεωρούνται σημαντικά (...) η ακύπνιση, η καταπάτηση του φόβου και η ανάκτηση γενναίου ρωμαϊκού φρονήματος (...) η μετά δακρύων μετάνοια ενώπιον του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτό σημαίνει ιερά εξομολόγηση (...) και αδιάλειπτη προσευχή - επίκληση του ονόματος του Χριστού με το κομβοσχόιν για να ελκύσουμε το θείο έλεος. Από κανένα στόμα κι από καμιά καρδιά να μη λείψει το "Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με". Αμήν...

Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας παρουσιάζεται ως δικτατορία που καταπιέζει και αδικεί το λαό, χωρίς όμως να δίνονται συγκεκριμένες πληροφορίες για τη ζωή του λαού ή το πλαίσιο μέσα στο οποίο παίρνονται οι όποιες αποφάσεις. Αντίθετα, η Αμερική παρουσιάζεται ως η Γη της Επαγγελίας, όπου αν είσαι άξιος αυτό θα σου αναγνωριστεί, όπως στην περίπτωση του Κουνζίν που στην Αμερική τον περίμεναν με ανοιχτές αγκάλες, δεν τον άφηναν να επιστρέψει, δεν είχε κανένα εμπόδιο στην καριέρα του και όλοι τον αγαπούσαν!

Ο σκηνοθέτης μας αντιμετωπίζει ως εξαιρετικά αφελείς και ανόητους, γιατί δεν κάνει κριτική έχοντας αντίθετες πολιτικές απόψεις, αλλά απευθύνεται στο συναίσθημα των θεατών, με σκοπό να νιώσουν συμπόνια και θαυμασμό για τον πρωταγωνιστή. Το αποτέλεσμα καταντά μελοδραματικό και γελοίο.

Ελένη Π.

4μηννη Οικονομική Εξόρμηση ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ» γιατί είναι και δική σας υπόθεση

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011 - ΓΕΝΑΡΗΣ 2012 – Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 100/87804638

■ PSI

Πολλοί γάιδαροι μαλώνουν σε ξένο αχυρώνα

«Δεν θέλω στην αίθουσα αυτή να αναφερθώ τώρα σε λεπτομέρειες για το πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων και το PSI. Θα παρακαλούσα τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της ΝΔ που αναπληρώνει και εκπροσωπεί τον Πρόεδρο της ΝΔ να τον ρωτήσει –γιατί ο Πρόεδρος της ΝΔ γνωρίζει λεπτομέρειες, είναι πλήρως και σε βάθος ενημερωμένος από τον Πρωθυπουργό, από εμένα και από τον Γενικό Διευθυντή του Οργανισμού Διαχείρισης Δημοσίου Χρέους. Και θα σας παρακαλούσα κ. Κεφαλογιάννη, προτού ενημερωθείτε από τον Πρόεδρό σας, να μην εισάγετε με λάθος τρόπο στην κοινοβουλευτική συζήτηση, λάθος θέματα σε λάθος στιγμή. Γιατί αυτή η συζήτηση μπορεί να αποβεί πολύ βλαπτική για τη χώρα. Όλα τα θέματα που θέσατε τα ξέρει εις βάθος ο κ. Σαμαράς, με τον οποίον έχουμε άμογη συνεργασία και ο οποίος ενημερώνεται διαρκώς και εν πάσει λεπτομερεία».

Μ' αυτόν τον επιτηδευμένα δραματικό τρόπο προσπαθούσε την περασμένη Τετάρτη στη Βουλή ο Βενιζέλος ν' αποφυγεί κάθε συζήτηση για το PSI. Θέμα για το οποίο μίλησε σε όλες τις παρεμβάσεις που έκανε κατά τη συζήτηση-εξπρές του πολυνομοσχεδίου-κουρελού, προσπαθώντας να δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα δράματος εν εξελίξει, κάτι σαν χιτσκοκικό θρίλερ. «Σας παρακαλώ, λοιπόν, κάνω έκκληση, να σταματήσει αυτή η συζήτηση τώρα. Είναι λάθος

συζήτηση, σε λάθος στιγμή, με λάθος τρόπο. Δεν συζητούνται έτσι τα θέματα αυτά. Θα ενημερωθεί η Βουλή πλήρως. Αλλά, δεν είναι δυνατόν, τη στιγμή που διεξάγεται μία διεθνών διαστάσεων διαβούλευση, να ζητάτε από εμένα ή από τον Πρωθυπουργό να σας πούμε με κάθε λεπτομέρεια τι πρόκειται να γίνει», έλεγε σε άλλο σημείο.

Την Πέμπτη, όμως, στην κεντρική του ομιλία, αναγκάστηκε να παραδεχτεί, εμμέσως, ότι τη διαπραγμάτευση για το PSI δεν την κάνει η συγκυβέρνηση Παπαδήμου, αλλά οι εκπρόσωποι της τριόικιας (ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ): «Βεβαίως, θέλω να αποσαφηνίσω πως εμείς έχουμε νομικά και τυπικά την ευθύνη της διαδικασίας. Αλλά εμείς στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, την οποία αποζητούμε και στην οποία επενδύουμε και στο πλαίσιο του θεσμικού μας ρόλου ως κράτους-μέλους της Ευρωζώνης που βρίσκεται υπό ειδικές συνθήκες –γιατί είμαστε εντεταγμένοι σε ένα πρόγραμμα στήριξης και βοήθειας και προσαρμογής– δεν αποφασίζουμε μόνοι μας, διότι δεν χρηματοδοτούμε μόνοι μας το πρόγραμμα. Ενεργούμε πάντα σε συνεννόηση με τους θεσμικούς μας εταίρους, σε στενή συνεργασία με τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε στενή συνεργασία με τους θεσμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την Επιτροπή, την Κεντρική Τράπεζα, το EFSF και σε συνεργασία με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο».

Την αλήθεια αυτή είχαν

αποκαλύψει μερικές μέρες πριν οι εκπρόσωποι του IMF, Νταλάρα και Λεμιέρ. Ενώ ο Βενιζέλος, σε non paper έγραφε ότι δεν υπήρξε καμία εμπλοκή και οι συνομιλίες «θα επαναληφθούν σε μερικές μέρες», σημειώνοντας ότι «η Ελλάδα και το IMF συνομιλούν σε κλίμα εμπιστοσύνης και συναντιληψής», οι Νταλάρα και Λεμιέρ «την έπεσαν» στους «θεσμικούς εταίρους» της συγκυβέρνησης, μιλώντας στην ανακοίνωσή τους με σκληρή γλώσσα: «Δυστυχώς, παρά τις προσπάθειες της ελληνικής κυβέρνησης, η πρόταση που προώθησε η Επιτροπή των Ιδιωτών Πιστωτών (...) δεν έχει αποδώσει μία παραγωγική ανταπόκριση απ' όλες τις πλευρές, συμβατή με μία εθελοντική ανταλλαγή του ελληνικού κρατικού χρέους και της συμφωνίας της 26ης/27ης Οκτωβρίου. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, οι συζητήσεις με την Ελλάδα και τον επίσημο τομέα έχουν σταματήσει για διαβουλεύσεις σχετικά με τα οφέλη της εθελοντικής προσέγγισης».

Έγινε σαφές, λοιπόν, ότι με τους εκπροσώπους του χρηματιστικού κεφάλαιου δεν διαπραγματεύονται ο Παπαδήμος με τον Βενιζέλο, αλλά διαπραγματεύονται οι εκπρόσωποι της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ. Παπαδήμος, Βενιζέλος και λοιπή συγκυβέρνηση είναι έτοιμοι να υπογράψουν ό,τι τους βάλουν μπροστά τους. Συγκρούονται, όμως, εκπρόσωποι διάφορων μερίδων της διεθνούς χρηματιστικής ολιγαρχίας, οχυρωμένοι πίσω

από κράτη και διεθνείς οργανισμούς.

Ποιο ακριβώς είναι το περιεχόμενο αυτού του παζαριού δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε. Αμφιβάλλουμε αν το γνωρίζει και ο Βενιζέλος που ακόμη κι αν κατέχει ψήγματα πολιτικής οικονομίας, σίγουρα δεν σκαμπάζει τίποτα από διεθνή τραπεζική. Τα ερωτήματα είναι πολλά και οι απαντήσεις δεν μπορούν να αντληθούν απ' όσα γράφει ο διεθνής οικονομικός Τύπος, γιατί και αυτός υπηρετεί σχέδια μερίδων του χρηματιστικού κεφάλαιου. Γράφεται, για παράδειγμα, ότι η Γερμανία ζητά χαμηλό επιτόκιο των νέων ομολόγων που θα εκδοθούν σε αντικατάσταση των παλιών, γιατί οι γερμανικές τράπεζες έχουν απεμπλακεί σε μεγάλο βαθμό από τα ελληνικά ομόλογα, οπότε δε θέλει να βρεθούν σε πλεονεκτική θέση εκείνοι που τ' αγόρασαν σε πολύ χαμηλές τιμές. Γράφεται ότι μια σειρά «γύπτες των αγορών» έχουν αγοράσει φτηνά ελληνικά ομόλογα και θέλουν να τα πληρωθούν στο 100% τη μέρα λήξης, ενώ παράλληλα έχουν αγοράσει και CDS, οπότε, αν δεν τα πληρωθούν, θα πιέσουν για επίσημη χρεοκοπία και θ' αποζημιωθούν από τα CDS.

Το μόνο σίγουρο είναι ένα. Οποια κατάληξη κι αν υπάρξει τελικά, αυτή θ' αντανακλά είτε συμβιβασμό είτε ρήξη ανάμεσα στις ανταγωνιζόμενες μερίδες του χρηματιστικού κεφάλαιου, που σε κάθε περίπτωση θα κληθεί να πληρώσει σκληρά ο ελληνικός λαός.

ΒΑΘΥ ΚΟΚΚΙΝΟ

Δάσκαλε που δίδασκες

Εδώ και κάμποσο καιρό (δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε πόσο ακριβώς, αλλά δεν πρέπει να ξεπερνά τη διετία), η ηγεσία του Περισού έχει εγκαταλείψει την κάλπικη θεωρία του «κόστους εργασίας», την οποία κατά κόρον χρησιμοποιούσε στη φιλολογία της και στον καθημερινό λόγο των στελεχών της, και καταβάλλει προσπάθειες να προσεγγίσει τη μαρξιστική πολιτική οικονομία. Λέμε να προσεγγίσει, για δυο λόγους. Πρώτο, γιατί η επιχειρηματολογία που αναπτύσσει δείχνει μια εντελώς αβαθή προσέγγιση (τεράστια προσπάθεια κατέβαλε η Παπαρήγα, στη συζήτηση για τις προγραμματικές δηλώσεις, αλλά δεν κατάφερε να «τα πει»). Δεύτερο, γιατί η άρνηση της έννοιας του «κόστους εργασίας» έχει για τον Περισού καθαρά προπαγανδιστικό χαρακτήρα και δεν συνδέεται οργανικά με τη στρατηγική του, που είναι στρατηγική υπεράσπισης του καπιταλισμού.

Πάντως, από τότε που ανακάλυψαν αυτό το προπαγανδιστικό επιχείρημα, του δίνουν και καταλαβαίνει. «Η αλήθεια είναι πως ο εργάτης όχι μόνο δεν είναι κόστος, αλλά είναι ο μόνος παραγωγός του πλούτου», έγραφε ο «Ριζοσπάστης» στις 12 Γενάρη, κοπιώντας την «Κόντρα» και ασκώντας πολεμική στην πλειοψηφία της ΓΣΕΕ. «Ο εργατοϋπάλληλος δεν είναι κόστος. Η έννοια του μη μισθολογικού κόστους είναι μεγάλη απάτη. Ο εργάτης είναι η μόνη πηγή παραγωγής πλούτου, πηγή παραγωγής υπεραξίας, υπεραξίας που ο σφετερισμός της από τους καπιταλιστές και το αστικό κράτος φουσκώνει αδιάκοπα τα θησαυροφυλάκια τους», αναφερόταν σε πολύ πρόσφατη ανακοίνωση Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ.

Όταν, όμως, έρχεται η ώρα της πράξης, όταν μιλάμε για τον επιχειρηματία Περισού, όλ' αυτά πάνε περίπατο. Η Τυποεκδοτική ΑΕ είναι και επισήμως επιχείρηση του Περισού, αφού η μετοχική της σύνθεση είναι το «Κ»ΚΕ με 99,4% και τρία στελέχη του με 0,2% το καθένα. Η κομματική αυτή επιχείρηση, στην «Ετήσια Οικονομική Έκθεση για την περίοδο από 1/1 έως 31/12/2010», αναφέρει:

«Η Εταιρεία επειδή δραστηριοποιείται σε ένα έντονα ανταγωνιστικό περιβάλλον και ενόψει της οικονομικής κρίσης οφείλει να εξετάσει τρόπους προκειμένου στο μέλλον να επιτύχει κέρδη. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού το ΔΣ της εταιρίας από την προηγούμενη χρήση έθεσε σε εφαρμογή τις εξής επιδιώξεις: – Την αναδιοργάνωση του οργανογράμματος της εταιρίας με την πλήρη περιγραφή των καθηκόντων των εργαζομένων, από την οποία (αναδιοργάνωση) προσδοκάται η βελτίωση της αποδοτικότητας του προσωπικού (ο περιορισμός των υπερωριών και γενικά του εργατικού κόστους). – Τον καλύτερο προγραμματισμό και βελτίωση της παραγωγικής διαδικασίας με σκοπό την επίτευξη οικονομικών κλίμακων από: – Τον περιορισμό του χρόνου αδρανείας του προσωπικού και των μηχανημάτων (...) Κάνοντας πράξη όλα τα παραπάνω το ΔΣ ευελπιστεί στο άμεσο μέλλον και παρά τις αντίθετες συνθήκες της αγοράς, να οδηγήσει την εταιρία σε περιβάλλον κερδοφορίας».

Εργατικό «κόστος» και ανάγκη για ξεζούμισμα των εργαζομένων, λοιπόν. Και επειδή αυτά προφανώς δεν φτάνουν για να γίνει κερδοφόρα η επιχείρηση μέσα στην κρίση, προαναγγέλλονται και οι απολύσεις:

«Η εταιρία σχηματίζει πρόβλεψη για αποζημίωση προσωπικού λόγω εξόδου του από την υπηρεσία για όλους τους εργαζομένους ανεξαρτήτως του χρόνου που αναμένεται να αποχωρήσουν λόγω συνταξιοδότησης».

Νομίζουμε πως κάθε σχόλιο περιττεύει.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ

